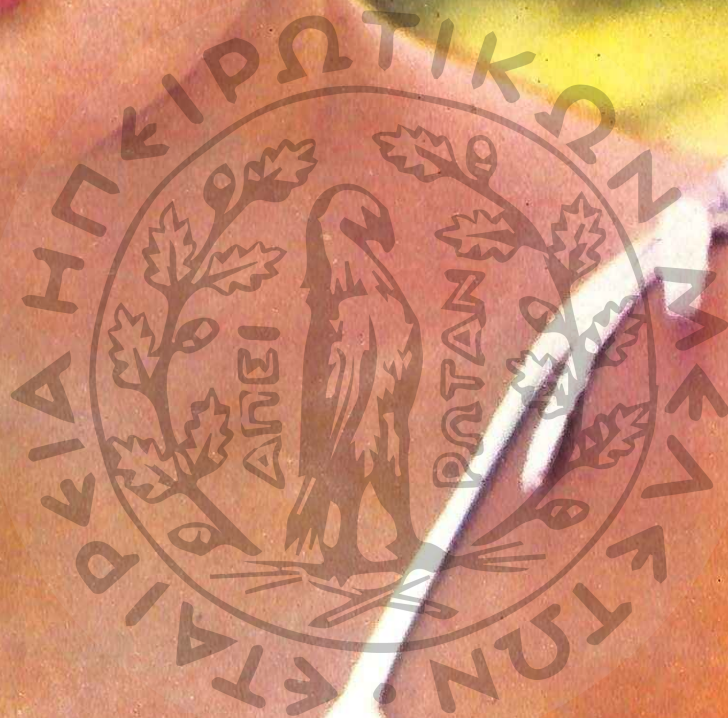
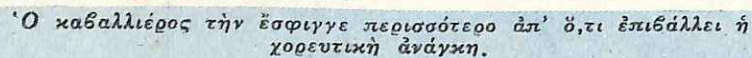

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΡΟΞΣΑΝΑ
ΠΟΝΤΕΣΤΑ

Ἐδῶ ὁμως μιλοῦμε γὰρ τοὺς ἄλλους χορούς, ὅπου ὁ καθολικὸς διαλέγει τὴν τῶμα του, οἱ πικάντικον δὲν ἔξουον ποῖον νὰ ποιωτοικανογοήσουν, οἱ ἄχαρες μένουν στὴς γωνίαι, περμιέγοντας νὰ τὴς ἐλεήσει κανένας φιλόδωρος.

Ἄν ἦταν ὁ χορὸς γιὰ τὸ χορὸ καὶ ἡ χορευτικὴ κίνησι δὲν εἶχε καὶ μορφὴ ἀισθησιακή, τότε θὰ γάναμε τὴς κινήσεις μόνου μας, ὅπως γίνεται στοὺς λαϊκοὺς χορούς μας; ἢ θ' ἀδιαφοροῦσαμε γιὰ τὸν παρτενταῖο καὶ θὰ χορεύαμε μὲ ὁποιονδήποτε καὶ ὁποιονδήποτε; γιὰτὶ ὄχι ἄντρος μὲ ἄντρος, γυναικες μὲ γυναikes; Ἄντρος μὲ γυναikes ἡλιζομίνες, ἄσχημες, ἄχαρες. Τὸ μόνο ποὺ θὰ ἐπιδιώκαμε, θὰ ἦταν ὁ παρτενταῖο μας νὰ εἶναι καλὸς χορευτὴς.

«Αν μου κόψουν ή μου δεσούν
τά πόδια, θά πεθάνω από τόν καύ-
μό μου. Καίμιος όχι επειδή έχασα
τά πόδια μου, αλλά επειδή χωρί-
σθαι πόδια δε μπορεί νά χορέψω. Τό
πάθος μου όμως αυτό δέν τό έ-
κανοποιού όσο θά ήθελα ν' ύπα-
σθαι ήθελα. Εμβαίριζε υπάκουον
πολλές. Πολλοί καί οι βασιλεύ-
σες, πού μέ σηκώνουν νά χορέψω.
Αν δέ μέ καλούσαν αυτοί δέν θά
τό είχα τίςται νά τούς καλέσω
μόνη...».

Τέτοια όμως περιπτώσεις δέν της
έχει τύχει. Ανάγκαστη όπου καί

ΑΝΔΡΕΣ και γυναίκες λένε ψέματα. Οι άνδρες προσπαθούν να φανούν πιο δυνατοί, πιο μορφωμένοι, πιο σπουδαίοι από ό,τι πραγματικά είναι, ιδίως μάλιστα όταν βρίσκονται μπροστά στις γυναίκες. Οι γυναίκες, από το άλλο μέρος, είναι υποχρεωμένες να καταφεύγουν στο ψέμα, για να επαυξηθούν τη γοητεία τους.

Στο κεφάλαιο αυτό, όμως, ή θέσι του άνδρα είναι πιο πλεονεκτική. Κανείς δεν του επιβάλλει το ψέμα. Μπορεί να κάνει και χωρίς αυτό. Κι' άλλωστε, ή πείρα δείχνει πως ο άνδρας κερδίζει περισσότερο, όταν αφήνει κατά μέρος το ψέμα. Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο με τη γυναίκα, που, χωρίς το ψέμα δε μπορεί να κάνει θέση στη ζωή. Μην ξεχνάτε ότι χωρίς το ψέμα και την πονηρία ή Εύα δε θα κατάφερε ποτέ να συγκινήσει τον Άδάμ...

Το ψέμα είναι, στ' αλήθεια, ή άχίλλειος πτέρνα της γυναίκας, αλλά και ταυτόχρονα το μεγαλύτερο άτου της στον άγώνα της για την επιτυχία στη ζωή και την εύτυχία.

Μήπως αμφιβάλλετε γι' αυτό; Οι θαυμαστές σας—και ποιά νέα δεν έχει;—ο άγαπημένος σας, όλοι σας λένε ότι σας θέλουν «όπως είσαστε». Αυτό είναι το μεγαλύτερο ψέμα, που οι άνδρες λένε στις γυναίκες. Εύτυχώς, που οι τελευταίες δεν τους παίρνουν στα σοβαρά. Γιατί, διαφορετικά, ή ζωή θα γινόταν λιγώτερο όμορφη και ίσως κατατούσε θλιβερή. Για να τους κάνετε λιγώτερο ψεύτες, θάπρεπε να ικανοποιήσετε την επιθυμία τους. Θα τους σωφρονίζατε ίσως, αλλά οι πραγματικά χαμένες θα ήσασσε σεις, γιατί δε θα ξανα-

Η γυναίκα ποσοαρμόζει τη ζωή της στις απαιτήσεις και στα γούστα των ανδρών...

Είναι απαραίτητο ΤΟ ΨΕΜΑ στη γυναίκα;

γυρίζαν να σας κυττάζουν.

Οι άνδρες, άλλωστε, μ' όλο που δεν παύουν να σας λένε ότι σας θέλουν «όπως είσαστε», επιθυμούν το ψέμα σας και γοητεύονται απ' αυτό.

Θυμηθείτε τα λόγια που είπε ο Ναπολέων στην Ίωσηφίνα, μία μέρα που την είδε αδύνατη και άρχη μπροστά του:

— Πήγαινε να βάλης λίγο ρουζ στο πρόσωπό σου!

Τι άλλο έκανε εκείνη τη στιγμή ο Ναπολέων από το να της υποδεικνύει το ψέμα και να την στρώσει γι' αυτό;

Το γυναικείο ψέμα είναι, στ' αλήθεια, μία γλυκεία αυταπάτη για τον άνδρα. Ξέρει καλά ότι κάτω από το ρουζ κρύβονται δυο άχρα και άναμικά χείλη και ότι τα μάτια χωρίς το έξυπνο μακιγιάζ θα φαίνονταν άτυνα και άνέκφραστα.

Ξέρει ότι ή γυναίκα σπαταλάει όρες ατέλειωτες μπροστά στον καθρέφτη της κι' ότι χρησιμοποιεί ένα πλήθος από φτιασίδια και καλλυντικά για να του παρουσιάσει αυτό το γοητευτικό σύνολο. Κι' αυτό, όμως, υποκρίνεται πως δεν το καταλαβαίνει και βρίσκει τις πιο ποιητικές εκφράσεις για να εξυμνήση τη «φυσική», ζωηρό-

τητα των ματιών και την όμορφη γραμμή που έχουν τα χείλη της (και που δεν είναι, ωστόσο, παρά ή γραμμή του ρουζ!).

Το ψέμα της γυναίκας δεν περιορίζεται μόνο στο πόσωπο. Όλη της ή εμφάνιση είναι ένα χαριτωμένο ψέμα: το χτένισμα, το ντύσιμο, το ντύσιμο, το περπάτημα, ή όμιλία, οι τρόποι της... Ψέμα είναι ακόμη ή ίδια ή ζωή της, αφού δε μπορεί να κάνει τίποτα άλλο από το να την προσαρμόζει στις απαιτήσεις και τα γούστα των ανδρών, με κίνδυνο να φανη, διαφορετικά, άσυγχρόνιστη και άπληροστομη.

Αλλά ή γυναίκα δε μπορεί, λοιπόν, να κάνει χωρίς το ψέμα; Θα ήταν καλό να προσπαθήσουμε να δώσουμε τα πράγματα στη θέση τους.

Και, πρώτα-πρώτα, ας δούμε το φυσικό ψέμα ή άν προτιμάτε το σωματικό. Μία νέα πρέπει να προσπαθή να φανη με το ψέμα πιο όμορφη από ό,τι είναι;

«Ας ακούσουμε πάνω σ' αυτό το ζήτημα το Γάλλο συγγραφέα Μωρίς Ντελτέγι: «Η γυναίκα έχει υποχρέωση να είναι όμορφη—γράφει. Γιατί είναι ένα από τα όμορφα πράγματα της φύσεως. Χωρίς την όμορφή της γυναίκας, όλα

τα μέσα για να φέρετε τον τύπο σας όσο το δυνατόν πιο κοντά στην ιδανική όμορφη. Η γυναικική, τα σπέρ κλπ. θα δώσουν στο σώμα σας την ωραία γραμμή που επιθυμείτε. Και, προκειμένου για το πρόσωπο, προτιμήστε από ένα φανταχτερό φτιασίδι, που έχει πρόσκαιρη διάρκεια, μία ειδική άγωγή που θα αναζωογονήσει την επιδερμίδα σας, θα δώσει λάμψη στα μάτια σας και θα ομορφήνη τα χαρακτηριστικά σας.

Όλοι οι αισθητικοί συμφωνούν σήμερα στο ότι το μακιγιάζ πρέπει να είναι διορθωτικό κι' όχι παραπλανητικό. Το μακιγιάζ αυτό έχει ως αναγκαία προϋπόθεση την επαύξηση με τα κατάλληλα μέσα της φυσικής όμορφιάς σας.

Να γιατί ή σύγχρονη νέα θα είχε κάθε λόγο να ξαναγυρίσει όσο μπορεί περισσότερο σ' εκείνο που είναι, αφήνοντας κατά μέρος το ψέμα.

Δεν είναι διαφορετικά τα πράγματα στο καλούμενο ήθικό επίπεδο.

Οι γυναίκες κατηγορήθηκαν πάντα ότι διεγείρουν στους άνδρες επιθυμίες, που δεν θα είχαν ποτέ μόνοι τους ή που άποψήδηποτε δεν θα τολμούσαν να τις εκφράσουν.

Αυτό είναι, βέβαια, σωστό. Αλλά οι άνδρες ξέρουν να έπωφελούνται από τα μαθήματα των γυναικών και δίνουν αυτοί τον ρυθμό της ζωής. Οι γυναίκες δε μπορούν να κάνουν τίποτα άλλο από το να υποταχθούν στη θέλησή τους.

Και αυτό συμβαίνει στην εποχή μας, όπως και σε κάθε άλλη εποχή. Οι γυναίκες αρχίζουν. Αλλά την τελευταία λέξη τη λένε οι άνδρες. Κι' οι γυναίκες πρέπει τότε να υποκύψουν.

Στ' αλήθεια, ποιά είναι το ιδανικό της σημερινής νέας; Να την βρουν οι άνδρες σύμφωνη με τις επιθυμίες τους. Τίποτα δεν την τρομάζει περισσότερο από τη σκέψη ότι μπορεί να νομίζουν πως βρίσκεται έξω από την εποχή της. Και γι' αυτό προσαρμόζεται στα γούστα τους. Γίνεται προκλητική, αδιάκριτη μάλιστα, λέει χυδαίες φράσεις, παριστάνει την πολύτερη, δείχνει περιφρόνηση για τους κοινωνικούς θεσμούς, αδιαφορεί για το σπίτι της, καμνίζει, πίνει και ξευχτάει, μόνο και μόνο για να τους άρεση. Κι' όταν συμβαίνει να μην την προσέχουν όπως θα ήθελε, προσπαθεί όχι άπλως να μιμηθεί, αλλά και να ξεπεράσει τις πιο τολμηρές. Έτσι, τουλάχιστον, είναι βέβαιη ότι θα προκαλέσει το ενδιαφέρον τους.

Αλλά ή γυναίκα δεν έχει να κερδίσει τίποτα ζώντας μέσα σ' αυτό το αδιόκοπο ψέμα. Φθέρει μόνο τον εαυτό της κι' όχι σπάνια φθάνει σ' ένα είδος άλκοφροσύνης. Οι τόσο συχνές ψυχικές διαπαραχές των μεγάλων άστρ δεν έχουν ίσως άλλη αίτια από το ότι, θρασυζόμενες αδιάκοπα από την έφιαλτική σκέψη ν' άρέσουν στους άνδρες ή σ' ένα μόνο άνδρα, παθαίνουν, χωρίς να το καταλαβαίνουν ένα είδος διχαλωμένης προσωπικότητος των. Ο ψεύτικος εαυτός τους έρχεται σε σύγκρουση με τον αληθινό και το αποτέλεσμα αυτής της πάλης είναι το ξεχαρβάλωμα του νευρικού των συστήματος και ή διασάλευσι του λογικού τους.

Προσέγγι, λοιπόν, στο ψέμα. Είναι, βέβαια, απαραίτητο στη γυναίκα. Αλλά μην το παρακάνετε! Γιατί υπάρχει κίνδυνος να καταστρέψετε έτσι την προσωπικότητά και την ίδια τη ζωή σας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ξέρете ποιά είσαστε;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Ντόρα και ο Τάσος Φρόντης πηγαίνουν σ' ένα κέντρο της όδου Πανεπιστημίου, όπου ή νέα με χίλια βάσανα δέχεται να της προσφέρει μία πάστα. Οι κουβέντες τους είναι σοβαρές και το ραντεβού τους αυτό τελειώνει γρήγορα, δίχως κανένα αποτέλεσμα, αφήνοντας μία πίκρα στην καρδιά της Ντόρας. Η Λιάνα, ύστερ' από λίγες ημέρες δέχεται να βγη με το Στέφανο Λυβίδη, που την πηγαίνει με την κόρη του στην Κηφισιά και της ε-ξομολογείται τον έρωτά του. Της προτείνει κατόπιν να γίνει γυναίκα του και τη σφίγγει στην άγκαλιά του. Κι' ή Λιάνα τότε του λέει πως κι' εκείνη τον αγαπάει. Την άλλη μέρα ο Στέφανος τη ζητάει από τον πατέρα της. Κόρη και πατέρας συμφωνούν να δεχθούν την πρότασή του. Το άλλο μεσημέρι ή Σόφη προσκαλεί τη Λιάνα να πάνε μαζί να φάμε για να της μιλήσει, γιατί είναι δυστυχισμένη...

— Άχ, Σόφη, πές μου σε παρακαλώ. Δε μπορώ να σε βλέπω έτσι.

Δάγκωσε το μαντηλάκι της ή κοπελλίτσα για να μη ξεσπάσει σε άναφυλλητά και κάμποςή ώρα δε μπόρεσε ν' άρθρώσει λέξη. Στο τέλος πρόφερε βροχνά:

— Λιάνα, μούχρη να σκοτώθω...

— Πές μου, λοιπόν...

— Οά... Οά γίνω μητέρα! πρόφερε επί τέλους ή μικρή.

Κι' ή φωνή της αντίλαλσε σαν ναρχόταν από μακριά. Μία φωνή άχρωμη, μία φωνή αφάνταστα δυστυχισμένη.

Η Λιάνα κοκκάλωσε.

— Σόφη... ψιθύρισε παγωμένη.

— Λιάνα... Δεν το ξέρει κανένας. Μόνον εσύ, μόνον εσύ...

Έφερε το μαντήλι της στα χείλη της ή δυστυχισμένη μικρούλα, για να έμποδισή τ' άναφυλλητά να ξεσπάσουν. Εύτυχώς τα τραπέζια γύρω τους ήταν άδεια. Κι' έτσι δεν υπήρχε κανένα αδιάκριτο μάτι να την παρακολουθήσει.

— Σόφη, πρόφερε ή Λιάνα άναστατωμένη, δεν είναι δυνατόν...

— Είναι σίγουρο, είναι βέβαια.

— Κι' ο Λάκης; Του Λάκη είναι βέβαια το παιδί.

— Ναι...

— Δεν του το είπες;

— Του το είπα, κι' αυτός, δεν το παραδέχεται...

— Τι δεν παραδέχεται;

— Τίποτα!

— Πώς τίποτα; Δεν παραδέχεται πως πρόκειται να γίνης μητέρα;

— Αυτό ναι. Δεν παραδέχεται όμως πως το παιδί είναι δικό του.

— Τα μάτια της Λιάνας έγιναν πελώρια.

— Πώς είναι δυνατόν, Σόφη; Δεν ξέρει...

— Δε μπορώ να σου πω άλλα, δε μπορώ να σου πω άλλα, βόγγησε ή δυστυχισμένη κοπέλλα.

Τα γκαρσόνι εκείνη την ώρα, ήρθε, τους έφερε ό,τι παρήγγειλαν κι' έριξε μία παραξευμένη ματιά στη Σόφη που έκλαιγε.

— Πάμε να φύγουμε από δω, πρότεινε ή Λιάνα. Θέλω να μου τα πής όλα.

— Πού να πάμε; Πού να πάμε;

— Σπίτι σου!

— Σπίτι μου; Έκανε τρομαγμένη ή Σόφη. Όχι. Είναι ή νύφη μου, τα παιδιά.

— Τότε πές μου τα! Πές μου τα! Κανείς δε μας άκούει εδώ.

Φέε όμως πρώτα κάτι.

— Έκανε ή Σόφη να βάλει μία

ΦΤΕΡΟΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

πρηουνιά στο στόμα της, αλλά δε μπορούσε να καταπιεί. Έσπρωξε το πιάτο από μπροστά της:

— Δε μπορώ, δε μπορώ. Θα πεθάνω.

— Πές μου! Τι σου είπε ο Λάκης; Γιατί δε σε παντρεύεται, αφού σ' αγαπάει;

— Σήκωσε ή κοπέλλα τα μάτια της πνιγμένα στα δάκρυα, κύτταξε τη φίλη της:

— Δε μ' αγαπάει πιά! άποκρίθηκε με φωνή άχρωμη.

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Σόφη! Αυτά που μου λες είναι φοβερά.

— Δε μ' αγαπάει, μου το είπες...

— Δεκαοχτώ! Παιδί. Ξέρει ό,τι έχει όλη την εύθυνη. Και μπροστά στο νόμο έχει την εύθυνη.

— Δεν παραδέχεται τίποτα.

— Και του βαστάει ή καρδιά να σε παρατήρη;

— Άν του βαστάει ή καρδιά; γέλασε πικρά ή κοπελλίτσα. Με παράτησε κιόλας, Λιάνα. Με παράτησε. Δε θέλει να με ξαναδω.

— Μπορείς να πς δικαστικά, είπε ή Λιάνα, προσπαθώντας να φανη μεγάλη και σίγουρη, για να δώσει βάρος στη νεαρή της φίλη.

— Πως να πω; άναστενάξε ή Σόφη. Πως να πω;

— Να το πής στον άδελφό σου, άπλούστατα και να πάτε δικαστικά.

— Τα μάτια της Σόφης έγιναν πελώρια.

— Προτιμώ να πεθάνω παρά να το πω στον άδελφό μου.

— Να το πής τότε της νύφης σου. Ίσως να υπάρχει κι' άλλη λύσι. Να πς σε κανένα γιατρό.

— Τίνος άλλου; Για όνομα του Θεού! Μα, ξέρει πως σε πήρε ένα άγνο λουλούδι. Δεν είναι έτσι; Είσαι μικρή. Πόσων χρόνων είσαι;

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

— Δεκαοχτώ!

Τί να σου πω κι' εγώ, Σόφη;

— Δε θέλω να πάω σε γιατρό.

— Τι θα κάνης όμως; Δε μπορείς να γίνης μητέρα έτσι.

— Όχι! Θέλω να με παντρευτεί ο Λάκης. Τον αγαπώ, Λιάνα. Πεθαίνω από άγάπη.

— Μα στην άρχη έλεγες...

— Ναι, δε μ' ένοιαζε. Μ' έφθανε που μ' αγαπούσε αυτός. Έτσι πίστευα, πως μ' αγαπούσε. Τώρα όμως ξέρω πως αυτός δε μ' αγαπάει. Δε μ' αγάπησε ποτέ.

— Έγώ όμως πεθαίνω από άγάπη. Δε μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν και το παιδί του δε θέλω να το χάσω.

— Τότε δε μένει, παρά να του μιλήσης πάλι.

— Πού να τον βρώ; Μου κρύβεται.

— Πού κατοικεί;

— Μόνος, έχει έρωτική φωλιά... Μια γριά υπηρέτρια όμως πούχει, μου λέει πάντα πως δεν είναι σπίνι. Πήγα τρεις φορές και μ' έδιωξε. Πρέπει να σταθώ στην πόρτα του, να καιροφυλακτώσω.

Κούνησε το κεφάλι της ή Λιάνα θλιμμένη.

— Κι' αν σε διώξω πάλι;

— Το ξέρω πως θα με διώξω. Την τελευταία φορά... Η Λιάνα. Μόνο που το θυμάμαι... μόνο που το θυμάμαι.

Σπάραξε στο κλάμμα ή μικρή. Το γκαρσόνι ήρθε πάλι, πέρασε, και έριξε μία ματιά γεμάτη περιέργεια στις δυο κοπέλλες. Η ματιά αυτή έκανε τη Σόφη να σταματήσει το κλάμμα.

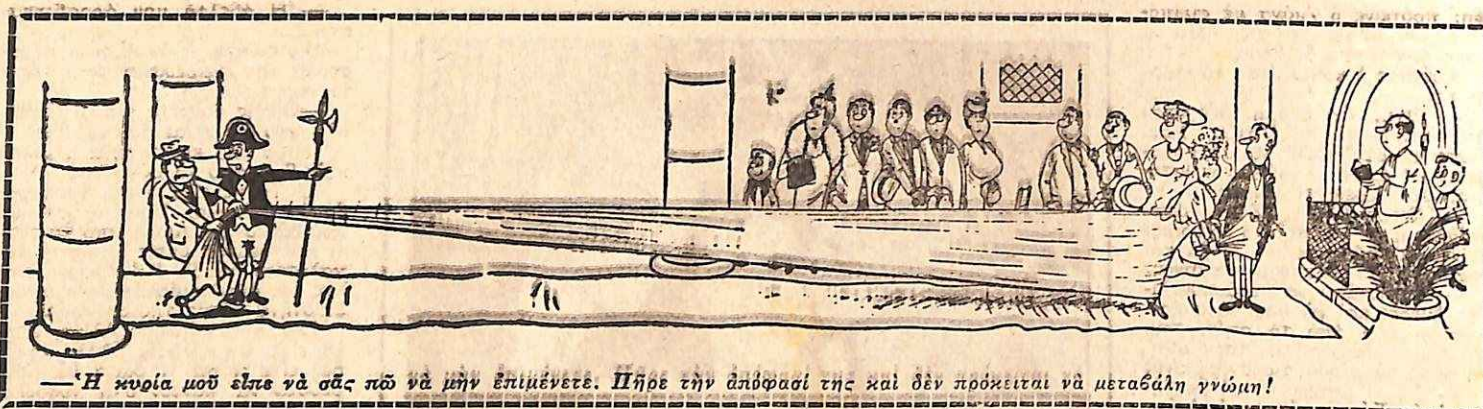
— Πές μου τα όλα, πρόφερε ή Λιάνα με άπειρη συμπόνοια.

— Θυμάσαι; άρχισε ή Σόφη προσπαθώντας να πνιγή τ' άναφυλλητά της. Θυμάσαι; Την πρώτη βραδυά που βγήκα μαζί του, μου χάρισε εκείνη την ώραία καρφίτσα.

— Εκείνη τη βραδυά έγιναν όλα; ρώτησε ή Λιάνα.

Κούνησε ή κοπελλίτσα άρνητικά το κεφάλι της.

— Όχι. Φέρεται ή

—'Η κυρία μου είπε να σας πω να μην επιμένετε. Πήρε την απόφασή της και δεν πρόκειται να μεταβάλει γνώμη!

κάθε της έκφραση. Ήταν φανερό πως τη μελοτούσε κι' αυτός.
—'Αγαπούλα. Θέλεις την Κυριακή να πάμε μια έκδρομη;
Τον κύτταξε ερωτηματικά.
—'Όπου θέλεις. Να πούμε στην Κόρινθο, ή στο Λουτράκι, ή στο Σούνιο... όπου θέλεις.
'Η καρδιά της κοπέλλας φτερούγισε. Δεν είχε συνηθίσει σε έκδρομες. Ποτέ δεν υπήρχε περιθώριο στον προπολογισμό της φτωχεύας οικογενείας, για έκδρομη. Όταν γινόταν έκδρομη στο σχολείο, με θυσία κατάφεραν ή 'Αννα να οικονομήσει μερικά χρήματα, παραπαισινά για να μη στερήσει τα παιδιά της από αυτή τη χαρά.
— Πάμε, του είπε χαρούμενη, όπου θέλεις.
— Τί δεν έχεις δει;
— Τίποτα δεν έχω δει.
Γέλασε ο Στέφανος.
— Τόσο το καλύτερο. Θα στα δείξω όλα εγώ έλπιω σου. 'Αν θέλεις, κάθε Κυριακή, ή;
'Ο νους της έτρεξε στ' αδελφία της. Στην 'Αλική, και στον Τάκη προπόντων. 'Εργάζονταν τόσο πολύ κι' αυτά τα παιδιά!... Θα ήσαν δασί και γι' αυτούς να έπαιρναν λίγο καθαρό αέρα. 'Ωστόσο δεν τόλμησε να του προτείνει να τα πάνουν και τ' αδελφία της μαζί. 'Εξ άλλου, αυτός έπρεπε να το προτείνει.
'Ο Στέφανος όμως δεν της ανέφερε την οικογένειά της. 'Όπως δεν της ανέφερε τίποτε και για το μέλλον. Περιμενε με λαχτάρα η κοπέλλα να της μιλήσει πότε θα ήθελε να γίνει, εκείνος όμως ούτε έθιγε αυτό το ζήτημα. Μίλουσε ζωηρά, κεφάτα, για καθημερινά μικρά σχέδια, για καθημερινές μικρές χαρές. Πού θα πάμε αύριο, πού μεθαύριο, σε θέατρο, σε κινηματογράφο, σε κέντρα. 'Εδινε την εντύπωση ότι ήθελε να τη διασκεδάσει όσο γινόταν περισσότερο. 'Αλλά έως εκεί.

Στην αρχή δεν το παρατήρησε αυτό η Λιάνα. Μεθυμένη από την καινούργια της εύτυχία, δεν είχε το νου της σε τίποτε άλλο.
Το βράδυ όμως όταν έβγαζε σπίτι της το συλλογιστική. 'Εξ άλλου κι' οι δικοί της την άρχισαν στις ερωτήσεις.
— Λοιπόν, λοιπόν, τί λέγατε; Τους μίλησε για τις έκδρομες, για τις διασκεδάσεις.
— Να παίρνης και κάποιο από τ' αδελφία σου στις έκδρομες; 'Η Λιάνα έβριε συλλογισμένη.
— Πρέπει να μου το προτείνω.
— Να του το προτείνεις εσύ.
— Ντρέπονται, πατέρα.
— Τί θα πη ντρέπονται; Ντρέπη είναι να πηγαίνεις έτσι μακριά μόνη μαζί του.
— Μα αφού είναι άρραβωνιαστικός μου;
'Εγινε άρκετη συζήτηση στο σπίτι γι' αυτό το ζήτημα. 'Ο Τρύφων τάβλεπε τα πράγματα με την νοοτροπία του καιρού, τα παι-

διά φώναζαν ότι σήμερα οι άρραβωνιασμένοι κάνουν έκδρομες μόνοι τους. Κι' η 'Αννα προσπαθούσε να τα συμβιβάζει.
— 'Ας πάη μια φορά μόνη, να μη δείξη από την αρχή δυσπιστία και να μη φανή ότι θέλει να του φορτώση την οικογένεια. 'Αλλά με τρόπο φυσικά, πρέπει να του υποδείξη ότι καλό είναι να πάνουν και κανένα από τα παιδιά μαζί τους.
Αυτή η λύσι άρεσε της Λιάνας. Και υποσχέθηκε στην πρώτη έκδρομη να το κανονίση αυτό το ζήτημα.
— Λοιπόν, ρώτησε ο Τάκης ανυπόμονα. Πότε παντρεύεσαι, αδελφούλα;
— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε η Λιάνα.
— Πώς δεν ξέρεις; Δεν τα συζητήσαμε; Δεν τα κανονίσαμε;
— Δε μιλήσαμε για το γάμο. Την κύτταξαν όλοι με μάτια μεγάλα.
— Για τί μιλήσατε λοιπόν; ρώτησε η 'Αλική.
— Για διάφορα άλλα πράγματα.
— Μα άπορώ! είπε ο πατέρας. Νομίζω πως το πρώτο που πρέπει να συζητήσετε είναι πότε θα παντρευτείτε.

— Μπαμπά, έκανε η κοπέλλα στενοχωρημένη, επειδή αυτό συλλογίζονταν κι' η ίδια. Μπαμπά, να, δεν γνωρίζαμε ακόμη καλά καλά, θέλουμε να γνωριστούμε πρώτα.
'Η μάνα άρπαξε αυτά τα λόγια, — Φυσικά. 'Ετσι είναι! 'Ασε

τα παιδιά να γνωριστούν καλά. Και θα μιλήσουν και για το γάμο. Τα πράγματα πρέπει ναρχουνται φυσιολογικά.
— Πάντως, επέμεινε ο πατέρας αυτό το ζήτημα να το κανονίση, αφού γίνεται πιδ σύντομα. Λιάνα, 'Οραίοι είναι οι άρραβωνες κι', ο Στέφανος φαίνεται άντεσε σοβαρός και μυαλωμένος. 'Αλλά, έμμένα μ'αρέσουν οι καθαρές δουλειές. Κανονίστε την ημερομηνία του γάμου σας.
— Τα Χριστούγεννα! πέταξε η Λενίτσα ή μικρή.
— Όλοι γέλασαν.
— Σ' ένα μήνα; 'Αποκλείεται, είπε η μητέρα. Πότε θα γίνουν οι έτοιμασίες;
— Τις απόκριες, είπε η 'Αλική. 'Εως τότε όλα ετοιμάζονται.
— Τις απόκριες, μάστα.
— Τις απόκριες ή το Πάσχα, δεν έχει σημασία, είπε ο πατέρας. 'Εξαρτάται κι' από το γαμπρό, πότε μπορεί κι' αυτός. 'Ι, πρό, πότε μπορείς να φάμε, πότε να θέλη να κανονίση φωτισμένα πράγματα. Σημασία έχει να διοιστή η ημερομηνία.
— 'Ο γάμος πρέπει να γίνει σύντομα, είπε η 'Αννα. 'Αφού δεν κάνουμε επίσημο άραβωνά, αφού δεν δημοσιεύσαμε τον άραβωνά, πρέπει να γίνει σύντομα ο γάμος, για να λείψη το κουτσουμπολόι.
— Ποιό κουτσουμπολόι; απόρησε η Λιάνα.
— 'Ε, δεν άρχισε ακόμη, παιδί μου. 'Αλλά, δεν καταλαβαίνεις; Θα σε βλέπουν μαζί μ' έναν άντρα, χωρίς να ξέρουν ότι άραβωνιάστηκες επίσημως.

— Μα το είπα! Έκανε η Λιάνα με καυρία. Το είπα στο γραφείο, το είπα παντού. Όλοι το ξέρουν.
— Κι' εγώ το είπα! γέλασε ο Τάκης. Το είπα στους φίλους μου.
— Κι' έμεις το είπαμε, φώναξαν όλα τα παιδιά.
— Καλά, κι' εγώ το είπα! γέλασε με τη σειρά του κι' ο πατέρας. 'Αλλά αυτό δεν είναι το επίσημο. Το κουτσουμπολόι θα γίνει, αν τωσδήποτε ο άνεπιστημος άραβωνάς.
— Καλά, φώναξε η Λιάνα με ξαφνική στενοχώρια θα το συζητήσουμε το ζήτημα. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Γιατί ήρθε κι' έκανε την προτάση; 'Ασφαλώς αυτό θα βέλη, να παντρευτούμε μια ώρα άρχιτερα.
— Αυτό το πιστεύω κι' εγώ, είπε σοβαρά ο πατέρας.

ΛΙΓΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Την άλλη μέρα την πήγε στο θέατρο ο Στέφανος την άραβωνιστική του.
'Επειτα κήθησαν να φάνε έξω σ' ένα ωραίο κεντού. Κι' εκεί η Λιάνα σκεφθηκε να φέρη τη συζητηση σε θέματα που την ενδιαφεραν. Δεν ήξερε πως ν' άρχισή, πώς να τον ρωτήσει τι σκεπτεται για το γάμο. Ντρέσταν να βίξη έτσι κατ' ευθείαν το ζήτημα. Γι' αυτό τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον:
— Στέφανε, πές μου κάτι για τη ζωή σου. Δε ξέρω τίποτε.
Γέλασε αυτός.
— Φυσικά. Είμαστε ξένοι ο ένας προς τον άλλον.
— Όχι... διαμυστωρήθηκε η κοπέλλα εύγενικά.
Της πήρε το χέρι, της το φίλησε.
— Γλυκό μου κορίτσι. 'Όχι, έχεις δίκιο. Σ' αγαπώ σά να σε ξέρω χρόνια. Είμαι τοελάς για σένα.
— Πές μου για τη ζωή σου.
— Τί θέλεις να σου πω;... Νά, είμαι μοναχογιός... ήμουν δηλαδή μοναχογιός... επειδή δεν ζούνε οι γονείς μου.
— 'Ο πατέρας σου;
— 'Ο πατέρας μου ήταν επιχειρηματίας στη Θεσσαλονίκη. 'Εργολάβος οικοδομών. Κέρδισε πολλά χρήματα. 'Εξυπνος άνθρωπος. 'Η μητέρα μου μια πολύ όμορφη γυναίκα, λένε πως της μοιάζω...
Τα πρόφερε αυτά τα λόγια με άρκτη αυταρέσκεια κι' η Λιάνα γέλασε.
— 'Επειτα τον ρώτησε σοβαρά: — Είχε κι' αυτή πρόσνια μάτια;
— Ναι, ήταν καστανή με πράσινα μάτια και την έλεγαν πολύ ωραία γυναίκα. 'Ισως να πασαήταν μάλιστα άρρα.

Σταμάτησε σά να μετάνοιωσε.
— 'Ας είναι... ή όμορφια είναι άρρο Θεού. Δεν μπορεί κανείς να την έμποδισή. 'Η δ... δικαιο-λογεί πολλά πράγματα.

Τον κύτταξε μ' Εκπληξι.
— Νομίζεις;
Την τράβηξε κοντά του, έκανε να τη φιλήση, άδιαφορώντας για τον κόσμο. 'Η κοπέλλα όμως τράβηχτηκε ντροπαλή.
— Στέφανε... μάς βλέπουν!...
Της έσφιξε το χέρι.
— Είσαι μια μικρή σεμνότης;
Ε; Πάντως, ναι, ή όμορφια διακαίολογεί πολλά πράγματα. Κι' εσύ είσαι μια εξαιρετικά ωραία κοπέλλα.
— Ανατράφηκες στην όρφανία; ρώτησε η Λιάνα μ' ενδιαφέρον.
— Όχι... δηλαδή, έχασα, τον πατέρα μου όταν ήμουν είκοσι χρόνων. Τη μητέρα μου την έχασα νωρίτερα. 'Ημουν δεκάξη χρόνων, Λιάνα...

Τον κύτταξε με συμπόνοια.
— Κι' από τότε; 'Από τον καιρό πουμεις μόνος; Φαντάζομαι, ή ζωή σου δε θα ήταν εύχρηστη. Κούνησε το κεφάλι του.
— Φυσικά, φυσικά δεν ήταν εύχρηστη.
Της συνέδινε κάτι παράξενο. 'Αν και ήταν κάπου είκοσι χρόνια μικρότερη του, ένιωθε ξαφνικά γι' αυτό τον άνθρωπο σά μια στοργή μητρική.
Θάβλε να του χαϊδέψη το κεφάλι, να του δείξη τρυφερότητα. Θάβλε με μια της κίνηση να του δώση τις χαρές που του είχε στερήσει ή όρφανία.
— Και πού σπούδασες; Στην 'Αθήνα;
— Ναι, στην 'Αθήνα! Κι' έπειτα γύρισα στη Θεσσαλονίκη. 'Εργαστήκα.

— Και τώρα, πώς σκέφθηκες να φύγης από τη Θεσσαλονίκη; Έκανε αυτός μια άοριστη κίνηση και δεν αποκρίθηκε άμεσα.
'Επειτα έλπε σκεπτικός:
— Λιάνα, είσαι πολύ μικρή άκομη, κι' ίσως δεν καταλάβεις αυτό που θα σου πω. Δε σούτυχε καμμία φορά... να, να θέλεις ν' άρχισή τη ζωή σου από την αρχή; Τον κύτταξε μ' εκπληξι.
— Κουτή ερώτησι! Φυσικά, δε θα σούτυχε. Πότε; Είσαι είκοσι χρόνων! Στά είκοσι χρόνια του ο άνθρωπος κυττάζει μπροστά, όχι πίσω.
— 'Εσύ θέλησες ν' άρχισή τη ζωή σου από την αρχή;
— Ναι, Λιάνα. Θέλησα ν' άρχισω...
Σταμάτησε δάγκωσε τα χείλη του έπειτα γέλασε.
— Δηλαδή, ο λόγος το λέει. Νά, θέλησα ναχω τελευταία στην 'Αθήνα αντί στη Θεσσαλονίκη. Και τα κατάφερα. Στάθηκα τυχερός και τα κατάφερα.
Την κύτταξε τρυφερά. Έσκυψε άπάνω της:
— Στάθηκα τυχερός να βρω

Χωρίς λόγια.

Επίμαχοι βίχοι

ΑΛΛΗ... «ΚΑ'Ι'ΑΑ»

—'Αν και είναι μάλλον σκάρτα τα έγγωια πυοεία κι' απ' τα δέκα που έοδεύεις παίρνουν φλόγα μόνον τρία, έτοιμάζονται κι' έκεινα την τιμή τους ν' άκοιζήγουν και φωτιές να μάς άνάψουν, πού με τίποτα δε σβύνουν!...

*

Τον άνήφορο θα πάρουν και τα σπίατα, όπου νάναι, και περίλυποι οι πολίτες το κεφάλι τους κουνάνε, γιατί δείχνει τέτοιο πράγμα και σημαίνει, ποσφάως, πως θ' άρχίσουν οι άκοιζέες να «πηγαίνουν... καπνός»!

«ΟΥ, ΓΑΡ, ΕΡΧΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ...»

—'Εξεπλήρωσε, επί τέλους, το μεγάλο της σκοπό κι' επαντρεύθηκε επίσημως και ή Πιάφ τον Σαγκανό, για να δείξη, ότι και γοαία νεανίες καταγιά κι' ότι, εν πάση περιπτώσει «χρόνια ο έρωσ δεν κυττά»!

*

Γλέντι έγινε στους γάμους και ξεφάντωμα κοινώς κι' οι γνωστοί κι' οι καλεσμένοι, σατισμένοι, εμφανώς, θα ξεχάσανε να πούνε την γαμήλιο εγχή και θα είπανε στην νύφη, άσφαλώς: «Καλή... ψυχή»!

«ΤΟ ΧΕΙΡΟΝ...»

Κάποιος κάτοικος χωριού, έξω από την Καραάτα, τυλιγμένος και υπληγμένος με μια νέα στα γεμάτα, άναγκάστηκε, στο τέλος, να φανή επικήκει και το γάμο του να κάνει στο κελί της... φυλακής!

*

—'Αλλ' ενώ με το στεφάνι και την σγκατάθεσί του, άπηλάγη από τον νόμο κι' από την φυλακή του, παντρεμένος είναι, πλέον και γοαίς πολλά λιμά, βγήκε καταδικασμένος εις «ισόβια δεσμά»!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ

Προς γαρν πολύ μεγάλην των πτηνών και των λαγών, θ' άυξήθουν, έκτος των άλλων και τα «τέλη» κυνηγών και θα σκεπτόνται, βεβαίως, οι νεμοώδ έδω και πέρα, εάν πρέπει να μυρώνουν με... υπαρούτι τον άέρα!

*

—'Αλλ' εάν οι πιο μανιώδεις στον σκοπό τους επιμένουν, άσφαλώς των φορατζήδων... στόχος μόνιμος θα γίνουν! 'Ετσι, φίλε άναγνώστα, άλλαγή θα δής των δωών και οι κυνηγοί θα τρέμουν τό... κυνηγι των έφθων!

«ΤΑΙΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ... ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ»

Ανυό «'Ηλέκτρος» της δθόνης φθρα πήρανε μεγάλη και σ' ολόκληρη τη χώρα κυνηγή ή μια την άλλη και καλούν κι' οι δυο τον κόσμο για να πη δοθα - κοφτά, ποιά στοιχίζει και ποιά κάνει «περισσότερα λεφτά»!

*

Ανυό «'Ηλέκτρος», εν δλίγοις, για τα χοήματα έοίζουν κι' επειδή με τον καυγά τους πλήρη κόσμο... ήλεκταίζουν, θα σκεφθούν οι ρεζιέρο μας πιο πολύ έμπορικά κι' ίσως δούμε τρίτη «'Ηλέκτρα» με μπουζούνια... ήλεκταικά!

«ΔΙ' ΑΦΟΡΜΗΝ ΑΣΗΜΑΝΤΟΝ...»

Κάτω έκει στην Δραπετσώνα, επειδή κάποιο παιδάκι στο άπέναντι παντζούρι πέτασ' ένα πετροδάκι δώδεκα άτμομα, περίπου, συνεπλάκησαν εν τάχει κι' επί ώρες, μεταξύ τους, καταιά σνήφλη μάχη!

*

—'Απ' τις πέτρες, απ' τα έβλα και τα τούβλα των γετόνων, σαματάς στην συνοικία Δραπετσώνας προεκήληθη, και για ένα άπλο άστείο και για μια... πετρούλα μόνον, έγινηκαν τα πάντα «πλινθοί, κεραμοί και λίθοι»!

«ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΗ...»

—'Οδηγός ήταν ο Ζήσης κομνηνός Γιώτα - Χι κι' όπως έτρεχε στο δρόμο, με ρυθμό πολύ ταχύ, δυό άνυποπτες γυναίκες επανέδινε μοιραίως κι' όπως γράφει το δελτίον, τις τραυμάτισε βαρέως.

*

—'Επαράγινε, στ' αλήθεια, του καιρού μας ο τοστος και δικαίως νοιώθει ο κόσμος άναστατάσει μεγάλη, γιατί όταν κάθε... Ζήσης τρέχει, φεύ! δολογώς, τα εγκόσμια θ' άφήσουν και την... Ζήση τους οι άλλοι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

και μια μικρή νεράιδα στο βήμα μου. Κι' έτσι αρχίζω πραγματικά μια καινούργια ζωή. Φθάνει να είναι ευτυχισμένη κοντά μου ή μικρή μου νεράιδα.
Παρά την έλαφρά της αντίστασι, της έδωσε ένα φιλή.
— Στέφανε... πότε λές να παντρευτούμε;
'Η ερώτησι έφυγε από τα χείλη της γρήγορα, πριν προφθάση να την καλοσκεφθή, πριν προφθάση να ντροπή.
Για μια στιγμή τα μάτια του μεγάλωσαν. Το πρόσωπό του έδειξε έκπληξι. Ήταν φανερό πως ή ερώτησι της τον ξάφνιασε. 'Επειτα, την άλλη στιγμή, γέλασε: — 'Αγαπούλα... άγαπούλα. 'Αν βιάζεσαι έσύ μια φορά, εγώ βιάζομαι δέκα.

Κοικκίνισε ή κοπέλλα. Φυσικά σενιψ, δεν της άρεσε να δείξη άνυπομονή.

— Δε βιάζομαι, ψιθύρισε. Θάβλε όμως να ξέρω. Κι' ο πατέρας με ρωτούσε.

Το πρόσωπο του άπτα σοδάρεψε:

— Φυσικά, κι' ο πατέρας σου πρέπει να ξέρη. Νά, Λιάνα. Καταλαβαίνεις, ότι αυτό το ξεροζώμα από τον τόπο μου, δημιούργησε μερικά προβλήματα; Θέλω να πω... νά... ο γάμος μας δε μπορεί να γίνει όσο σύντομα θα το έπιθυμούσα. Νά με ρωτούσες. Θάβλε αύριο κιάλας... 'Αλλά, να πούμε ίσαμε τις 'Αποκριές; Δε πιστεύω να το βρούμε μακριά το διάστημα ο πατέρας σου;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιούμορ

Ο ΥΠΑΚΟΥΟΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

—'Ο άστυνόμος λέει στο νωθρό πό-λιτμαν:

— Βλέπεις έκει κάτω το κόκκινο φως; 'Ός έκει θα βαδίσης γρήγορα. Εμπρός, λοιπόν, να δούμε την άξία σου.

—'Ο πολίτμαν ξεκινάει και για τρεις ήμέρες δε φαίνεται στο τηλέμα! 'Όταν πιά γύρισε, ο άστυνόμος έξω φρενών τον ρωτάει πού ήταν.

— Κύριε άστυνόμο, άπανταί έ-κείνος, θυμάστε πού μου είπατε να περπατήσω ως το φως πού μου δεί-ξατε;

— Ναι, λοιπόν;

— Το κόκκινο φως ήταν το φανάρι ενός φορητού αυτοκινήτου με ταφάρων, πού το άκολουθησα απ' την 'Αθήνα ως τη Λαμία!...

— 'Ο γ ι α τ ρ ό ς: 'Εσακολουθείς να πίνεις; Δε σου είπα πως κάθε ποτήρι κρασί είναι κι ένα καρφί για το φερέτρό σου;

— 'Ο μ π ε κ ρ ή ς: Το ξέρω! Μα τί σημασία έχει αν μετά το δανάτο μου το φερέτρό μου θα μοιάζει με σκαντζόχοιρο απ' τα πολλά καρφιά;

— 'Αγαπημένε μου Νίκο, λέει τρυφερά ή Μαίρη στον άντρα της, ένα πουλάκι μου σφύριξε στ' αυτή πώς θα μου αγοράσης για τη γιορτή μου ένα μαργαριτάριό περίε-ραίο.

— 'Ο Νίκος (π' απάθεια): Θάταν κανένας μποφός, αγαπητή μου. Κι' οι μποφοί λένε πάντα βλακείες!...

— 'Η σ υ ζ η τ ρ ό ς: 'Ο γιατρός είπε πως μου χρειάζεται τονατικό και έήτησε να δη τη γλώσσα μου.

— 'Ο σ υ ζ η τ ρ ό ς: Θεέ μου! 'Ελπίζω να μη σου έδωσε τονατικό για τη γλώσσα σου!

— 'Ο γείτονας μου, ξέρεις, βρήκε ένα πολύ πρακτικό και όηγο τρόπο, για να σπουδάση τα δίδυμα παιδιά του.

— Πώς αυτό;

— Στάλνει το ένα το πρωί στο σχολείο και το άλλο το απόγευμα, και πληρώνει μόνος για ένα παιδί!

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ

της ζωής

ΑΠΟΣΤΑΣΙ...

(Σ' ένα βαρύ, πλούσιο σαλόνι, μ' ανεπιτήρητη αισθητική.

ΕΚΕΙΝΗ: Μία υπέροχη, πολύ περιποιημένη κι' άλλως νόστιμη κοπελίτσα, ως είκοσιπέντε χρόνων. 'Απ' το γυναιμιο μαντεύει κανείς πως είναι παντρεμένη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αθλητικός, ωραίος άντρας, με χαροπό πρόσωπο και φωτεινά μάτια. Μελαγχολικός. 28 χρόνων.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σοβαρός, ξεσητάρας. Τη στιγμή που ανοίγει η αλλαία, σουλατσάροντας χαλκίζοντας και μιλώντας νευρικά).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, βέβαια! Δε συμφωνούμε σε τίποτα! Είμαστε έξη μήνες παντρεμένοι και κάθε μέρα πάμε χειρότερα. 'Όλο γκρινιάζουμε. Σε κάθε στιγμή! Σε κάθε δευτερόλεπτο! Ζωή είναι αυτή!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ασφαλώς δεν είναι ζωή! Στο μόνο σημείο, που συμφωνούμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με «δουλεύεις» τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (σαν άδησμένη): Σε παρακαλώ! Δε θέλω ν' ακούω την «αρχή» σου... (Παύση).

Ο ΤΡΙΤΟΣ (μ' απάθεια): 'Η ζωή θέλει ψυχασμιά... ('Ανάγει το πόδι του).

ΕΚΕΙΝΗ: Μά τι ψυχασμιά, μπαμπά! Δεν ύπαιρξε συνεννοήσι σε τίποτα! Μά σε τίποτ' άπολύτως.

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ήρεμα): Δηλαδή, μπορώ να μάθω κι' εγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε διαφωνούμε πουθενά, πατέρα! Γκρινιάζουμε και κανονίζουμε για μικροπράγματα...

ΕΚΕΙΝΗ: ...που εγώ τα βρίσκω πολύ σημαντικά!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μου λέτε κι' οι δυο άοριστίες. Πέστε μου παραδείγματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προχτές έβλυνα τα δόντια μου με τη βούρτσά της. Χάλασε τόν κοσμο!

ΕΚΕΙΝΗ: Βεβαίως!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Δε σε φιλώ στο στόμα;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, μά... δεν το καταλαβαίνεις, ότι δεν είναι το ίδιο; Τι να σου κάνω; 'Επειδή με φιλάς στο στόμα, έχεις την εντύπωση, ότι μπορεί να πάω το πρόγευμά μου με τ' αποφάγια σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Απόψε μαλώσω με στο «ρεστοράν» για το φαγητό!

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά! 'Εφαγε σπιγάδο! 'Αφού ξέρει, ότι δε μπορώ να ύπαιρξω τη μυρωδιά του χοιρινού και του σκόρδου. Ποδ ήμερών έφαγε στην ταβέρνα ψάρι με σκορδαλιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι θές να γίνει, δηλαδή; Νά τρώω κι' εγώ σαν κι' εσένα μπαμπάκι σγάρας και φουρνάρες για να διατηρήσει τη σιλουέττα μου...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' αγανάκτηση): 'Τότερα, είσαι κοιλόδουλος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βέβαια! Είμαι κοιλόδουλος, είμαι υγιής — δόξα τω Θεώ, να χτυπήσω ξύλο! — και πρέπει να φάω. Μισό άρνι στην καθισιά μου πρέπει να τρώω εγώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Πως σγαλίζομαι τόν τρόπο, που έκροάζεσαι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ειρωνικά): Καλά κυρία μαρκησία!

ΕΚΕΙΝΗ (σκληρά): Δεν είμαι μαρκησία, αλλά δεν είμαι και κανονίζουμε για μικροπράγματα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή. Κάνεισ πολύ άσχημα να θίγης τόν πατέρα σου, που δε σου φταίει σε τίποτα.

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Σ' αυτό έχει άπολύτο δίκιο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις ότι... ή καλή άνατομή δεν είν' άρεστή.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αρεστή για ν' άνευγθί κανείς τόν γοντό φέρομο ένος «παναί» άνθρώπου. 'Όπως κάνω εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσύ διαρκώς με προσβάλλεις!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφού δεν έννοεις να συμμορφωθείς; Παντοεύηκες τήν κόρη έγός τραπέζιτη. Μπήκες στην άνωτερη κοινωνία. Κατάλαβε το, χορτιάγέ μου!... Παίξαμε προχτές «πινάκι» στής νυχίας Χορησίδη και πετάγαμε σε μία στιγμή και λές «να φάω τά κοκκάλα έγός μάννας μου»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ετσι δοκίμομαι εγώ!

ΕΚΕΙΝΗ (άγανακτισμένη): 'Ε, μά δε συγχωρούνται αυτές οι λαϊκές εκφράσεις, άναπτή μου, γιατί ο άλλος άνατομιάζει! Πώς το λένε... Το ξαναείπες και στην ταβέρνα ένα βράδυ, τήν ώρα που άκριβώς έρωγα τη μπριζόλα μου! Τήν άφησα στη μέση.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μνήσθητί μου, Κύριε! (Σταυροκοπείται). Δεν πιάς σε κανένα γιαντό να σε κυττάει, λέω εγώ!

ΕΚΕΙΝΗ: Νά! Είδατε, μπαμπά, συμπεριφορά! Αυτά τα λέει και μπροστά στους ξένους!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τί θα κάνεις αν ήμουν βλαστήμιος σαν τόν άδερφό μου; Ξέρεις πως βλαστήμιος ο 'Αριστέλης; 'Ο Θεός να σε φυλάει!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφρό με ήσυχ, σε παρακαλώ! (Μουμουνοιστά).

Σε όραία οίκογένεια μπήκα... (Ανατά). Τού λέω «πάμε στο «Βασιλικό», θέλει να πάη να διέπαιρξω! Διαβάσω εγώ τόν Κρόνιν, κάθεται' άπέναντί μου και άνοίγει μία φυλλάδα τού Καρναγίου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γελώ! Κακό είναι!

ΕΚΕΙΝΗ (συνεγίζει, σά να μην άκουσε τή διακοπή): 'Ακόμη και τόν δάχτυλο στη μύτη βάσεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κακή συνήθεια! 'Από μικρό παιδί. Δε μπορώ να τήν κόψω.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάμε σ' ένα σαλόνι, τσουγκρίζε ποτήρια — «εθίδα κι' ο Θεός στο καλό!» — χορεύει χαλαρό, τραγουδάει χωδατότητες τών διαφόρων μπουζουξήδων, κάνει χειρονομίες, λέει άνοησίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Δηλαδή... ντοπείσαι για μένα;

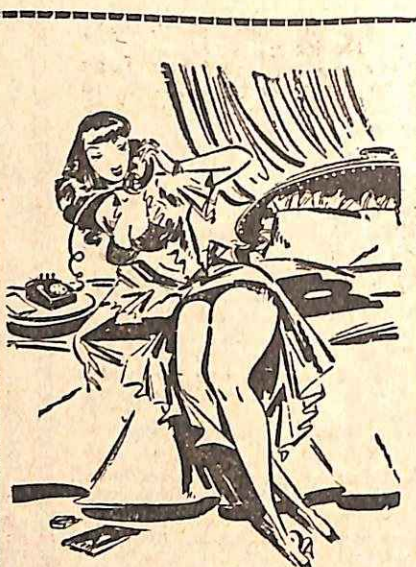
ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, μά τί; Νά στο κόρνου; Είσαι άνυπόφορος!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (ήρεμα): Σας παρακαλώ, να σταματήσετε ως εδώ. 'Όταν ή κόρη μου ήρθε και μου είπε πως σ' αγαπάει, τής απάντησα: «Παιδί μου, άμα τόν θέλεις, πάτονε!» 'Αλλά ούτ' έσύ... (Σ' 'Εκείνον). Με ρώτησε τότε «τί έννοεις». Νά, τί έννοισα!... 'Αλλοιώς ή άλλην... 'Αλλά τά γούστα κι' άλλες οί συνήθειες. Στην άρχή, με τόν έρωτα, πρώτα-πρώτα κι' οί δυο παίρνουν λίγο «θέατρο».

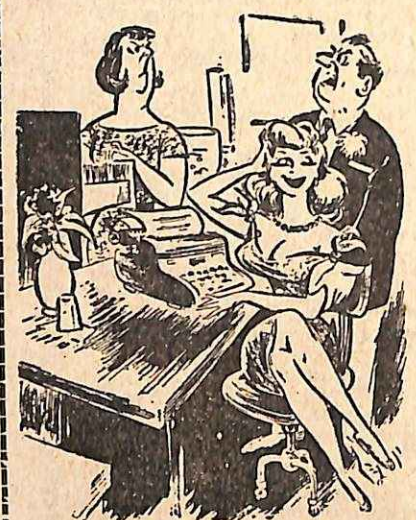
«Τότερα, κι' αν κάνει κάτι άσχημο ο ένας, ο άλλος θά τόν βρή χαριτωμένο! Μόλις περάση όμως ή πρώτη τρέλλα... 'Απ' ότι κατάλαβα κι' άπ' ό,τι είπατε καλά... 'Αν θέλετε ν' άκούσετε τή φωνή τής πείρας, φιλικά κι' ήρεμα, οίστε στο άτυχό ειδύλλίο σας τήν:

(Αιτία).

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— 'Όχι, κύριε, ή Δόξα δεν είναι στο σπίτι! 'Εγώ είμαι ή άδελφή της Καίτη, είκοσι χρόνων, μαύρα μαλλιά, μπλε μάτια, άνάστημα 1,70 μέτρο και βάρος 64 κιλά!...

— Μία κι' ήθε ο άνηψιά σας, δεσποινίς Εύθαλία, μπορείτε από αύριο να πάρετε τήν άδειά σας!...

— Μά ποιος ξανθός φίλος σου είναι άορωστος και πήγες, όπως λές, να τόν δής στο νοσοκομείο, Γιάννη;

«ΜΟΝΟ ΕΣΥ...»

«... Γύρω τους ή νύχτα είχε άρχει να πέφτη γοργά, ενώ παντού είχε άπλωθ ή βαρεία ή συχία, που τή διεκοπτε ο άπαλός θόρυβος τών κυμάτων, καθώς πηγαιναν να σβύσουν στή φλογισμένη άμμο. 'Ο Πιέρ έσκαψε κοντά στήν Άννα και τής ψιθύρισε:

— Άννα σ' αγαπώ!...

«'Εκείνη δέ μίλησε. Τόν κύτταξε μονάχα στα μάτια και ένιωσε τήν αίμα της να κυλά ήρμητικά στίς φλέβες της, καθώς τά χέρια τήν τλίχτηκαν γύρω από τόν κορμό τής και τή χείλη τού ζήτουσαν τά δικά της...».

Σηκώνω τά μάτια μου από τόν βιβλίο, που κρατώ και γυρίζω τόν βλέμα μου στήν όμορφη κοίνα, που βρίσκεται δίπλα μου. Μέσα σ' αυτή τή άγοράκι μου κοιμάται ήσυχο, χαμογελαστό.

Χαμογελώ κι' εγώ εὐτυχισμένη και άπλώνω τόν χέρι στο κομμάτι τού ροδιφώνου. Ξέρω ότι αυτή τήν ώρα μεταδίδει συνήθως ξένα τραγούδια. Τό άνοίγω δε ένταση πολύ γαμήλη, για να μην άνησυχώ τόν ύπνο τού γιου μου και έσφαλών στην πολυθρόνα μου, μισοκλείνοντας τά μάτια. 'Ακούω πρώτα ένα τραγούδι, ύστερ' ένα άλλο και ξαφνικά...

Η τρίτη μελωδία, από τις πρώτες κι' όλας, κάνει τήν καρδιά μου ν' άνασκιρτήσει γλυκά, συγκινημένα. Γιατί τόν τραγούδι που μεταδίδεται τώρα δεν είναι άλλο από τόν «Μόνο εσύ...» τόν όμορφο τραγούδι τών Πάττερς, που για μένα έχει μία ξεχωριστή σημασία, γιατί κάθε νότα του, κάθε λέξη του είναι δεμένη με τήν Ιστορία τής ζωής μου όλόκληρης.

★

Ποτέ δε θά λημονήσω εκείνη τήν ήμέρα που πήγα να έπισκεφθώ κάποιο συγγενικό μου πρόσωπο, που νοσηλευόταν σε μία κλινική, στήν περιοχή τής Γλυφάδας.

Κάθως ανέβαινα τά μαρμάρινα σκαλοπάτια, μία γλυκιά, άπληη μελωδία μ' έκανε να γυρίσω τόν κεφάλι μου. Στράφηκα προς τόν μέρος τής μελωδίας και... συνάντησα δυο μάτια κατάμαυρα και γεμάτα φως, στυλωμένα πάνω μου.

Τά μαύρα εκείνα μάτια άνηκαν σ' ένα όμορφο νέο, που βρισκόταν ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα, κρατώντας στα γόνατά του ένα μικρό τρανζίστορ.

Ήταν εκείνο τόν τραγούδι, που μου άρρεσε τόσο ή ήταν τόν φλογερό βλέμα εκείνου τού άγνωστου νέου, που με κράτησε άκίνητη για μία στιγμή, για μία μονάχα στιγμή, που τόσο μεγάλο ρόλο έπαιξε στή ζωή μου όλόκληρη. Γιατί, από εκείνη ακριβώς τή στιγμή ο άγνωστος νέος με τά μαύρα μάτια έπαφελήθηκε για να μου πη τή μικρή εκείνη φράσι που θά μās έφερνε κοντά:

— 'Όμορφο τραγούδι, δεν είναι έτσι, δεσποινίς;

— Ναι... ψιθύρισα με φωνή, που μόλις άκούστηκε, ενώ ένιωθα τήν καρδιά μου να φτερουγίζει παράξενα. Μ' άρέσει και μένα πολύ....

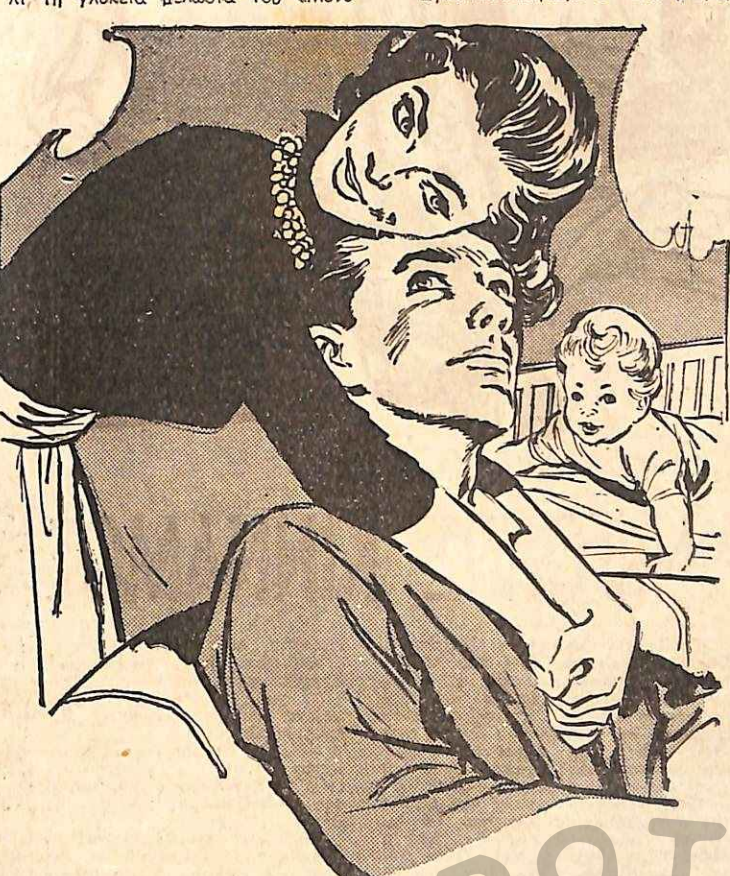
«Ετσι γνωριστήκαμε με τόν Τάκη, τόν άντρα που ήταν γραφτό να γεμίση τήν καρδιά μου και τή ζωή μου όλόκληρη.

Κουβεντιάσαμε άρκετά εκείνη τήν ήμέρα κι' έμαθα ότι κι' αυτός νοσηλευόταν στήν κλινική και ότι θά μ' άρεσει να γεμίση τήν καρδιά του, που θά μπορούσε να στρώση στο

«Όταν έβγα από κοντά του ένιωθα πως ήμουν παράξενα συγκινημένη και τή νύχτα στο κρεβάτι μου δε μπόρεσα να κλείσω μάτι. Κατάλαβαινα πως ο έρωτας είχε έρθει να χτυπήσει και τή δική μου πόρτα.

Ξαναγύρισα πολλές φορές στήν κλινική, στήν άρχή με τή δικαιολογία ότι πήγαινα να έπισκεφθώ τόν συγγενή μου. 'Υστερα, χωρίς πια καμμία δικαιολογία...

Και κάποιο δειλινό, ενώ οι τελευταίες ήλιαχτίδες έδιναν ένα ροδίνο χρώμα στή θάλασσα, που άπλωνόταν αντίκρυ μας, άπέραντη και μαγευτική, ενώ τόν μικρό τρανζίστορ τού Τάκη μετέδιδε και πάλι τή γλυκιά μελωδία τού «Μόνο

«Έσκυψα κοντά του, τόν άγκάλιασα και προσπάθησα να τόν δώσω θάρρος...»

έσύ...», βρεθήκαμε ξαφνικά ο ένας στήν άγκάλια τού άλλου, με τή χείλη ένωμένα, με τις καρδιές να πάλλουν στόν ίδιο ρυθμό, στό ρυθμό τού έρωτα, που τις είχε ένώσει.

Λίγες μέρες άργότερα ο Τάκης βγήκε από τήν κλινική. 'Ο έρωτας μας μπόρεσε πιά ν' άνθισει έλεύθερος. Συναντιόμαστε σχεδόν κάθε μέρα και νιώθουμε τήν αγάπη μας να βερνιεύ μέσα στήν καρδιά μας, να γίνεται όλο και πιο όμορφη, πιο ναή και να στολίζεται όλο και με καινούργια όνειρα για μία ζωή εὐτυχισμένη.

«'Αλλοίμονο, όμως, στόν καταγáλανο ούρανό τής χαράς μας τά πρώτα μαύρα σύννεφα δεν άόγησαν να φαίνον.

«Άλλα όνειρα είχαν οί γονείς τού Τάκη για τόν γιό τους. Πλούσιος παύος αυτός, έπρεπε να βγάλει μία πλούσια κοπέλα, για συντροφο τής ζωής του. Δε μπορούσαν δεν ήθελουν να καταλάβουν ότι στήν εύτυχία, πολύ περισσόστερο από τόν χρημα, λογαριάζεται ο έρωτας.

Τά μαύρα σύννεφα και έσπασαν στο γαλάζιο ούρανό μας, τρυφερή και όλοζώντανη, ένσπικρως τού έρωτά μας, ένα μελαγχρινό άγοράκι, που έφερε μαζί του χίλιες καινούργιες χαρές, χίλιες καινούργιες έλπίδες και τόσα καινούργια προβλήματα!

Πέρασε ακόμη λίγος καιρός, δύσκολος, με γεμάτος μικρές υπέροχες εὐτυχίες. Κάποια μέρα όμως ο Τάκης γύρισε στο σπίτι ναρήτερα άπ' ό,τι συνήθως κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα βουδός, λυπημένος.

— Τάκη, πές μου τί σου συμβαίνει; τόν ρώτησα, πρέχοντας κοντά του, γεμάτη αγωνία.

— Με άπέλλωσαν... μου απάντησε πνιγμένα.

«Έσκυψα κοντά του με σφιγμένη καρδιά, τόν άγκάλιασα και προσπάθησα να τόν δώσω θάρρος.

— Κουράγιο αγαπημένο μου, τού

«Ένα τραγούδι — Μία Ιστορία»

δρομό τής ζωής του τά ροδοπέταλα τής χαράς.

Όμως εκείνοι, φώναξαν, φοβέρισαν. Τού είπαν πως θά τόν άποκλήρωναν αν τολμούσε να με παντρευτεί, όμως εκείνος δέ λύγισε.

Κι' έτσι ένα χειμωνιάτικο άπόγευμα σ' ένα μικρό άπόμερο έκκλησάκι, διαγυμένος, περιφρονήμένος από τούς δικούς του, ο Τάκης μ' έκανε γυναίκα τόν μπροστά στους ανθρώπους και στο Θεό.

«Έγκατασταθήκαμε σ' ένα μικρό, ψιθύρισα, ο Θεός δέ θά μās άφίση...»

Με κύτταξε βαθεία στα μάτια και τόν βλέμα τού έγινε πάλι φωτεινό.

— Έχεις δίκιο, Βέρα, μου είπε και σήκωθηκε. Θα ψάξω για άλλη δουλειά και κάτι θα βρω...

Με φίλησε και προχώρησε προς τήν πόρτα, γυρίζοντας να μου στείλη ένα χαμόγελο, που μάταια προσπάθουσε να τόν κάνει χαρούμενο.

Μόλις ή πόρτα έκλεισε, πίσω του, ένιωσα όλο τόν ψεύτικο θάρρος μου να σωριάζεται σ' έρείπια. Δάκρυα θερμά κυλούσαν στα μάγουλά μου και τόν σπίτι δέ με χωρούσε πιά. Έντυσα βιαστικά τόν μωρό μου, τόν έβαλα στο καροτσάκι τού και βγήκα μαζί τού στο δρόμο.

Προχωρούσα μηχανικά, χωρίς να ξέρω που πηγαινω και άνασκιρτήσα, όταν είδα πως τή βήματα μου με είχαν φέρει, άθελά μου, μπροστά στο πατρικό σπίτι τού Τάκη.

Σκέφτηκα πως έπρεπε ν' άπομακρυνθώ γρήγορα από εκεί, με δέν πρόφτασα. Η πόρτα τού άρχοντικού σπιτιού άνοιξε μπροστά μου ξαφνικά και ο πατέρας τού Τάκη παρουσιάστηκε στο κατώφλι. 'Όταν με είδε, τά μάτια του πήραν μία έκφραση σκληρή, σκοτεινή, με άμέσως ύστερα...

«Άμέσως ύστερα τόν βλέμμα τού καρφώθηκε στο καροτσάκι, όπου τόν άγοράκι μου κοιμόταν άνώμαστα στίς γαλάζιες κουβερτίτσες τού και ξαφνικά, ή σκληρή τού έκφραση έλκυσε, όπως τόν χιόνι στόν ήλιο.

Μία συγκινημένη σύσταση πέρασε από τόν πρόσωπό του. Με ήρμα άργό ήρθε κοντά μας και σταμάτησε πάνω από τόν καροτσάκι, που έμοιαζε να τόν τραβά σά δυνατός μαγνήτης.

— Είναι αγόρι; με ρώτησε και ή φωνή τού έτρεμε.

— Ναι, είναι αγόρι, ψιθύρισα δειλά, νιώθοντας τά δάκρυα να μου τσουζουν τά μάτια.

«Εκείνη τήν ίδια στιγμή, τόν μωρό μου άνοιξε τά μεγάλα μαύρα μάτια του, κύτταξε με έκπληξη τόν άγνωστο κύριο, που έσκυβε πάνω του, και σαν να τόν έσπρωχνε μία έσωτερική άγνωστη φωνή, τού χαμογέλασε, άφροντας να φανή τόν μοναδικό τού δοντάκι.

«Εκείνο τόν άδωο παιδικό χαμόγελο έδωσε κάθε δισταγμό από τήν καρδιά τού πατέρα τού Τάκη. Χωρίς να προσπαθή πιά να κρύψη τή συγκίνησή, που νιώζε τά μάτια του, έσκυψε και σήκωσε τόν μωρό στήν άγκάλια τού.

— Είναι όμορφο, μουρμούρισε με ύπερφύραση.

Κι' ύστερα γυρίζοντας προς τόν μέρος μου, πρόσθεσε με φωνή, που έτρεμε έλαφρά:

— Παιδί μου... Νομίζω πως είναι καιρός πιά να έρθετε κοντά μας. Δυό γέροι παράξενοι είμαστε έμεις, μά έχουμε ανάγκη από τή συντροφιά σας...

★

Με τις τελευταίες νύχτες τού τραγούδι τελειώνουν και οί άναμνήσεις. Οί κακές μέρες έχουν πέρασει για πάντα και ή εύτυχία έχει γίνει άχώριστος συντροφός τής αγάπης μας, αυτής τής αγάπης, που στάθηκε δυνατώτερη από κάθε τί.

ΒΕΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Βέρα σ' έλειπον. Ά θά νά σ' ό π' ό σ' έλειπον. — Τόν τραγούδι σας άρεσε πολύ, αλλά χωρίς ίκανο ποιητική πλοκή. 'Όσο για τόν άλλο, ο «Θραυρός» δέ δημοσιεύει διηγήματα άναγνωστών, έκτός από αυτές τις Ιστορίες, που έχουν σχεσι με κάποιο τραγούδι.

Γι' ό τ' α Μ. — Η Ιστορία σας πολύ συνθημένη, αν θέλετε, στείλτε κάτι άλλο.

Μά ρ' ό σ' Κ. — Καλό. Πήρε ήδη τή σειρά τού και σύντομα θά δημοσιεύη.

Σ. Μ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δυσεπίλυτον πρόβλημα

Κατόπιν τών άτυχιών και τών πολλών λαχάρων και καταστάς ρεζιλιον κυνών τε και γαιδάρων να δρᾶσω άπεφάσισαν πλέον μεθοδικώς τούτέστιν με άκρίβειαν και μαθηματικός. 'Εσ' ή λαμπρόδες σχέδιον ταχέως καταστρώσας και τρίτῃς τήν προπαίδεια κατ' οίκον άναγνώσας έξήλθον εις τας άγυίας μετά ταχέως βήματος, προς λυσιν τού έρωτικού χρονίζοντος προβλήματος. Κι' ίδόν, ή Ζεή! νεάνιδα δούνως στρομβουλήν έθεσαν εις τόν βήμα μου υποδιαστολήν και σταματήσας έκρασαν: «Προς τί να συζητώμεν; Είς τούς μεγάλους έραστάς, ή Μίς, ής προστεθώμεν!» Πλην αύτη έπρωχώρησεν ήρέμως, ή φαίνόμεν!» Κάγω τήν πράξιν προχωρών να εύρω τόν γινόμενον: — Τήκομαι, Μίς, έξ έρωτος, τής είπον, και ως τείνω, τού άκραίου άριθμού τόν κλάσμα, φεή! θά μείνω!

Κι' ένώ ή Μίς έβδίδεν εν τή δόμ' με τάξιν εγώ έντέχνως προχωρών και εις έτέραν (πράξιν):

— Έλθέ, τής είπον, Μούσα μου και δή να πολλαπλασιάσωμεν τά ζεύγη επί τής (γής!)

Κι' ένώ προς ταύτην έσπευδον ως έρα- (στής μεγάλας, προσθέτων εις τήν όψιν μου και τόν (λαμπρόν μου κάλλος, ή Μίς είσήλθεν σπειδούσα έξαίφνης εις (τόν οίκον και ίδού τόν άποτέλεσμα: «Μηδέν εις (τό πηλίκον!»

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

«ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ»

“Ενας πλωτὸς κολουσοῦς

ΤΟ πελώριο λιμάνι του Χούδσων στη Νέα Υόρκη έχει καταληφθῇ δολώκρη από ένα κολουσό, τὸ υπερωκεάνιο «Ηνωμένες Πολιτείες», τὸ καμάρι τῆς ἀμερικανικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ τὸ ταχύτερο πλοῖο τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Μερικοὶ ἀριθμοὶ εἶναι πραγματικά ἱλιγγιώδεις. Τὸ ἀτμόπλοιο αὐτὸ τρέχει μὲ 57 χιλιομέτρα τὴν ὥρα ἢ 31 κόμβους καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 9 πατώματα. Οἱ ἱδιοκτῆτες τοῦ πλοίου, προγραμματίζουν 42 ταξίδια τὸ χρόνο στὸν ὠκεανὸ καὶ γι' αὐτὸ ὅλα πρέπει νὰ γίνουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ τάξι. Περισσότερο ἀπὸ μιά ἡμέρα, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ τὸ πλοῖο στὸ λιμάνι. Μία ἡμέρα, ὅμως, γιὰ τὴν ἀποδοτικὴ!

Πρώτα ἀπ' ὅλα βάζεται, καθαρίζεται, γυαλίζεται, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ βῆκε ἀπὸ τὸ ναυπηγεῖο. Ἀλλοῖμονο, ἂν τὸ καμάρι αὐτὸ τοῦ ναυτικοῦ, ἔχη κανένα λεκὲ ἀπὸ σκουριά ἢ ἀπὸ λάδι. Ἐκατοντάδες ἐλαιοχρωματιστὲς θὰ τὸ παραλάβουν καὶ θὰ φροντίσουν, γιὰ τὴν ἀφύογ ἑμφάνισί του.

Ἀλλὰ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πλοίου, παρατηρεῖται πραγματικὸς ὀργασμὸς ἐργασίας. Ἐνας χορδιστῆς, ὁ καλλίτερος καὶ ταχύτερος τῆς ἐταιρείας Στάινγουαϊν, πρέπει, τὴν ἡμέρα πού εἶναι τὸ υπερωκεάνιο στὸ λιμάνι, νὰ κουντίσῃ τὰ 10 πιάνο, πού βρίσκονται καὶ πλοῖο, καὶ 33 ζωγράφοι ἀναεώνουν ἢ ἀλλάζουν τὶς παραστάσεις τὸν τοῖχον, στὶς καμπίνες πολυτελείας.

Συγχρόνως, ἄλλοι ἐργάτες καθαρίζουν τὰ χαλιά στὸν διαδρόμους, στὶς τραπεζαρίες, στὶς αἰθουσες τοῦ χοροῦ καὶ τὸν κινηματογράφου. Ἀπὸ μιά ἀκρὴ τοῦ πλοίου, μὲ τρία εἰδικὰ βυθονάκια, μεταφέρονται δολώκρη τὸν ὀννο μεταχειρισμένον σεντόνια καὶ πετσέτες. Ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ, παραλαμβάνονται καὶ κατὰλευκα καθαρὰ ἀσπρόρροχα, ὅπως καὶ οἱ φορεσιὲς τοῦ προσωπικοῦ (μαγειρῶν, καμαρώνων καὶ ἄλλων).

Τὸ πῶς ἐνδιαφέρον ὅμως τμήμα εἶναι ὁ ἐπισιτισμὸς τοῦ πλοίου. Σὲ κάθε ταξίδι, ὁ ἀρχιμάγειρος προμηθεύεται ἕνα τόννο ζωντανῶν σαλαγκῶν, τρεῖς τόννους διάφορα σαλατικά, μιά μεγάλη ποσότητα ἀπὸ στρεΐδια, 90 κιλά ζωντανῆς χελώνης, τόννους δολώκρη κρέατα ἀπὸ τὰ πῶς ἐκλεκτὰ τὸν σφαγίων, 40 εἰδῶν ψάρια, τυριά, παγωτά, χήνες, λαγούς, φασιανούς κ.ά.

Στὸ μεταξὺ, ὁ πλοίαρχος καὶ μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ἔχουν νὰ ἐλέγξουν π.χ. τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιβατῶν καὶ ν' ἀποφασίσουν ποιοὶ θὰ εἶναι οἱ συνδαιτημένους τοῦ πλοίαρχου τὸ πρῶτο βράδυ. Σὲ κάθε ταξίδι ὑπάρχουν 15 — 20 ἐπιβάτες, πού δικαιούνται αὐτὴ τὴν τιμητικὴ διακρίσι: Μερικοὶ γνωστοὶ ἀριστοκράτες, μερικοὶ ταχτικὸ ἐπιβάτες, πού ἔχουν συμπληρώσει ὀρισμένον ἀριθμὸ ταξιδιῶν, ὅσο ἢ τρεῖς στὰρ καὶ κινηματογράφου, διπλωμάτες καὶ δημοσιογράφοι. Ἡ ἐπιλογὴ γίνεται μὲ ἀπόλυτὴ δικαιοσύνη καὶ ἡ τιμὴ αὐτὴ δὲν ἐπαναλαμβάνεται γιὰ δεύτερη φορὰ.

Λίγα λεπτά πρὶν ἐκκίνησῃ τὸ πλοῖο, σημαίνει μιά δυνατὴ σειρήνα, πού ἀκούγεται χιλιόμετρα μακριά. Εἶναι μεσημέρι. Ὅλα εἶναι ἑτοιμα. Οἱ ἐπιβάτες μαζεύονται στὸ κατάστρωμα καὶ ἀποχαιρετοῦν τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς, πού εἶναι συγκεντρωμένοι στὴν ἀποβάθρα. Μία πᾶντα μὲ πνεύσασα καὶ κρουστά ὄργανα παίζει διάφορα ἐμβατήρια. Οἱ σκάλες σηκώνονται ἀστραπαῖα καὶ σιγά, μεγάλουπρε-

πα ὁ κολουσοῦς αὐτὸς γλιστρεῖ στὰ καθαρά νερά τοῦ ὠκεανοῦ μὲ κατεύθυνσι τὸ Λονδίνο ἢ τὴ Ριβιέρα.

Ἀπὸ κεινὴ τὴ στιγμὴ, τὸ πλοῖο, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ 1060 ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἔχει μοναδικὸ σκοπὸ νὰ κἀνῃ τὴ ζωὴ τῶν 1750 ἐπιβατῶν τοῦ κολουσοῦ αὐτοῦ, εὐχάριστη, διασκεδαστικὴ, ἀνεπὶ.

Ἐνας ραδιοτηλεγραφητῆς διαβιβάζει στοὺς ἐπιβάτες τὰ ἀτέλειωτα τηλεγραφήματα μὲ εὐχές.

— Καλὸ ταξίδι! Καλὴ ἐπάνοδο!

ρὸυ, γιὰ νὰ πάῃ στὴν καμπίνα νὰ δῇ ἂν τὸ μαρὸ τῆς, πού κοιμάται στὴν κούνια του, εἶναι ἡσυχος, ἡ φροντίζουν νὰ περιποιηθοῦν τὸ ζευγὸς τῶν ἡλικιωμένων, πού σ' ὅλο τὸ ταξίδι δὲ συγκώθηκε καθόλου ἀπὸ τὶς σαῖς — λόγγκ. Ἀλλοτε πάλι, κλείνουν τὰ μάτια στὴν πλούσια χήρα, πού δὲν ἐγκατέλειψε οὔτε γιὰ μιά στιγμὴ τὴν καμπίνα τῆς, γιὰτὶ ἔχει στὴν τσάντα κρυμμένο ἕνα μικροσκοπικὸ σκύλακι καὶ τσιγκουνεύεται νὰ πληρώσῃ τὰ 50 δολάρια πού ἀπαιτοῦνται ὡς εἰσιτήριο, γιὰ

εἶναι γιὰ τὰ ψιτά, ἄλλοι γιὰ τὰ χορταρικά, ἄλλοι γιὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἄλλοι ζυμῶνουν τὸ ψωμί καὶ ἄλλοι τὸ φουρνίζουν. Πρέπει νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, κυρίως ἐκεῖνοι τῆς πρώτης θέσεως, πού πληρώνουν ἀπὸ 85 ὡς 245 δολάρια τὴν ἡμέρα. Καὶ μ' ὅλη τὴν ἀφάνταστη ποικιλία τῶν φαγητῶν οἱ ἱδαιτέρως παραγγελίες δὲν εἶναι λιγώτερες ἀπὸ 150 τὴν ἡμέρα.

Οἱ μέρες περνοῦν γρήγορα καὶ τὸ υπερωκεάνιο πλησιάζει τὰς τρεῖς κυριαρχεῖς ἐπεριωρισμένη εὐθυμία, μὲ τ' ἄσπρα κολλαρίστα ποκάμια, σα καὶ τὶς τουαλέτες τοῦ Ντιόρ. Ὅλοι εἶναι πλούσιοι, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ τους καὶ... λίγο κουρασμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ!...

Ἡ δεύτερη θέσι ἔχει περισσότερο ἐνδιαφέρον. Εὐκόλα σχηματίζονται μικρὲς συντροφίες, πού τὴν ἄλλη μέρα διαλύονται, ἀλλὰ πού ἔχουν ὅσο κάποια ἐγκαρδιότητα καὶ ζωντανία.

Τὸ κέφι σ' ὅλο τὸ καράβι ἀπὸ τὸν καπετάνιο ὡς τὸν τελευταῖο ὑπῆρὸς εἶναι διάχυτο. Ὅσο ὅμως ὁ καπετάνιος, ὅταν χαλάσῃ ὁ καίτε, ἡ ἀδιοπρέπεια ἐξαφανίζεται. Ὁ ραδιοτηλεγράφος ἀπὸ τὴν πλησιάζει!

Καὶ ἡ καταιγίδα στὸν ὠκεανὸ δὲν ἀστειεύεται!

Οἱ ἐπιβάτες τὸ μαθαίνουν ἀπὸ τὴν ἀσυνήθιστη κίνησι, πού βλέπουν στὸ πλοῖο. Ὅλοι οἱ ἀνοιχτοὶ χώροι σκεπάζονται μὲ πελώριες τέντες, τὰ κινητὰ ἀντικείμενα, ὅπως καρέκλες, καὶ δένονται. Οἱ σερβιτόροι ἀναγκάζονται νὰ τραπεζομάντηλα, γιὰ νὰ μὴ γλιστροῦν τὰ πιάτα. Ὅλα νὰ φοβῶ καὶ τὴν ἀγωνία τῶν ἐπιβατῶν. Οἱ λίγοι γενναῖοι, πού ἐμφανίζονται στὸ γέυμα καὶ στὸ δείπνον εἶναι κατὰ τὰς κρεβάτια τους. Οἱ καμαρώτοι τρέχουν ἀπὸ καμπίναν σὲ καμπίνα βίαια. Μία ἡμέρα ἔστω ἂν διαρκέσῃ αὐτὴ ἡ κακοκαιρία, στοιχίζει χιλιάδες δολάρια στοὺς ἱδιοκτῆτες, γιὰτὶ οἱ ζημιὲς εἶναι πάντα μεγάλες.

Συνήθως ἡ καταιγίδα κοπάει τὴν ἄλλη μέρα, ὅσο περισσότερο τὸ πλοῖο πλησιάζει στὶς ἐυρωπαϊκὲς ἀκτές. Ὁ κυβερνήτης στέλνει ραδιοτηλεγράφημα στὸ γαλλικὸ λιμεναρχεῖο, ὅτι κανένας ἐπιβάτης δὲν πάσχει ἀπὸ μεταδοτικὴ ἀσθένεια καὶ παρακαλεῖ νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἀδεία νὰ μὴ στὸ λιμάνι.

Στὸ τελευταῖο γέυμα, ὅλοι οἱ σερβιτόροι, γλυκομίλητοι καὶ ἐξαιρετικὰ περιποιητικοί, προσπαθοῦν νὰ μὴ ἀκούνη τὶς συζητήσεις, πού γίνονται γιὰ τὸ ὕψος τοῦ φιλοδωρήματος, πού πρέπει νὰ τοὺς δοθῇ. Πολλοὶ υποστηρίζουν ὅτι τὸ ποῦμπουρ πρέπει νὰ φθάσῃ τὰ 10% τοῦ εἰσιτηρίου πού πληρώσαν...

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἐκπνήσουν, ἕνας θόρυβος ἀκούγεται: Εἶναι τὸ μεγάλο διυλιστήριο λαδιῶ τῆς Χάρδης, πού βρίσκεται στὴν προκυμαία. Μόλις ἀγκυροβολήσῃ τὸ πλοῖο, ἀκούγονται τὰ πρῶτα ἐγκαλλιὰ ἀπὸ τοὺς ἀχθοφόρους καὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους τελωνειακούς, πού ἐρχονται νὰ κάνουν τὸν τελευταῖο ἐλεγχὸν στὶς καμπίνες.

Τὸ ταξίδι τελειώσε. Ὅλοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι ὅτι πατοῦνε καὶ πάλι σὲ στερεὸ ἔδαφος καὶ τρέχουν στὸ σταθμὸ νὰ πάρουν τὰ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

ΝΕΟ ΔΕΡΜΑ ΝΕΑ ΟΜΟΡΦΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ

Μιά μέθοδος ἀποτελεσματικῆ, ἀνώδυνη καὶ σχετικὰ φτηνῇ.

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ἐφιάλτης γιὰ τοὺς ἐφήβους καὶ τῶν δύο φύλων εἶναι ἡ ἀκμή. Προπάντων ὁ μῶς γιὰ τὰ κορίτσια καταντάει σωστὴ κόλασι!

Τὸ δροσερό, καθαρὸ καὶ ἀπαλὸ δέρμα πού εἶχαν ἀπὸ παιδιὰ, γίνεται ξαφνικὰ λιπαρὸ καὶ γεμίζει ἀπὸ κόκκινα σπινθάρια. Κάθε νευρικὴ καταπόνησι, στενοχώρια ἢ συναισθηματικὸς κλονισμὸς χειροτερεύει τὴν κατάστασι — ὅπως καὶ τὸ ἔσθιο, τὰ ἀλμυρά, οἱ σάλτσες, οἱ σοκολάτες...

Τὸ χειρότερο δὲ ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι ἡ ἀκμή ἀφίνει συνήθως σημάδια, πού παραμορφώνουν γιὰ πάντα τὸ

πρόσωπο. Φαντάζεσθε τώρα τὴν ἀπελπισία τῆς κοπέλλας, πού θὰ βρεθῇ σὲ τέτοια θέσι! Σχηματίζει πᾶς τὴν ἐντύπωσι πὺς κατάντησε ἀπόκληρη τῆς κοινωνίας. Περπατᾷ σὲ δρόμο μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ κανένα καὶ νὰ μὴ τὴ βλέπουν. Γιατὶ φοβάται πὺς θὰ διαβάσῃ στὶς ματιὲς τοῦ κόσμου τὸν οἶκτο ἢ τὴν ἀποστροφή...

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν ἡ περίπτωσι τῆς Δάφνης Κρίσι, τῆς νεαρῆς Ἑγγλέζας πού βλέπετε στὴν εἰκόνα μας.

Ἐίχε τόσα σπειριὰ στὸ πρόσωπό της, ὥστε ἐδὲ χωροῦσε ἀνάμεσά τους οὔτε μύτη καρφίτσας, ὅπως λέει χαρακτηριστικὰ ἡ ἱδία. Ὁ γιαιτρός της εἶχε δοκιμάσει ὅλες τὶς γνωστὰς μεθόδους κατὰ τῆς ἀκμῆς: λουσιόν, ταμπλέτες, δαῖτα, ὑπεριώδεις ἀκτίνες... Τίποτα δὲν ᾤφειλε!

Πέρασε ἕξι χρόνια δολώκρη ἀγωνίας, ὥσπου ἀκούσε γιὰ τὴ νέα μέθοδο τῆς ἐχημοχειρουργικῆς. Ρώτησε κι' ἐμαθε πὺς εἶχε ἦδη ἐφαρμοσθῇ σὲ πεντακῶσι ἀτομα, πάντα δὲ μὲ πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπευθύνθηκε τότε σὲ μιά εἰδικὴ κλινικὴ τοῦ Λονδίνου καὶ ζήτησε νὰ ὑποβληθῇ στὴν θεραπεία αὐτῇ. Ὁ γιαιτρός δίστασε στὴν ἀρχὴ — γιὰτὶ τὸ ἔχει σὰν κανὼνα νὰ μὴν ἀναλαμβάνῃ μιά περίπτωσι, ὅταν δὲν εἶναι σχεδὸν βέβαιος πὺς θὰ πετύχῃ. Κι' ἡ ἀδιορρήνητη κατάστασι τοῦ προσώπου τῆς Δάφνης τὸν τρώμαζε...

Ἐπειτα ὅμως σκέφτηκε τὶ θρίαμβο θ' ἀποτελοῦσε γι' αὐτὸν μιά τέτοια ἐπιτυχία, καὶ δέχτηκε νὰ δοκιμάσῃ.

Ἀφ' οὗ καθαρίσε καλὰ τὸ πρόσωπο τῆς Δάφνης, τὸ ἔλειψε μ' ἕνα ἀχνόμοιο μεταβάλλεται, ἀνάλογα μὲ τὸν καιρὸν. Ἐπ' ἀνέλαβε τὸ ἱκανὸν καὶ βράδυ, ἐπὶ 4 ἡμέρες εἶχε κοκκίνισα καὶ φουσκάλιασε, ἄσχε με τῆς βάζῃ καταπραυντικὲς χιςε νὰ τῆς 5 ἐν ὅλο — γιὰ νὰ «μάσκες» — ἀσυχρόνως νὰ διευἀκουσθῇ καὶ συγχρόνως νὰ διευκολυνθῇ τὸ μάδημα τοῦ νεκροῦ δερματος, πού ἔφευγε, μὲ τὴ μορφή λεπτῆς σκόνης.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα διὰλειμμα 3 μηνῶν, ἐπ' ἀνέληθη ἡ θεραπεία. Κι' ἐνῶν, τὸ ἐπ' ἀνέληθη, ἡ Δάφνη εἶχε γίνῃ ἄνθρωπος. Ἐίχε τώρα ἕνα θαυμάσιο καὶ ὀλοκάθαρο δέρμα. Μαζὶ δὲ μὲ τὸν γρόσσό της, εἶχε ἀλλάξει ριζικὰ καὶ τὴ ζωὴ της κι' ὁ ψυχικός της κόσμος. Ξαναβρέθηκε τὸ χαρούμενο κέφι της καὶ τὴν αὐτοπεποίθησι τῆς καὶ καὶ τώρα σχεδὸν γιὰ τὸ μέλλον — αὐτὴ πού πίστευε πρὶν ὅτι αὐτὴ πού πίστευε προηγουμένως πὺς ἡ ζωὴ της εἶχε πᾶς τελειώσει...

1. Ἐταῖ ἦταν ἡ Δάφνη Κρίσι, πρὶν ἀπ' τὴν θεραπεία. 2. Προηγμένη ὁ ἐπιμελὴς καθορισμὸς τοῦ δερματος, μ' ἕνα εἰδικὸν παρασκεύασμα. 3. Ἐπειτα τὸ δέρμα ἀλείφεται ὁλοῦς φορὲς τὴν ἡμέρα, μὲ μιά κατάλληλη χημικὴ διάλυσι.

Καὶ νὰ τὰ ἀπίστευτα ἀποτελέσματα!

Νὰ τώρα μερικὲς πληροφορίες, γιὰ τὴ νέα μέθοδο:

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις ὠφελεῖ ἡ χημοχειρουργικὴ;

Ὅταν τὸ δέρμα εἶναι σηματομενὸ ἀπὸ ἀκμή, μπιμπικία, ρυτίδες, φακίδες ἢ διοσταλμένους πόρους. Τὸ καινούργιο δέρμα, πού παίρνει τὴ θέσι τοῦ πρώτου, εἶναι λεῖο, καθαρό, νεανικό. Ἡ χημοχειρουργικὴ μὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἕνα εἶδος πλαστικῆς χειρουργικῆς χωρὶς νυστέρι. Στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴ Γαλλία, συνιστᾶται συχνὰ μετὰ τὶς αἰσθητικὲς ἐγχειρήσεις τοῦ προσώπου, σὰν συμπλήρωμα, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ δέρμα δροσερό καὶ τριανταφυλένιο.

Πὺς ἐνεργεῖ;

Μὲ τὴν ἐπίδρασι ἐνὸς κατάλληλου χημικοῦ ὑγροῦ, τὸ ἀνώτερο στρώμα τοῦ δερματος νεκρώνεται, ξεραίνεται καὶ μαδάει. Τὸ ἄλλο, πού ἔρχεται τότε στὴν ἐπιφάνεια, δὲν ἔχει κανένα σημάδι ἢ ἐλάττωμα. Ἐξ ἄλλου, ἡ ζωρύτερη κυκλοφορία τοῦ αἵματος, τὸ κάνει πῶς σφιχτὸ καὶ ἐλαστικὸ. Γι' αὐτὸ, συνιστᾶται ἱδιαίτερως ἡ χημοχειρουργικὴ στὶς μεσοκοπὲς γυναῖκες.

Πὺς γίνεται ἡ θεραπεία;

Πρώτα καθαρίζεται καλὰ τὸ δέρμα, μ' ἕνα παρασκεύασμα πού ἀφαιρεῖ κάθε ἴχνος λίπους, σκόνης, κλπ. Ἐπειτα ἀλείφεται μὲ τὴν διάλυσι, μ' ἕνα πινέλο. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται δύο φορὲς τὴν ἡμέρα, στὶς τρεῖς πρώτες ἡμέρες, καὶ μιά φορὰ μόνο τὴν τετάρτη. Μετὰ τὴν τετάρτη ἡμέρα, γίνεται μιά σειρά ἀπὸ «μάσκες», γιὰ νὰ συνεχισθῇ καὶ νὰ συμπληρωθῇ τὸ μάδημα τοῦ δερματος. Συνολικὰ ἡ θεραπεία διαρκεῖ 10 ἡμέρες. Τὸ ἀρχικὸ δέρμα, πού προκεῖται ν' ἀντικατασταθῇ, γίνεται κόκκινο κι' ὥστερα κεῖθε, σὰν ἡλιοκαμένο. Σὲ μερικὲς δὲ περιπτώσεις, πρὶν ὅταν ὁ ὕψος τῶν ματιῶν καὶ τὸ μέτωπο.

Εἶναι ἐνώδυνη;

Ὅχι, δὲν ὑπάρχουν πόνοι. Μονάχα φαγούρα καὶ τσουξίμο, τὸ βράδυ τῆς δεύτερης ἡμέρας. Χρειάζεται

τότε ὑπομονή, γιὰτὶ ἀπαγορεύεται τὸ ξύσιμο. Τὸ ἀέρισμα μὲ μιά βεντάλια φέρνει ἀρκετὴ ἀνακούφισι. Ἀλλωστε, τὴν ἄλλη μέρα, ὑποχωρεῖ πᾶς αὐτὴ ἡ ἐνόχλησι.

Πὺς παρουσιάζεται ἡ καλλιέργει;

Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν περίπτωσι. Συνήθως, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τετάρτη ἡμέρα καὶ συμπληρώνεται ὡς τὴ δέκατη. Κάποτε ὥστόσο χρειάζεται ἐπανάληψι τῆς θεραπείας, ἔπειτα ἀπὸ 3 μῆνες.

Ἐπιτρέπεται ὥστερα τὸ μακιγιάζ;

Στὴν ἀρχὴ, μόνο ἕνα ἐλαφρὸ στρώμα εἰδικῆς φαρμακευτικῆς πόντρος καὶ βάλσιμο τῶν χειλιῶν. Μετὰ τὴν δέκατὴν μέρα, ἐπιστροφή στὸ κανονικὸ μακιγιάζ. Τώρα ὅμως τὸ δέρμα φαίνεται τόσο ὥροιο, ὥστε δὲ χρειάζεται συνήθως πορὰ ἐλαχιστὴν κρέμα. Στὸ διάστημα τῆς θεραπείας, ἀπαγορεύεται ν' ἀκουμπήσῃ νερό στὸ πρόσωπο. Καλὸ εἶναι μάλιστα ν' ἀποφευχθῇ ἀκόμα καὶ τὸ λούσιμο τῶν μαλλιών.

Ἐπάρχει ὥστε ἡλικίας, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου;

Ὅχι, καθόλου. Μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀκόμα καὶ σὲ γυναῖκες 70 χρόνων, δειχνόντας τὶς κατὰ δέκα χρόνια νεώτερες. Μόνο πού, σ' αὐτὰς τὶς περιπτώσεις, δὲν εἶναι δυνατὸν, βέβαια, νὰ χαθῶν τελείως ὁ ρυτίδες τοῦ προσώπου. Ἀπλῶς, γίνονται λιγώτεροι βαθεῖς καὶ δὲ διακρίνονται πᾶς.

Πὺς στοιχίζει;

Ἡμὰ εἰδικὴ κλινικὴ τοῦ Λονδίνου παίρνει 60 λίρες (χάρτινες) γιὰ ὁλόκληρη τὴν θεραπεία, δηλαδὴ περὶ τὶς 5.000 δραχμὲς. Ἡ τιμὴ εἶναι, ἀσφαλὲς, πολὺ φθηνή, ἀνάλογα μὲ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα πού ἐπιτυγχάνονται.

Μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀπὸ καθε δερματολόγο αὐτὴ ἡ μέθοδος;

Ὅχι. Χρειάζεται μεγάλη πείρα καὶ εἰδικευσι, ἀλλοιῶς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτες βλάβες.

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ

Οι επιστήμονες κατασκευάζουν σήμερα «ρομπότ», που μπορούν ν' αναπληρώσουν τον άνθρωπο στις κυριότερες εργασίες του και ν' τον απαλλάξουν ακόμη από τον κόπο ν' σκέπτεται. Άλλα δεν είναι λιγότερο εκπληκτικές οι αντικαταστάσεις διαφόρων οργάνων που επιτυγχάνονται στις ημέρες μας.

Για όλα σχεδόν τα όργανα υπάρχουν ανταλλακτικά, όπως περίπου για ένα αυτοκίνητο ή οποιαδήποτε μηχανή. Να ποιές είναι οι κυριότερες αντικαταστάσεις, που επιτεύχθηκαν στις ημέρες μας:

1) Κρανίο.—Σε περίπτωση σοβαρών καταγμάτων, τραυμάτων κλπ., τα δημιουργούμενα σκεύη είναι δυνατόν να καλυφθούν με μία πλάκα από διτάλιο, που είναι μίγμα χρωμίου και κοβαλτίου. Η μέθοδος δοκιμάστηκε τελευταία μ' επιτυχία στις Ηνωμένες Πολιτείες.

2) Μάτι.—α) Τεχνητό μάτι από πλαστική

Όλα σχεδόν τα όργανα μπορούν ν' αντικατασταθούν.

ουσία. Το μάτι αυτό δεν «βλέπει», αλλά μοιάζει απόλυτα με το φυσικό. Το τεχνητό μάτι χρησιμοποιείται σε περίπτωση εξοφύσεως του φυσικού ή χειρουργικής αφαίρεσής του λόγω παθήσεως κλπ.

β) Το τεχνητό μάτι εφαρμόζεται πάνω σε μία πρόθεση, που παρακολουθεί τις κινήσεις του υγιούς ματιού. Έτσι, η έντυπωση ότι πρόκειται για κανονικό μάτι είναι πλήρης.

γ) Το αποκολλημένο βλέφαρο μπορεί να συγκρατηθεί με μία κλωστή από νάυλον.

3) Οι άγχοι των δακρύων μπορεί ν' αντικατασταθούν με διτάλιο.

4) Μύτη από πλαστική ουσία, που συγκρατείται στη θέση της με τα γυαλιά.

5) Το πτερύγιον του αυτιού μπορεί ν' αντικατασταθεί με άλλο από πλαστική ουσία.

6) Δόντια από πορσελάνη ή πλαστική ουσία, που εφαρμόζονται πάνω σε μαλακή μασέλλα από νάυλον.

7) Η κάτω σιαγόνη μπορεί ν' αντικατασταθεί με διτάλιο.

8) Τεχνητός λάρυγξ. Ένας σωλήν από πλαστική ουσία συνδέει το στόμα με την ανοιχτή τραχεία (τραχειοτομή). Ένας ηλεκτρονικός δονητής, που τίθεται σε κίνηση με την αναπνοή, επιτρέπει την «μιλία».

9) Οισοφάγος από πλαστική ουσία. Μπορεί να κάνει όλες τις κινήσεις, όπως και ο κανονικός. Ο βραχίον αυτός εφαρμόζεται στην άρθρωση του ώμου.

10) Βραχίον από πλαστική ουσία. Μπορεί να κάνει όλες τις κινήσεις, όπως και ο κανονικός. Ο βραχίον αυτός εφαρμόζεται στην άρθρωση του ώμου.

11) Ηλεκτρικό χέρι. Το κατώτερο μέρος του είναι ντυμένο μ' ένα πλαστικό γάντι, που έχει την ίδια απόχρωση με το δέρμα. Το χέρι αυτό μπορεί να κάνει όλες τις κινήσεις χωρίς σ' έναν εξωτερικό μηχανισμό.

12) Ένας «Αμερικανός» χειρουργός για ν' αναπληρώσει τα ελαττωματικά νεφρά ενός ασθενούς του έκανε το εξής. Εφάρμοσε στο χέρι του με τρόπο μόνιμο δύο σωλήνες από πλαστική ουσία. Μία φορά τη βδομάδα συνδέει αυτούς τους σωλήνες μ' ένα τεχνητό νεφρό που λειτουργεί όπως και το κανονικό. Ο εξωτερικός σωλήνας διοχετεύει το ακάθαρτο αίμα που περιέχεται στον οργανισμό. Το τεχνητό νεφρό φιλτράρει αυτό το αίμα, το απαλλάσσει από τα δηλητήρια που περιέχει και κατόπιν το ξαναστέλνει στην κυκλοφορία δια μέσου του άλλου σωλήνος.

13) Βιοηλεκτρικό χέρι. Λειτουργεί χάρις στο «ρεύμα», που εκπνέει από το νευρικό σύστημα, όταν το άτομο σκέπτεται την κίνηση που θέλει να εκτελέσει. Πρόκειται για μία καταπληκτική εφεύρεση που οφείλεται για μία μερίδα στο «Ινστιτούτο προθέσεων» που εδρεύει στη Μόσχα.

14) Σφαίρες από πλαστική ουσία, που «γεμίζουν» τη θωρακική κοιλότητα, σε περιπτώσεις εξαιρέσεως του ενός από τους πνεύμονες.

15) Καρδιά.—α) Η μιτροειδής βαλβίδα αντικαθίσταται με μία τεχνητή με μπίλλια, από νάυλον.

β) Πλάκα από πλαστική ουσία που κλείνει την τυχόν υπάρχουσα όπη μεταξύ των δύο κόλπων ή των δύο κοιλιών (σε περιπτώσεις έκ γενετής δυσπλασίας).

16) Σύστημα από τρανζίστορ, που επισχύει τους παλμούς της καρδιάς (σε περιπτώσεις καρδιακής ανεπάρκειας).

17) Διακλάδωσης αρτηρίας από νάυλον.

18) Δικτυωτό από νάυλον, που συγκρατεί τα νεφρά (σε περιπτώσεις πτώσεως).

19) Απονεύρωση από πλαστική ουσία, που χρησιμοποιείται σε περίπτωση κήλης, για ν' κλείσει τις σχηματιζόμενες όπες.

20) Τεχνητή κνήμη από πλαστική ουσία. Η κνήμη αυτή είναι προικισμένη με άρθρωση, που επιτρέπει τις κινήσεις.

21) Μηριαίο οστό από ακρυλική ρητίνη. Είναι περισσότερο σκληρό και σπάει δυσκολότερα από το φυσικό οστό. Η ακρυλική ρητίνη χρησιμοποιείται επίσης για την αντικατάσταση των αρθρώσεων του γόνατος, των αγκώνων, των ώμων κλπ.

00

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΩΡΥΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

Λόγω της μεγάλης κινήσεως στη διώρυγα του Παναμά, οι «Αμερικανοί» σχεδιάζουν να φτιάξουν και δεύτερη, βορειότερα από την πρώτη.

Αντί για τα κλασσικά μέσα έκακαφής και θρημματισμού των βράχων θα χρησιμοποιηθούν ατομικές γομώσεις, που θα περιορίσουν τη δαπάνη στο μισό.

Η κατασκευή αυτής της γεφύρας θ' αρχίσει από το 1980, όποτε υπολογίζεται ότι η σημερινή διώρυγα θα έχει «πλήξει».

26^{ον}

— Τι θα κάνουμε;
— Θ' αρπάξουμε αυτό το μεθύσι και θα τον επιβιβάσουμε στο καράβι του.

— Και οι πολεμιστές;
— Θ' αρχίσουμε να τους αφοπλίζουμε κι' έπειτα θα τους κλείσουμε σε μία καλύβα. Άλλοι, όταν θα συνελθουν, θα τα συζητήσουμε.

— Θα σκοτώσης το σουλτάνο;
— Ρώτησε με τρομο ο Μπουγγκα. Οι υπήκοοι του βαρύνουν τότε να εκδικηθούν το θάνατό του και θα μας σφάξουν όλους μας.

— Μη φοβάσαι τίποτ' απ' αυτά, του απάντησε ο Χόνγκ. Καμιά δέ θα βλάψει τη φυλή σου, σου δίνω το λόγο μου. Άλλωστε δεν έχω την πρόθεση να στείλω αυτό το μεθύσι στον άλλον κόσμο. Πράκ Λι, Σέν Κιού, βοηθήστε με.

Ο Χόνγκ πλησίασε το σουλτάνο που ροχάλιζε σε βόδι, του πήρε το σταθί του, και τα μαχαίρια του, και σηκώνοντάς τον με τα στήθια του χέρια τον μετέφερε στην όχθη της λίμνης.

— Ο σουλτάνος κι' ο πρώτο-πυργός του βρίσκονται στα χέρια μας, φώναξε ο Χόνγκ. Κραυγές λύσσας του απάντησαν.

— Δέ θα κάνουμε κανένα κακό στο σουλτάνο σας, συνέχισε ο Χόνγκ, σας το υπόσχομαι. Ωστόσο, να μη σας περάσει η ιδέα να κάψετε το χωριό, γιατί τότε θα του περάσουμε μία θηλειά και μία πέτρα στο λαιμό και θα τον φάνε οι κροκοδείλοι.

— Τί θα τον κάνης, λοιπόν;
— Ρώτησε ένας γέρος.

— Θα σάς το πω αύριο.
— Θα εκδικηθούμε αυτή την προσβολή!...
— Δοκιμάστε!... Βροντοφώνησε ο Χόνγκ.

— Έπειτα διέταξε τους κωπηλάτες να ξαναπιάσουν τα κουπιά. Δέ θα τολμήσουν να κάνουν τίποτα πριν απ' την επιστροφή μας, είπε ο Χόνγκ στο Μπουγγκα, που ανησυχούσε ακόμη. Η απειλή μου θα τους φρονιμέψι.

— Και φαντάζεσαι πως δέ θα εκδικηθούν αργότερα;
— Όχι, γιατί θα κρατήσης όμηρους. Άφησε με να εφαρμόσω το σχέδιό μου και μην ανησυχής για τίποτα.

— Όταν ξημέρωσε, ο στολίσκος ξαναγύρισε στο χωριό και στάθηκε κάπου τετρακόσια μέτρα μακριά από την όχθη. Οι πολεμι-

— Πού είναι ο σουλτάνος; φώναζαν. Προδοσία!... προδοσία!... Προδοθήκαμε!... ούρλιαζαν άλλοι, βλέποντας το στολίσκο ν' απομακρύνεται αργά. Έκδικησι! Θάνατος στους Ίγορότες!...

Οι σύντροφοί τους, κραδαινώντας τα όπλα τους και ούρλιαζοντας, έτρεξαν προς την όχθη. Τρία κόσια μέτρα μακριά από την όχθη, το μικρό σκάφος σταμάτησε κι' ο Χόνγκ, άτακτος μπρος στη μανία των πολεμιστών, και κρατώντας το όπλο του, στάθηκε στην πλώρη, παρακολουθώντας το θέαμα. Τότε, λυσσασμένοι απ' το κακό τους, μερικοί πολεμιστές πυροβόλησαν, άλλ' οι σφαίρες τους έπεσαν άστοχα στα νερά.

— Ο υπήκοοι του σουλτάνου άς μ' ακούσουν! βροντοφώνησε ο Χόνγκ.

— Σιωπή!... φώναξε ένας γέρος πολεμιστής, στους συντρόφους

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

του. Ο Κίτινος άντρας θέλει να μιλήσει. Άς τον ακούσουμε πρώτα και θα τον σκοτώσουμε έπειτα.

— Ο σουλτάνος κι' ο πρώτο-πυργός του βρίσκονται στα χέρια μας, φώναξε ο Χόνγκ. Κραυγές λύσσας του απάντησαν.

— Δέ θα κάνουμε κανένα κακό στο σουλτάνο σας, συνέχισε ο Χόνγκ, σας το υπόσχομαι. Ωστόσο, να μη σας περάσει η ιδέα να κάψετε το χωριό, γιατί τότε θα του περάσουμε μία θηλειά και μία πέτρα στο λαιμό και θα τον φάνε οι κροκοδείλοι.

— Τί θα τον κάνης, λοιπόν;
— Ρώτησε ένας γέρος.

— Θα σάς το πω αύριο.
— Θα εκδικηθούμε αυτή την προσβολή!...
— Δοκιμάστε!... Βροντοφώνησε ο Χόνγκ.

— Έπειτα διέταξε τους κωπηλάτες να ξαναπιάσουν τα κουπιά. Δέ θα τολμήσουν να κάνουν τίποτα πριν απ' την επιστροφή μας, είπε ο Χόνγκ στο Μπουγγκα, που ανησυχούσε ακόμη. Η απειλή μου θα τους φρονιμέψι.

— Και φαντάζεσαι πως δέ θα εκδικηθούν αργότερα;
— Όχι, γιατί θα κρατήσης όμηρους. Άφησε με να εφαρμόσω το σχέδιό μου και μην ανησυχής για τίποτα.

— Όταν ξημέρωσε, ο στολίσκος ξαναγύρισε στο χωριό και στάθηκε κάπου τετρακόσια μέτρα μακριά από την όχθη. Οι πολεμι-

— Πού είναι ο σουλτάνος; φώναζαν. Προδοσία!... προδοσία!... Προδοθήκαμε!... ούρλιαζαν άλλοι, βλέποντας το στολίσκο ν' απομακρύνεται αργά. Έκδικησι! Θάνατος στους Ίγορότες!...

Οι σύντροφοί τους, κραδαινώντας τα όπλα τους και ούρλιαζοντας, έτρεξαν προς την όχθη. Τρία κόσια μέτρα μακριά από την όχθη, το μικρό σκάφος σταμάτησε κι' ο Χόνγκ, άτακτος μπρος στη μανία των πολεμιστών, και κρατώντας το όπλο του, στάθηκε στην πλώρη, παρακολουθώντας το θέαμα. Τότε, λυσσασμένοι απ' το κακό τους, μερικοί πολεμιστές πυροβόλησαν, άλλ' οι σφαίρες τους έπεσαν άστοχα στα νερά.

— Ο υπήκοοι του σουλτάνου άς μ' ακούσουν! βροντοφώνησε ο Χόνγκ.

— Σιωπή!... φώναξε ένας γέρος πολεμιστής, στους συντρόφους

της, καμιά έκαστη, είχαν συγκεντρωθεί στην όχθη και συζητούσαν ζωηρά. Προσπαθούσαν να συλλογιστούν για το τι έπρεπε να κάνουν και δεν το καταφέρναν. Ζητημένοι από τις βάρκες τους, ήταν ανίσχυροι να επιχειρήσουν οτιδήποτε εναντίον των Ίγορότων.

Ο Χόνγκ, μ' ένα γερό σπρώξιμο, είχε καταφέρει να συνηύσει το σουλτάνο και τον πρώτο-πυργό του. Βλέποντας που βρίσκονταν, ο σουλτάνος, με το κεφάλι ακόμη ζαλισμένο, στράφηκε στον πρώτο-πυργό του, που χασμουριόταν ακόμη από τη νύστα και τον ρώτησε:

— Ποιός διέταξε να φύγουμε; Δεν είδα τους λευκούς σκλάβους και νομίζω πως δεν έκαψαν το χωριό.

— Έγώ διέταξα να φύγουμε, απάντησε ο Μπουγγκα, που στεκόταν κοντά στο Χόνγκ.

Ο σουλτάνος κτύπησε ανήσυχος το Χόνγκ και το Μπουγγκα κι' έπειτα ανασήκωσε έλαφρα την τέτα του. Τάχασε, βλέποντας τις βάρκες του να είναι γεμάτες όχι απ' τους δικούς του ανθρώπους, αλλά απ' τους Ίγορότες. Το πρόσωπό του πήρε το χρώμα του πτώματος. Έβαλε το χέρι του στη ζώνη του για ν' πάρη το μαχαίρι του. Βλέποντας πως ήταν άσπλος, θέλησε να πέσει στη λίμνη για ν' φτάσει τους πολεμιστές του κολυμπώντας στην όχθη.

— Άλλ' ο Χόνγκ που τον παρακολούθουσε, τον άρπασε εγκαίρως και τον καθήλωσε στη θέση του.

— Άν κουνήσης, του είπε, θα σε σκοτώσω.

Ο σουλτάνος, παράλυτος από τρόμο, μαζεύτηκε και δέ μιλήσε.

— Άκουσε με, του είπε ο Χόνγκ. Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται να σου κάνω κανένα κακό, φτάνει να συνενησθούμε και είμαι σίγουρος γι' αυτό. Άφησαμε τους άντρες σου στο χωριό και ξαναοιχτήκαμε στη λίμνη. Και έρεεις γιατί; Για να σ' εμποδίσουμε να κληρώσης τους λευκούς και να κάνης κατάγορη της φιλοξενίας

— Γιατί όμηρους;
— Για να σ' εμποδίσουμε να μάς εκδικηθείς. Με την πρωτή απειλή σου, οι Ίγορότες θα τους αποκεφαλίσουν. Κατάλαβες τώρα;

— Ναι, απάντησε ο σουλτάνος με υπόκυψη φωνή.

— Δέχεσαι, λοιπόν, τους όρους μας;

Ο σουλτάνος δεν απαντούσε. Κτύπησε μόνον άγρια τον Χόνγκ, καθώς και τον Μπουγγκα και τον Πράκ Λι που παρουσάστηκαν εκείνη τη στιγμή. Γυρίζοντας σ' αυτούς, ο Χόνγκ τους είπε:

— Έτοιμάστε δύο γερά σκυλιά και δύο βαρείες πέτρες. Θα τα χρειαστούμε γρήγορα.

— Σταθήτε, φώναξε ο σουλτάνος, κατατρομαγμένος. Ύποχωρώ, δέχομαι όλους τους όρους σας!

— Τότε να διατάξης τους πολεμιστές σου να παραδώσουν τα όπλα τους και να είναι στη διάθεσι των Ίγορότων.

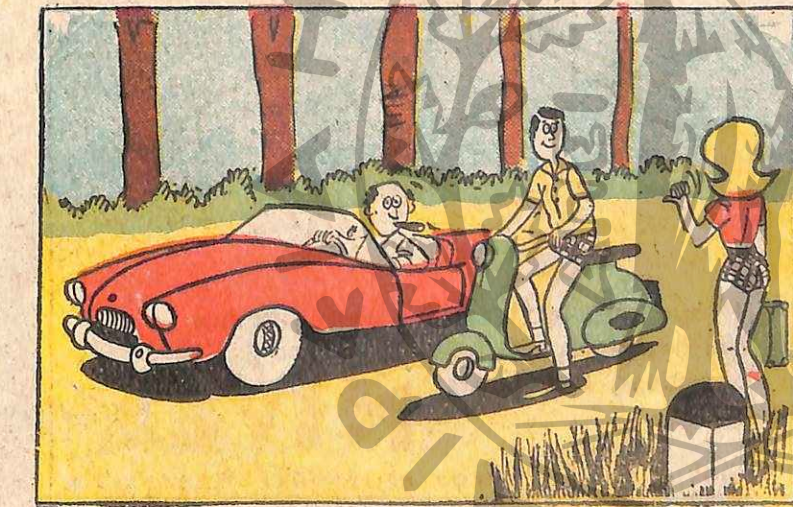
— Κι' όταν θα είναι άσπλοι, δέ θα τους σκοτώσης.

— Ο λόγος μου είναι ιερός, απάντησε μ' επισημότητα ο Χόνγκ.

— Και θα μ' άφήσης να γυρίσω στο Μπουγγκα;

— Σού το υποσέθηκα.

Ο σουλτάνος, σηκώθηκε και τράβηξε κατά την πλώρη, σνωδευόμενος απ' τους άλλους. Μόλις τον είδαν οι πολεμιστές του, άρχισαν να κραδαινούν τα όπλα

Δύσκολη επιλογή.

τους και να φωνάζουν:
— Έκδικησι!... Έκδικησι!...
— Ο σουλτάνος σήκωσε το χέρι του για να επιβάλει σιγή.
— Αφίστε όλα σας τα όπλα στην όχθη και πηγαίνετε στις καλύβες σας, τούς φώναξε.
Οι πολεμιστές έμειναν άκίνητοι, σά να μην πίστευαν στ' αυτιά τους.
— Υπακούστε!... Ξαναφώναξε ο σουλτάνος.
— Θέλουμε να εκδικηθούμε!... φώναξαν όλοι μαζί.
— Δεν πρέπει να το κάνετε αυτό!... Γιατί τότε οι Ίγορότες θα σκοτώναν τα σουλτάνια σας, και το μεγάλο ένοχο των κτηνικών ανθεώπων θα σάς έφαγε όλους.
— Μπροστά σ' αυτή την απειλή, η λυσσα των πολεμιστών εξασπρίστηκε με μιάς. Πέταξαν τα όπλα τους και αποσύρθηκαν στις καλύβες τους. Σε λίγο τέσσερις βάσκες πλησίασαν στην όχθη.
Οι Ίγορότες αποδιδάσκησαν κι' άρπαξαν όλα τα όπλα των πολεμιστών.
— Κράτησα το λόγο μου, είπε τριζώντας τα δόντια του από όση γη ο σουλτάνος.
— Θα κρατήσω κι' εγώ το δικό μου, είπε ο Χόνγκ.
Το καρδί του σουλτάνου πλησίασε κι' αυτό κοντά στην όχθη. Ο Χόνγκ διέταξε τους Ίγορότες να μοιράσουν τα όπλα μεταξύ τους και να καταλάβουν όλα τα φρούρια. "Επειτα με συνοδεία είκοσι αντρών τράβηξε για το σπίτι του Μπουύγκα. Οι πολεμιστές του σουλτάνου είχαν καθίσει στην άκρη των ταφρών, υπακούοντας με δυσφορία στη διαταγή του σουλτάνου τους. Ο Χόνγκ διάλεξε δέκα απ' αυτούς, τούς πιο γεροδεμένους, και τούς έστειλε με ισχυρή συνοδεία να βρουν τον πρώην πουργά στην καλύβα που τον είχαν κλείσει.
— Και τώρα, είπε ο Χόνγκ στο σουλτάνο, είσαι ελεύθερος να φύγεις με τούς άντρες σου. Μη λησιμονήσης μονάχα πώς αν επιχειρήσης, οτιδήποτε εναντίον του Μπουύγκα, πρώτα θα διατάξω να σκοτώσουν αμέσως τούς δούληνους, κι' έπειτα θα στείλω τους Κίτρινους ανθρώπους να κάψουν την πρωτεύουσά σου και να σάς πάρουν όλους σας, άντρες, γυναίκες και παιδιά σκλάβους τους.
— Θα σεβαστώ την υπόσχεσή σου σου έδωσα, απάντησε ο σουλτάνος στο Χόνγκ, υπάκουος σαν άρνάκι.
Κατέβασε το τουρμπάνι του σά να βέλε να κρύψει τη ντροπή του και προχώρησε γρήγορα στην όχθη, ευχαριστημένος πάρα πολύ που είχε γλυτώσει με τόσο λίγα ανταλλάγματα. Οι άντρες του είχαν κιόλας επιδίδαστή.
— Χαίρε, σουλτάνε του Μπουύτναν!... φώναζε ειρωνικά ο Χόνγκ.
Σε λίγο ο στολίσκος απομακρύνθηκε κι' έπειτα χάθηκε πίσω απ' το άκρωτήριο.
— Λοιπόν; ρώτησε ο Χόνγκ το Μπουύγκα.
— Τι να σου πώ, απάντησε ο άρχηγός των Ίγορότων, σέ θαν' μάζω και σ' ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά. Οι Κίτρινοι άντρες είναι γενναίοι και πονηροί.
— Και τώρα, φίλε μου, τού είπε ο Χόνγκ, δόληγέ με στους λευκούς ανθρώπους.
— Ακολούθησέ με. Είναι δικό σου!...

ΡΟΜΕΡΟ ΚΑΙ ΤΕΡΕΖΙΤΑ

Μισή ώρα αργότερα, ο Χόνγκ, ή Τάν Κιού, κι' ο Μπουύγκα έφταναν στο πάρενο δάσος όπου είχαν καταφύγει οι γυναίκες, τα

παιδιά και οι γέρονι κι' όπου ήταν κρυμμένοι ο Ρομέρο, ή Τερεζίτα και οι δυο ναύτες του «Βρίσκο». Σ' ένα μικρό ξέφωτο, Βρίσκο, ταν ένα παλιό χωριό, που άλλοτε τα κατοικούσαν οι υπήκοοι του Μπουύγκα. Είχε κάπου πενήντα καλύβες μισοκατεστραμμένες. Μερικές ωστόσο πιο καλά χτισμένες κρατιόνταν ακόμη καλά στα πόδια τους.
Ο Μπουύγκα ζήτησε άμέσως να πληροφορηθί για το Ρομέρο και τού απάντησαν πως είχε πάει κυνήγι με τη συντροφιά ενός ναύτη του «Κόντσα» και με μερικούς ιθαγενείς.
Η Τάν Κιού φάνηκε πολύ στενοχωρημένη ακούγοντας το. Βιάζονταν να ξαναδρεθί μπροστά

στον άντρα που τόσο πολύ είχε αγαπήσει και, που δεν τον είχε ξαναδεί έπειτα από τη μοιραία έκλεινη νύχτα.
— Πότε θα ξαναγυρίσει; ρώτησε, ενώ ο ιδρώτας έτρεχε απ' το μέτωπό της.
— Ίσως όχι πριν νυχτώσει, απάντησε ο Μπουύγκα.
— Όχι με δέκα ώρες άναμωμένη!... Ένας αιώνας!... φώναξε ή νέα άπελπισμένα.
— Η λευκή γυναίκα όμως είν' εδώ, πρόσθεσε ο Μπουύγκα.
— Η Τερεζίτα!... είπε με υπόκωφη φωνή ή Τάν Κιού.
Πήγαινε να συναντήσει αυτή τη πρώτα, τη συμβούλευε ο Χόνγκ. Θα την κίνησε ν' αποφυγή καμιά κρίση ζήλειας, που μπορεί ν' άποβή μοιραία στον έξασθενημένο οργανισμό της.
— Α!... αλήθεια, είναι άρρωστη, ψιθύρισε ή νεαρή Κινέζα, σά να μιλούσε στον εαυτό της. Εστω ανυπομονω να βρεθώ μπροστά της.
— Θέλεις να σέ συνοδεύω;
— Όχι, Χόνγκ, προτιμώ να είμαι μόνη.
— Έχεις σίγουρα πολλά πράγματα να την κατηγορήσεις και καλύτερα να μην είμαι εκεί.
— Όχι, φίλε μου, το Λουλούδι των Μαργαριτών ξέρει νάχη γενναίως για τίποτα, αφού μου χάρισε την καρδιά σου. Που είναι ή Τερεζίτα;
— Ακολούθησέ με, είπε ο Μπουύγκα.
Η Τάν Κιού έσφιξε το χέρι του Χόνγκ, του χαμογέλασε τρυφερά κι' ακολουθώντας με βήμα τρυφερό το Μπουύγκα.
Όταν έφτασαν στις τελευταίες καλύβες, ο Ίγορότης στάθηκε και είχε δείχνοντας στην Τάν Κιού μια πόρτα.
— Έδώ είναι. Έμπα.
Η Τάν Κιού δίστασε μιά στιγμή, και μιά τρεμούλα διέτρεξε το σώμα της. Συγκρατήθηκε όμως, έριξε ένα ελαφρό παλτό στους ώμους της, ώστε να κρύψει το πρόσωπό της και μπήκε πατώντας στις μύτες των ποδιών της.
Σ' αυτή την καλύβα, άπομακρυσμένη από κάθε πολιτισμένη χώρα, μέσα στο παρθένο δάσος, μάντευε κανείς άμέσως την παρουσία μιάς νεαρής γυναίκας, συνηθισμένης σ' όλες τις ανέσεις της ζωής.
Το χόμα ήταν σκεπασμένο με ψάδες, κι' εδώ κι' εκεί υπήρχαν κα ιμερικές καρέκλες από μπαμπού, γύρω από ένα τραπέζι ξύλινο, καθώς και μερικά χωματένια βάζα με διάφορα τροπικά λουλούδια.
Σε μιά γωνιά της καλύβας, ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι από μαλακά φύλλα δέντρων, σκεπασμένο μ' ένα δέμα πάθης, ή Τάν Κιού είδε μιά νέα γυναίκα, που την άναγνώρισε άμέσως.
— Η Τερεζίτα!... ψιθύρισε.
Πραγματικά ήταν ή Τερέζα του Άλκάσο, όχι όμως πιά ώραία και δροσερή σαν άλλοτε, όπως την είχε δει δυο μήνες πριν ή Τάν Κιού στη Μανίλλα. Οι πυρετοί, οι άτυχίες, οι κόποι του ταξιδιού κάταπ' το φλογερό τροπικό ήλιο, οι διάφορες στερησεις είχαν επιδράσει πάνω στην Τερεζίτα και είχαν άφισει τα ίχνη τους στο χαριτωμένο κι' ώραίο πρόσωπό της.
Ήταν άδυνατισμένη και είχε χάσει εκείνο το ελαφρό μελαγχροινό χρώμα, που τόσο ώραία πηγαινε στο Μαργαριτάρι της Μανίλλας. Η Τερεζίτα κοιμόταν ακόμα. Η άναμνηση της φαινόταν δύσκολη, γιατί το στήθος της άνεδοκατέβαινε ακανόνιστα. Η Τάν Κιού, άκίνητη, κύτταξε την παλιά της αντίζηλο και στα μάτια της έλαμπε μιά κακή φλόγα. Η Τερεζίτα ξαφνικά έζυπνε. Τα μαύρα μάτια της, αφού έπαιξαν μιά στιγμή, στυλώθηκαν στο Λουλούδι των Μαργαριτών που στεκόταν πάντα άκίνητη κι' άπειρητική.
— Έξαφνα ή Τερεζίτα όρθώθηκε στο κρεβάτι σαν άγριο θηρίο, με το πρόσωπό αλλοιωμένο και με βλέμμα άγριο. Μιά κραυγή καταπλήξεως και λύσσας έξογγε από μέσα της.
— Άραγε όνειρεύομαι!... φώναξε. Είναι ή Τάν Κιού ή ή σκιά της;
Η νεαρή Κινέζα έκανε λίγα βήματα κι' άφησε το μεταξωτό παλτό της να πέση απ' τούς ώμους

της. "Επειτα, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος της, είπε άργά και υπόκωφα:
— Ναι, Μαργαριτάρι της Μανίλλας, εγώ είμαι!
— Εσύ!... φώναξε ή Τερεζίτα. Έσύ εδώ!... Η Τάν Κιού!... Έρχεσαι να μου τόν κλέψεις; ούλοιαξε, πνιγμένη από ζήλεια.
Μετάνοιωσε όμως άμέσως για τα λόγια της και είπε με φωνή κλαυθώρη:
— Συχώρα με, Τάν Κιού!... Δεν έχω το δικαίωμα να σου μιλώ μ' αυτόν τον τρόπο, να μιλώ έτσι, σέ σένα, που στάθηκες τόσο γενναίως. Συχώρα με, αλλά τόν λατρεύω!...
Η νεαρή Κινέζα δεν πρόφερε λέξη. Άκίνητη, κύτταξε την αντίζηλό της, με μάτια που έκφράζανε άπειλή.
— Τάν Κιού, ψιθύρισε ή Τερεζίτα, με φωνή τέτοια που μάντευε κανείς την άνησυχία της, τί ήθελες να κάνεις εδώ; Ποιός σέ πληροφορήσε για το άτύχημά μας; Ποιός σ' όδηγησε μέσα απ' αυτό το άπέραντο νησί; Ήθελες μήπως για να μ' εκδικηθείς;... Θεέ μου!... Μίλησε, έπί τέλους, Τάν Κιού!... Το βλέμμα σου με τρομάζει!...
Πλησίασε την Κινέζα και πιάνοντας την ελαφρά από τόν ώμο, της είπε με υπόκωφη φωνή:
— Άγαπάς λοιπόν, ακόμη το Ρομέρο!... Το διαβάω στα μάτια σου!... Ήθελες εδώ για να μου τόν πάρεις... Μίλα, μίλα έπί τέλους, Τάν Κιού!...
— Έν' άνάλαφο χαμόγελο πλημήθηκε στα χείλη της νεαρής Κινέζας.
Σε φοβίζω, λοιπόν, Μαργαριτάρι της Μανίλλας, είπε. Γιατί;... Δε σ' άγκάλιασα και δε σέ φίλησα τη μοιραία εκείνη νύχτα, σαν έφυγες μαζί με τόν άντρα που τόσο πολύ είχα αγαπήσει; Με ρώτας τί ήρθα να κάνω εδώ;... Θα σου τώ άμέσως; ήρθα για να σέ σώσω!

— Για να σώσεις το Ρομέρο!...
— Και τούς δυο σας!
— Έσύ να με σώσεις;... Θα πρέπει να με μισης!... φώναξε καταπληκτική ή Τερεζίτα.
— Κάποτε, απάντησε ή Τάν Κιού ήρεμα, σέ μίσησα και θα σέ σκοτώνα, αν ή μοίρα σέ είχε φέρει στο δρόμο μου. Τώρα πιά τί με νοιάζει για το Ρομέρο;... Τόν έξασα για πάντα!...
— Τότε, γιατί βρίσκεσαι εδώ;
— Για να ξεφύγω το χρέος μου άπέναντί του.
— Τι δες να πής;
— Μιά νύχτα, τότε που ή άν-

ταρσία θα δαμαζόταν από τα στρατεύματα των συμπατριωτών σου κι' εμείς πολεμούσαμε άπελπισμένα στις όχθες του Μαλαμπόν, έπεσα στα χέρια ενός σπανού συνταγματάρχη. Ήξερα την τύχη που με περίμενε. Θα με τουφέκιζαν το άλλο πρωί, αν ο Ρομέρο δεν έσπευδε να μ' άρπάξη απ' τα νύχια του θανάτου, παίρνοντας τη θέση μου. Το θυμάσαι αυτό, Τερεζίτα;
— Ναι, κι' αργότερα ο Ρομέρο σώθηκε χάρι στέν πατέρα μου και τόν αδελφό μου.
— Λοιπόν, αυτό το χρέος της εύγνωμοσύνης με βαρύνει και ήρθα να το ξεπληρώσω, ελευθερώνοντας σας και τούς δυο. Και τώρα, κρίνε με, Τερεζίτα.
— Η Τερεζίτα έκανε μιά κίνησι σά να βέλε να ριχτεί στην άγκαλιά της Κινέζας, αλλά συγκρατήθηκε: — Δεν τόν άγαπάς λοιπόν πιά;
— Όχι.
— Τ' όρκίζεσαι;
— Στις ψυχές τών προγόνων μου.
— Σε φοβάμαι, Τάν Κιού!...
— Έχεις άδικο, Τερεζίτα, γιατί ή καρδιά μου χτυπάει τώρα για έναν άλλον άντρα, τόν ίδιο γενναίο όπως κι' ο Ρομέρο!...
— Άδελφούλα μου!...
— Η Τερεζίτα είχε πέσει στην

ταρσία θα δαμαζόταν από τα στρατεύματα των συμπατριωτών σου κι' εμείς πολεμούσαμε άπελπισμένα στις όχθες του Μαλαμπόν, έπεσα στα χέρια ενός σπανού συνταγματάρχη. Ήξερα την τύχη που με περίμενε. Θα με τουφέκιζαν το άλλο πρωί, αν ο Ρομέρο δεν έσπευδε να μ' άρπάξη απ' τα νύχια του θανάτου, παίρνοντας τη θέση μου. Το θυμάσαι αυτό, Τερεζίτα;
— Ναι, κι' αργότερα ο Ρομέρο σώθηκε χάρι στέν πατέρα μου και τόν αδελφό μου.
— Λοιπόν, αυτό το χρέος της εύγνωμοσύνης με βαρύνει και ήρθα να το ξεπληρώσω, ελευθερώνοντας σας και τούς δυο. Και τώρα, κρίνε με, Τερεζίτα.
— Η Τερεζίτα έκανε μιά κίνησι σά να βέλε να ριχτεί στην άγκαλιά της Κινέζας, αλλά συγκρατήθηκε: — Δεν τόν άγαπάς λοιπόν πιά;
— Όχι.
— Τ' όρκίζεσαι;
— Στις ψυχές τών προγόνων μου.
— Σε φοβάμαι, Τάν Κιού!...
— Έχεις άδικο, Τερεζίτα, γιατί ή καρδιά μου χτυπάει τώρα για έναν άλλον άντρα, τόν ίδιο γενναίο όπως κι' ο Ρομέρο!...
— Άδελφούλα μου!...
— Η Τερεζίτα είχε πέσει στην

— Μια και δε μου δίνετε το χέρι της κόρης σας, δώστε μου τουλάχιστον τα γόνατά, που ξόδεψα για να την πάω δέκα φορές στόν κινηματογράφο!

της. "Επειτα, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος της, είπε άργά και υπόκωφα:
— Ναι, Μαργαριτάρι της Μανίλλας, εγώ είμαι!
— Εσύ!... φώναξε ή Τερεζίτα. Έσύ εδώ!... Η Τάν Κιού!... Έρχεσαι να μου τόν κλέψεις; ούλοιαξε, πνιγμένη από ζήλεια.
Μετάνοιωσε όμως άμέσως για τα λόγια της και είπε με φωνή κλαυθώρη:
— Συχώρα με, Τάν Κιού!... Δεν έχω το δικαίωμα να σου μιλώ μ' αυτόν τον τρόπο, να μιλώ έτσι, σέ σένα, που στάθηκες τόσο γενναίως. Συχώρα με, αλλά τόν λατρεύω!...
Η νεαρή Κινέζα δεν πρόφερε λέξη. Άκίνητη, κύτταξε την αντίζηλό της, με μάτια που έκφράζανε άπειλή.
— Τάν Κιού, ψιθύρισε ή Τερεζίτα, με φωνή τέτοια που μάντευε κανείς την άνησυχία της, τί ήθελες να κάνεις εδώ; Ποιός σέ πληροφορήσε για το άτύχημά μας; Ποιός σ' όδηγησε μέσα απ' αυτό το άπέραντο νησί; Ήθελες μήπως για να μ' εκδικηθείς;... Θεέ μου!... Μίλησε, έπί τέλους, Τάν Κιού!... Το βλέμμα σου με τρομάζει!...
Πλησίασε την Κινέζα και πιάνοντας την ελαφρά από τόν ώμο, της είπε με υπόκωφη φωνή:
— Άγαπάς λοιπόν, ακόμη το Ρομέρο!... Το διαβάω στα μάτια σου!... Ήθελες εδώ για να μου τόν πάρεις... Μίλα, μίλα έπί τέλους, Τάν Κιού!...
— Έν' άνάλαφο χαμόγελο πλημήθηκε στα χείλη της νεαρής Κινέζας.
Σε φοβίζω, λοιπόν, Μαργαριτάρι της Μανίλλας, είπε. Γιατί;... Δε σ' άγκάλιασα και δε σέ φίλησα τη μοιραία εκείνη νύχτα, σαν έφυγες μαζί με τόν άντρα που τόσο πολύ είχα αγαπήσει; Με ρώτας τί ήρθα να κάνω εδώ;... Θα σου τώ άμέσως; ήρθα για να σέ σώσω!

— Για να σώσεις το Ρομέρο!...
— Και τούς δυο σας!
— Έσύ να με σώσεις;... Θα πρέπει να με μισης!... φώναξε καταπληκτική ή Τερεζίτα.
— Κάποτε, απάντησε ή Τάν Κιού ήρεμα, σέ μίσησα και θα σέ σκοτώνα, αν ή μοίρα σέ είχε φέρει στο δρόμο μου. Τώρα πιά τί με νοιάζει για το Ρομέρο;... Τόν έξασα για πάντα!...
— Τότε, γιατί βρίσκεσαι εδώ;
— Για να ξεφύγω το χρέος μου άπέναντί του.
— Τι δες να πής;
— Μιά νύχτα, τότε που ή άν-

— Μια και δε μου δίνετε το χέρι της κόρης σας, δώστε μου τουλάχιστον τα γόνατά, που ξόδεψα για να την πάω δέκα φορές στόν κινηματογράφο!

— Μια και δε μου δίνετε το χέρι της κόρης σας, δώστε μου τουλάχιστον τα γόνατά, που ξόδεψα για να την πάω δέκα φορές στόν κινηματογράφο!

Η AMAZONA με τη βελούδινη μάσκα

Πρόκειται για μιά φλογερή ερωτική ιστορία, που ξετυλίγεται την εποχή των μεγάλων θρησκευτικών πολέμων στη Γαλλία, μέσα σε μιά άτιμολογητή μυστηριώδη, άμματος και έγκλημάτων. Οι καθολικοί και οι ούγενότοι μισούναι θανάσιμα και άλληλοεξοντώνονται με λύσσα. Άλλ' ο έρωσ σμίγει τις καρδιές των ανθρώπων, άδιαφορώντας για το στρατόπεδο στο οποίο άνήκουν. Έτσι άγινε και με την άμορφη κόμισσα ντε Τουρζί, φανατική καθολική, που είχε δώσει την καρδιά της σ' ένα νεαρό εύπατρίδη από το αντίθετο στρατόπεδο. Άλλ' ή τραγική νύχτα του Άγίου Βαρθολομαίου, που θα έκανε τη Γαλλία να κολυπήσει μέσα στο αίμα, πλησίαζε. Η άμορφη κόμισσα βλέπει τόν κίνδυνο που κρεμόταν πάνω από το κεφάλι του αγαπημένου της και, άψηφώντας τα πάντα, άγωνίζεται να τόν σώσει...
Το άριστο μυθιστόρημα με τις άλλεπαλλήλες δραματικές συγκρούσεις, του και τη βέλλα τών παθών του, είναι ένα συγκλονιστικό γκάλασμα του έρωτος και του θανάτου.

ταρσία θα δαμαζόταν από τα στρατεύματα των συμπατριωτών σου κι' εμείς πολεμούσαμε άπελπισμένα στις όχθες του Μαλαμπόν, έπεσα στα χέρια ενός σπανού συνταγματάρχη. Ήξερα την τύχη που με περίμενε. Θα με τουφέκιζαν το άλλο πρωί, αν ο Ρομέρο δεν έσπευδε να μ' άρπάξη απ' τα νύχια του θανάτου, παίρνοντας τη θέση μου. Το θυμάσαι αυτό, Τερεζίτα;
— Ναι, κι' αργότερα ο Ρομέρο σώθηκε χάρι στέν πατέρα μου και τόν αδελφό μου.
— Λοιπόν, αυτό το χρέος της εύγνωμοσύνης με βαρύνει και ήρθα να το ξεπληρώσω, ελευθερώνοντας σας και τούς δυο. Και τώρα, κρίνε με, Τερεζίτα.
— Η Τερεζίτα έκανε μιά κίνησι σά να βέλε να ριχτεί στην άγκαλιά της Κινέζας, αλλά συγκρατήθηκε: — Δεν τόν άγαπάς λοιπόν πιά;
— Όχι.
— Τ' όρκίζεσαι;
— Στις ψυχές τών προγόνων μου.
— Σε φοβάμαι, Τάν Κιού!...
— Έχεις άδικο, Τερεζίτα, γιατί ή καρδιά μου χτυπάει τώρα για έναν άλλον άντρα, τόν ίδιο γενναίο όπως κι' ο Ρομέρο!...
— Άδελφούλα μου!...
— Η Τερεζίτα είχε πέσει στην

του Λουλουδιού των Μαργαριτών είναι τώρα πιά για πάντα δική σου.
— Οδηγημένοι από έναν ιθαγενή, προχώρησαν και μπήκαν στο δάσος, όπου είχαν κιόλας προηγηθεί ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι. "Επειτα από έξαόσια περίπου μέτρα έφτασαν κοντά στους συντρόφους τους.
— Θάρρη σέ λίγο, είπε ο Πράμ Λι στην Τάν Κιού.
— Είναι μοναχός του;
— Ναι κι' έχει μαζί του ένα κομμάτι «μπαμπούροσα».
Η νεαρή Κινέζα βάδιζε άργά και δίπλα της ο Χόνγκ, που παρακολουθούσε το ποσό των τών σά να βέλε να διαβάσει την ένδομη σκέψι της. Η Τάν Κιού ήταν όμως έντελως άπαθείς. Πότε πότε, ωστόσο, τα μαύρα και βελούδινα μάτια της πετούσαν σπίνες. Αφού βάδιζε λίγα μέτρα, ή Τάν Κιού άκούμπησε στον κορμό ενός δέντρου. Είχε άκούσει θόρυβο, άπό κλωριά που έσπαζαν.
— Έρχεται!... ψιθύρισε μ' αλλοιωμένη φωνή. Κούρησι πίσω απ' αυτό το δέντρο, Χόνγκ κι' έτσι θ' άκούσεις ό,τι θα πούμε.
— Αγαπημένη μου, είσαι χλωμή, είπε με λυπή ο Χόνγκ.
— Αυτό είν' αλήθεια, Χόνγκ, αλλά ή καρδιά μου χτυπάει μόνο για σένα.
— Φοβάμαι αυτή τη συνάντησι.
— Δεν πρέπει ν' άμφιβάλλεις για την άγάπη μου.
— Έχεις άδικο, Λουλούδι των Μαργαριτών, αλλά σέ λατρεύω!...
— Και το Λουλούδι των Μαργαριτών λατρεύει τόν Χόνγκ τόν γενναίο, άπάντης ή άμορφη και νεαρή Κινέζα μ' έν' άξιολάτρευτο χαμόγελο. Θάχει την άπόδειξί σέ λίγο.
Τούδειξε το δέντρο. Αφού ο Χόνγκ κρυφτηκε πίσω απ' το μεγάλο κορμό του, έβγαλε το μεταξωτό παλτό της και στάθηκε στή μέση του μονοπατιού. Ήταν πάρα πολύ συνηθισμένη αλλά το πρόσωπό της δεν έξέφραζε καμιά άγωνία και το βλέμμα της ήταν άπόλυτα γαλήνιο.
Έξαφνα στή στροφή του μονοπατιού φάνηκε ένας άντρας. Ή νέα τόν άναγνώρισε άμέσως: Ήταν ο Ρομέρο, ο άντρας που τόσο πολύ είχε αγαπήσει. Δεν ήταν όμως πιά ο ώραιος εκείνος μιάς της άλλοτε. Οι κόποι, οι στερήσεις, κι' ο τροπικός ήλιος τόν είχαν καταστήσει άγνώριστο. Προχώρουσε άργά με το κεφάλι σκυμμένο, και φαινόταν σκεπτικός.
Στη βέα του, ή Τάν Κιού, μ' όλη την άδάμαστη θέλησή της, έ-

ΜΕ NIVEA, ΤΙ ΠΡΟΣΩΠΟ!

Χθές μόλις συναντήσατε το καθαρό, το φρέσκο πρόσωπο που σάς μάγεψε με την λάμψη της όμορφιάς και της υγείας. ...Τό μυστικό: NIVEA!

Βάζετε κάθε μέρα NIVEA και μετά κάνετε έλαφρό μασάζ. Έτσι ή πολύτιμη Εύσεριτ, τα λιποδημιουργά και τα λιπαρά συστατικά εισχωρούν βαθιά στους πόρους. Το δέρμα σας άνδίζει, είναι έτοιμο να άνδξεί στον άέρα, τήν κακοκαιρία και τα στραπάτσα του μακιγιάζ.

Η όμορφιά άρχίζει με τήν περιποίηση του δέρματος. Η περιποίησι του δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΗΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIA!

νοιώσε να ξυπνήσει στην καρδιά της το παλιό έρωτικό πάθος. Θυμήθηκε τις δόξες που είχε περάσει, το θάνατο του αγαπημένου αδελφού της κι' ένοιωσε άμέσως μίσος γι' αυτόν τον άντρα που την είχε παρατήσει για τη λευκή γυναίκα. Προχώρησε άργα και στάθηκε μπρος στο Ρομέρο.

— Μ' αναγνωρίζεις;...
— Ο μισός, θυμίστηκε στις σκέψεις του, δεν είχε αντίληψη τίποτα. Όπισθοχώρησε ξαφνικά και φώναξε τρέμοντας:

— Εσύ!...
— Ναι, εγώ το Λουλούδι των Μαργαριτών, η αδελφή του Χάνγκ Τού, απάντησε η νέα.

— Η αδελφή του Χάνγκ Τού!... ξαναπέρασε ο Ρομέρο, σά να όνειρεύεσταν.

Απόμεινε για λίγο σιωπηλός, στυλώνοντας τα μάτια του, γεμάτα δάκρυα πάνω στη νέα.

— Είπ' αλήθεια πως πέθανε ο Χάνγκ Τού; τη ρώτησε.

— Ναι, απάντησε η Τάν Κιού με πνιγμένη φωνή. Έφερες άτυχία στον ήρωα της κίτρινης φυλής, όπως και στη φτωχή κοπέλλα που είναι μπροστά σου.

— Θεέ μου!... φώναξε ο Ρομέρο, κρούοντας το πρόσωπό του με τα χέρια του.
— Έπειτα γονάτισε, και ψιθύρισε πολλές φορές:

— Συχώρα με, Τάν Κιού!... Συχώρα με στ' όνομα της παλιάς μας αγάπης!...

— Σώπα! είπε η νέα με σφιγμένα δόντια. Μη μου θυμίσουν πια αυτή την αγάπη, Ρομέρο. Μας έφερε και στους δυο πολλή δυστυχία!

— Άλλά εσύ!... Τί ήρθες να κάνεις εδώ; τη ρώτησε σε λίγο και σηκώθηκε όρθος. Ποιός σε πληροφόρησε πως η καυνοφόρος ναύαγης περνούσε στις ακτές αυτού του νησιού και πως ήμουν αιχμαλώτης;

— Τί σε νοιάζει ποιός;... Είχα ένα χρέος απέναντί σου, Ρομέρο, και ήρθα για να το ξεολόψω... Αυτό είν' όλο!...

— Ένα χρέος;... Ποιό χρέος;...
— Το χρέος από τις όχθες του Μαλαιανόν. Τό θυμάσαι;

— Ναι, αλλά δεν ήταν χρέος! Ένοιωθα για σένα απέραντη αγάπη, Τάν Κιού. Μη μπορώντας να σε κάνω γυναίκα μου, ήθελα να σου αποδείξω πως μπορούσα να πεθάνω για σένα!...

— Το ξέρω, ψιθύρισε η νέα στενάζοντας, αλλά τώρα όλα τελειώσαν μεταξύ μας. Τώρα πια ανήκω στ' άλλον άντρα.

— Σε ποιόν; ρώτησε ο Ρομέρο μ' οδύνη έκπληξη.

— Η νεαρή Κινέζα, αντί ν' απάντησε, πλησίασε πίσω απ' το δέντρο όπου ήταν κομμένος ο Χάνγκ και πηδώντας απ' το χέρι το θαρραλέο Κινέζο τον δόνησε κοντά στο Ρομέρο.

— Να ο άντρας που αγαπώ, του είπε με σταθερή φωνή, αύριο θα είμαι η γυναίκα του Χάνγκ!

— Ο Χάνγκ!... Ο Χάνγκ!... ψιθύρισε ο Ρομέρο και πήγε να σωριαστεί από τη συγκίνησή του.

— Ναι, Ρομέρο, είπε ο Κινέζος. Το Λουλούδι των Μαργαριτών είναι τώρα δικό μου!... Άλλοιμονο, σ' εκείνον που θα σκόνηνε τα μάτια του πάνω του!...

— Έπειτα ο Χάνγκ, αγκαλιόζοντας με τα στήθια του χέρια την όμορφη Τάν Κιού, είπε:

— Έλα, αγάπη μου, η ευτυχία σε περιμένει στις όχθες του Κίτρινου ποταμού, κοντά στον τάφο του ήρωικού αδελφού σου.

— Η Τάν Κιού χαμογέλασε τρυφερά κι' αφέθηκε στην αγκαλιά του, ενώ ο Χάνγκ σφράγιζε τα χείλη της μ' ένα θερμό φιλί.

Ο Ρομέρο είχε κλείσει τα δακρυομένα μάτια του για να μη βλέπη τη σκηνή.

Ο οριζοντιώδης

ΑΡΙΘΜΟΣ 924

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Βασίλειον της Εύρωπης. — Ο Μάγος Χατζιδάκις του αφιέρωσε ένα από τα τραγούδια του.
- Το πιο ύψηλο βουνό της Σαμοθράκης. — Άνήκουν στο άραίο φύλο.
- Ρήμα που μας κάνει ιδιοκτήτες. — Καταστράφηκε από ατομική βόμβα. — Προστα-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Άξιος κατηγορίας. — Χερσόνσος της Ν. Ρωσίας.
- Συνοδεύει την ευτυχία. — Στοιχείο της Φύσεως.
- Έπιρροή: προς τα μέσα. — Πολύτιμοι λίθοι. — Μεγάλη λίμνη της Σκωτίας, γνωστή μας από κάποιο τέρας.
- Μουσική νότα. — Συλλαμβάνεται με το μυαλό. — Αρ-

Τέτα. μύρες και γανύες.

- Άρχη όρκου. — Μηνιαίος εφιάλτης, για πολλούς οικογενειάρχες. — Άρρώστια, που προτιμά τα παιδιά. — Ανεστραμμένη νότα.
- Ημερός ήπιος. — Κουρέλι. — Είναι πάντοτε τα χείδια.
- Αντικαθιστά κάποιο όνομα. — Διευκολύνουν τις μεταφορές έμπορευμάτων. — Έρπετον.
- Βασικό είδος διατροφής. — Δεν έχει μεγάλο πλάτος (θηλυκ.).
- Καυτός και όρμητικός άνεμος, που τρέμουν όσοι ταξιδεύουν στην έρημο. — Πλοίο των αρχαίων με μία σειρά κωπών.
- Έχει και την έννοια του «εισβάλλω με έχθρικές διαθέσεις». — Διαμέρισμα του σπιτιού.
- Δυνατό ποτό. — Ζητώ να μάθω κάτι (άρχ.).
- Με τον τόνο στην προπαραλήγουσα τ'ά έχει η ζυγαριά, με τον τόνο στην παραλήγουσα γυναικείο όνομα. — Νομισματά μικρής αξίας.
- Αποτελούν τους μύς. — Λιμάνι των Ήνωμένων Πολιτειών με εργοστάσια κονσερβοποιίας. — Διευκολύνουν τις συγκοινωνίες.
- Βρίσκεται στο κέντρον. — Στην ηλεκτρολογία εκφράζεται με Βολτ (αίτ.). — Πόλις της Αραβίας, επί του Περσικού κόλπου.
- Μισό... υπάρ. — Νεκρό σώμα. — Ορνέωδη. — Έν τάξει (για τους Αμερικανούς).
- Άνθος. — Την ζητούν συχνά όσοι βρίσκονται σε δύσκολη οικονομική κατάσταση. — Όμοιο με άλλο, στο μέγεθος.
- Επίγειος παρθέσιος. — Μέρος συνόλου.
- Σ' αυτό τρώνε πολλοί χωρικοί. — Χωρίζει στα δύο (θηλ.).

— Άλμα, πήδημα (καθαρό). — Άοιδος της ελληνικής μυθολογίας, γυιός του Απώλλωνος.- Αρχαία βασιλική δυναστεία του Περσού. — Απαλλάσσει από την πληρωμή φόρου. — Αρχαίο ρήμα, από τα πιο γνωστά.
- Αράδα. — Λάφυρα, λεία πολέμου. — Κατάργησης.
- Προσωπική ανωνυμία (β' προσ.). — Έχει σκληρή καρδιά (θηλ.). — Κάθε άνθρωπος έχει ένα (τουλάχιστον). — Πρόθεσι (δημοτ.).
- Διπλασιάζεται στο ξεπούλημα. — Μας βάζει συχνά σε δύσκολη θέση. — Η έπιστημη δεν κατώρθωσε να τους καταπολεμήσει.
- Ζεσταίνει τις γριούλες. — Εδαφική ανωμαλία.
- Τόπος τιμωρίας. — Όσοι της κεφαλής.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΑΜΑΝΙΔΗΣ (Γιαννιτσά)
Η λύση του 923
στη σελίδα 76

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τρεις μέρες αργότερα, δυο βάρκες έφευγαν από το χωριό του Μπουγγκα για τις δυτικές ακτές της λίμνης Λινγκουασάν.

Στη πρώτη βάρκα ήταν η Τάν Κιού, ο Χόνγκ, ο Πράμ Λί, κι' ο Σέν Κιού, και στη δεύτερη, ο Ρομέρο, η Τερεζίτα και οι δυο ναυτικοί του Κέντσα.

Ο Τηκούμα είχε μείνει στο χωριό, περιμένοντας να μπορέσει να πάει να συναντήσει τη φυλή του. Οι δυο μεγάλες βάρκες, έπειτ' από τριάντα ώρες ταξίδι, έφτασαν στα Ρία Γκράντε, το μεγάλο ποταμό, που χρησιμεύει για τα νερά του Λινγκουασάν και πάει να ριχτεί στη θάλασσα κοντά στο Κοτταμπάντο, την πρωτεύουσα του σουλτάνου του Σελαγκάιν.

Η κάθοδος του ποταμού έγινε χωρίς καμιά δυσκολία, αλλά στις δώδεκα μέρες, που βάσταξε το ταξίδι, οι δυο μικρές ομάδες στάθηκαν ή μια μακριά απ' την άλλη και στρατοπέδευσαν χωρία. Μόνο σε περίπτωση κινδύνου, οι δυο ομάδες θα συναντιόνταν.

Στο Κοτταμπάντο, στην πρωτεύουσα του σουλτάνου, ο Χόνγκ και οι φίλοι του ξαναβρήκαν το γέρο Τσένγκ Κάι και τη βάρκα του.

Ο καλός αυτός άνθρωπος, σίγουρος πως θα τους έδινε μια μέρα να ξεναγουρίζουν, είχε καταφύγει εκεί, οργανώνοντας από καιρό σε καιρό εξερευνησεις στις όχθες του Ταλαγιάιν. Από κάτι περαστές που είχαν περάσει απ' τα χέρια του, πληροφορήθηκε πως ο Χόνγκ και η Τάν Κιού είχαν πιαστεί από τον Πανταρά, αλλά, γνωρίζοντας την τόλη τους και την εξυπνάδα τους, δεν αμφέβαλε ποτέ πως θα τ'όσκαζαν κι' έτσι τους περίμενε μ' έμπιστοσύνη.

Πριν μπή στο καράβι για την Κίνα, η Τάν Κιού θέλησε να ξεναγή για τελευταία φορά το Ρομέρο και την Τερεζίτα, που θα έπρεπε να περμιούν στο Κοτταμπάντο το καράβι για να τους μεταφέρουν στην Τεονάτα, που ήταν η ιδιοκτησία τους.

Οι δυο γυναίκες αγκολιάστηκαν και φιλήθηκαν αδελφικά, χωρίς κανένα μίσος. Η Τάν Κιού έσφιξε το χέρι του Ρομέρο και τον νοιώσε να τομέη ελαφρά στο δικό της.

— Ζήσε ευτυχισμένη! της είπε με πνιγμένη φωνή. Ο Χόνγκ είναι γενναίος κι' αντάξιος σου.

— Σ' εύχαριστώ, Ρομέρο, του απάντησε η νεαρή Κινέζα με φωνή που προσηπαρούσε να είναι σταθερή. Χαίρε για πάντα.

— Ποίν χωριστούμε, της είπε ο Ρομέρο, με λυγμούς, συχώρεσε με τις το θάνατο του Χάνγκ Τού.

— Σ' έχω συγχωρέσει, Ρομέρο, απάντησε μ' ένα λυγμό και η Τάν Κιού.

Λίγο αργότερα, το μικρό ιστιοφόρο του Τσένγκ Κάι είχε ανοίξει όλα τα πανιά του για να μεταφέρει στην πατρίδα της το Λουλούδι των Μαργαριτών και το γενναίο Κινέζο που την είχε αγαπήσει και κατακτήσει με τη στωργή του και την προστασία του.

ΤΕΛΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Την Κυριακήν 7/10/62, εις τον 'Ιερόν Ναόν 'Υψώσεως Τιμίου Σταυρού (Αιγάλεω), έτέλεσαν τους γάμους των η 'Ηρώ Κωνσταντινίδου και δ Κωνσταντίνος Κιλέτης. Τους εύχόμεθα βίον άνθισσάρτων.

Ηρώ Βογιατζή
Νίκος Κωνσταντινίδης

1) Το κέντημα, και το πλέξιμο. Πολύ λίγες γυναίκες ξέρουν ότι ύστερ απ' μια κοπιαστική μέρα εργασίας στο γραφείο αυτή η μικρή παρέιθει μπορεί να μεταμορφωθεί σε μια μικρή όασι αναπαύσεως.

2) Δέκα λεπτά χαλάρωσι την ημέρα μπορεί να σας χαρίση μια όλη πιο γαλήνια και να σας δώση καυνούργιες δυνατόεις. 3) Απ' τη κοπέλλα που θέλει να τ'ά κάνει όλα μαζί είναι ο ύψος της γυναίκας, που παρουσιάζεται πάντα πολυάσχολη, πάντα διστακτική. Ο καλύτερος τρόπος θα ήταν να οργανώση τις ώρες της.

3) Όλες θα γνωρίζετε ασφαλώς εκείνο τον τύπο της γυναίκας, που πάντα βιάζεται, πάντα τρέχει, που δεν είναι ποτέ ακρίβης και που γυρίζει το βράδυ στο σπίτι, της με τη δικαιολογημένη ή αδικαιολογητή ανησυχία ότι δεν έκανε όσα είχε να κάνει. Και θα γνωρίζετε επίσης, φαντάζομαι, γυναίκες, που χωρίς να φαίνονται πολυάσχολες, κατορθώνουν να κάνουν χίλιες δυο

Η πολυάσχολη γυναίκα ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΣΧΗΜΗ

Ο πολύ έντονος ρυθμός της σύγχρονης ζωής απειλεί την όμορφιά της

δουλείς στο διάστημα μιας ημέρας. Μια από τις πιο χρήσιμες συνταγές για την όργανωσι της ημέρας είναι να σηκώνεστε μισή ώρα νωρίτερα το πρωί. Για να το πετύχετε, χρειάζεται μόνο λίγη προσπάθεια και σε αντίστροφήση θα έχετε την ευχαρίστησι ν' αντιληφθήτε ότι αυτή η μισή ώρα φτάνει πολλές φορές για να ισορροπήσετε ολόκληρη τη μέρα σας. Στο διάστημα της μισής αυτής ώρας, θα δια-

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙ

Θα μπορούσαμε να παραβάλουμε την ανάπαυσι με τις μουσικές παύσεις, μ' εκείνες τις ρυθμισμένες σιωπές, που ακολουθούν μια νότα ή μια συγχορδία και που οδηγούν στην επομένη νότα ή στην επομένη συγχορδία.

Η ανάπαυσι είναι, πράγματι, ένα είδος διακοπής φυσικής και ψυχικής και όχι μια στιγμή άρνητική, αφού αυτή επιτρέπει στο σώμα και στο πνεύμα να αναλάβουν δύναμεις και να ξαναβρούν ήρεμία και ισορροπία. Μερικές ασχολίες απαιτούν πολλές μικρές παύσεις κατά το διάστημα της ημέρας. Σε πολλά γραφεία στις άλλες χώρες έχει καθιερωθεί η απογευματινή διακοπή της εργασίας για ένα καφέ, για ένα τσάι, για λίγη συζήτησι.

Εκτός απ' αυτές τις παύσεις, όμως, θα πρέπει να μάθετε να ξεκουράζεστε, σηκώνοντας το κεφάλι από τη γραφομηχανή, για να κυττάξετε μακριά το σημείο, αφήνοντας τα χέρια σας να πλουν εντελώς χαλαρωμένα κατά μήκος του σώματος, αν είστε καθισμένες στο γραφείο, ή κλείνοντας τα μάτια κάθε τόσο για μερικά δευτερόλεπτα, αν είστε υποχρεωμένες να γράφετε ή να διαβάσετε συνεχώς.

Όταν σας είναι δυνατό — και αυτό είναι δυνατό ακόμη και στη μονότονη ζωή του γραφείου — αλλάζετε συχνά ασχολία. Προσπαθήστε, π.χ. να διακόπτετε τη διαρκή εργασία, μπροστά στη γραφομηχανή, με άλλες ασχολίες, εξ ίσου χρήσιμες, που θα σας επιτρέπουν να μένετε όρθιες κάθε τόσο.

Συνηθίζετε ακόμη να κάνετε μικρές βυσιές, για να προσφέρετε στο σώμα σας την απαραίτητη ανάπαυσι. Μια γυναίκα, που εργάζεται έντατικά όλη τη μέρα, θα πρέπει ν' αποφύγη να κοιμάται άργα το βράδυ. Κι' αν οι πολύ νέες μπορούν να επιτρέψουν στον εαυτό τους κάτι τέτοιο, εκείνες που δεν είναι πια πολύ νέες πρέπει να μένουν στο σπίτι τουλάχιστον δυο φορές τη βδομάδα και να ξεπαλύνουν νωρίς.

Μην ξεχνάτε ότι οι ώρες, που λογαριάζονται περισσότερο για την ανάπαυσι και τον ύπνο είναι εκείνες, που προηγούνται από τα μεσάνυχτα. Και μην ξεχνάτε, επίσης, ότι η ανάπαυσι αξίζει περισσότερο από την τρέψη. Πηδώντας ένα γεύμα μπορεί να κάνει μια ευεργεσία στον οργανισμό σας, ενώ μια νύχτα χωρίς ανάπαυσι είναι ολέθρια. Αν είστε υπερβολικά νευρική, φροντίστε να πιείτε, πριν πέσετε στο κρεβάτι, ένα φλιτζάνι τσάι, χαμομήλι, δυόσμο ή ζεστό γάλα.

Η ΧΑΛΑΡΩΣΙ

Η χαλάρωσι είναι μια λέξι, που συναντιέται σήμερα συχνά στα ιατρικά άρθρα ή σ' εκείνα που αφορούν την ομορφιά. Το ουσιαστικό είναι να ξερετε πως να χαλαρώθετε. Πρέπει πριν απ' όλα να διώξετε από το μυαλό σας κάθε σκέψη δυσάρεστη ή κουραστική και να αφήσετε ελεύθερο το σώμα σας, ώσπου να νιώσετε τους μύς σας να «λύνονται», να χαλαρώνονται.

Το περίφημο «μπιούτ ρεστ» των Αγγλίδων, δεν είναι τίποτα περισσότερο από ενός τεταρτού χαλάρωσι πριν από το βραδύ ή πριν από μια δεξίωση. Είναι αρκετό να ξεπαλύνετε σκοτάδι ή στο ήμερος πάνω στο κρεβάτι μ' ένα μαξιλάρι κάτω από τα πόδια σας. Θέχετε φρονήσει προηγουμένως κάθε ίχνος μακιγιάζ από το πρόσωπό σας και βάζετε απώσσει σ' αυτό μια θρηπτική κρέμα ή κουρασμένα τοποθετήστε απέναντι ερεθισμένα ή κουρασμένα τοποθετήστε απέναντι δυο γυαλις μουσκεμένες σε δροσιστική λοσιόν. Διώστε κάθε ανησυχία και σκεφθείτε μόνο την ευχάριστη βραδιά, που θ' ακολουθήσει.

Δεν υπάρχει λόγος να κοιμηθήτε ούτε να παραλείνετε τη χαλάρωσι περισσότερο από είκοσι λεπτά. Πολλές γυναίκες ξεπαλύνουν, αλλά έπειτα λούνται για να συνεχίσουν το διάστημα ενός κρύου ή ενός περιόδου. Είναι μια τεχνική εντελώς λανθασμένη. Σας επαναλαμβάνω ότι πρέπει να «κάθετε» το μυαλό σας και να χαλαρώσετε τους μύς σας. Πρέπει να νιώσετε τα μέλη σας να βραβαίνουν τάνω στο κρεβάτι σε απόλυτη εγκατάλειψι. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο η χαλάρωσι είναι ευεργετική.

Θέσετε δέκα λεπτά για χαλάρωσι των νεύρων, θα καθορίσετε ένα πρόγραμμα για τις ασχολίες της ημέρας είτε μέσα στο σπίτι είτε έξω απ' αυτό και θα προετοιμάσετε με ηρεμία και θυσίαι τις ασχολίες σας. Όλες τις μέρες θα έχετε να κάνετε, όπως γίνεται συνήθως.

Αυτή η μισή πρώινη ώρα είναι πολύτιμη, γιατί η σκέψι είναι ξεκουραστική και τα νεύρα ηρεμα, γι' αυτό αξίζει όσο αρκετές άλλες μισές

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΛΗΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΝΙΚΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Ὁ ξενιτεμένος τροβαδούρος

ΕΝΑ μεγάλο παιδί, με μιά μεγάλη καρδιά... Αὐτός είναι ὁ Νίκος Γούναρης, ὁ ξενιτεμένος τροβαδούρος, πὺν ἀπετέλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ πάντα σταθμὸ στὸ ἐλαφρὸ ἑλληνικὸ τραγούδι.

Γιατὶ ὁ Νίκος Γούναρης εἶναι πρὸ παντὸς ἀνθρωπιστής. Εἶναι ὁ πρῶτος στὴν καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια, πὺν ἔβαλε βαθύτατα μέσα στὴν καρδιά του τὸ δῶγμα τοῦ Καραμουντζούνη: «Ὁ ἀνθρώπος γιὰ τὸν ἀνθρώπο», ἀπὸ διέθεσε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς περιουσίας του γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν ἀδυνάτων καὶ τὴ βοήθεια τῶν φτωχῶν.

Θυμῶμαι, πρὶν λίγα χρόνια, ἔνα βράδυ, στὸν «Κῆπο τοῦ Μουσείου», ὅπου τραγουδοῦσε, ἕνα πολὺ συγκινητικὸ στιγμιότυπο:

Ένας μεσόκοπος, ἐντελὸς ἄγνωστος, τὸν ἐτήρησε νὰ τὸν δῇ. Μετὰ πολλὴ συγκίνησι, ἔκανε ἐκκλησιὰ στὰ αἰσθηματά του, ζητώντας νὰ τὸν βοηθήσῃ γιὰ νὰ περὶ φάρμακα γιὰ τὴν γυναικία του, πὺν ἦταν βαρὺ ἀρρώστη.

Ὁ Γούναρης τότε, χωρίς νὰ σκεφθῇ πολὺ, με βοήθησε μὲ τὰ μάτια, τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε στὸ ταμεῖο καὶ πᾶς νὰ σοῦ δώσουν ὅλο μου τὸ μεροκάματο!...

*

Ὁ Γούναρης, πὺν γιόρτασε, τὸν τελευταῖο καιρὸ, τὰ 25 τὸν γόνια στὸ τραγούδι, ἔχει μιά πολυζωνιανή καριέρα:

Έκανε τὸ πρῶτο ξεκίνημα ἀπὸ μικρὸ παιδί, 8 μὲς χρόνια, τραγουδώντας μετὰ τὸν πατέρα του, με δισκάρι, με μεσημέρι, στὰ ἐστιατόρια τῆς «Μονόνοιας».

Τὴν ἴδια μέθοδο, χωρίς καμιά ἐξαιρετικὴ ἀπόδοσι, ἐπανελάβε τὸ καλοκαίρι, πὺν ἀκολούθησε στὶς διάφορες λουτροπόλεις, παίζοντας λίγο μαντολίνο, πὺν τοῦ ἔμαθε ὁ Τυτοῦτσος.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ ἐπαναστατήσῃ, ἀπὸ ἀπὸ μικροὺς εἶχε τότε ἀνησυχίες μετὰ τὸν «Εἶσι», ἕνα μεσημέρι, στὸ Τονοζολίμαγο, ὅπου εἶχαν στήσει καζάνι, πέταξε τὸ μαντολίνο στὴ θάλασσα, λέγοντας πρὶν πατέρα του:

— Πατέρα, θὰ φύγω μακριά, θέλω νὰ γίνω ναυτικός!...

— Ὁχι, προτιμῶ νὰ σε κάνω ἐπιπλοποιό, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνος, θυμωμένος.

Έτσι καλοῦσαν τὰ χρόνια, ὅσο του κατάρτασε νὰ «γαρτσονίζῃ» τὴν καθόλου καὶ ἀκολουθῆσε τὸ συγκροτῆμα τῶν Μαυράκη - Μαλλιδῆ στὶς ἐπαρχίες.

Ἡ ἐπιχείρησι ὅμως δὲν πῆγε διόλου καλὰ, τὸ συγκροτῆμα διαλύθηκε καὶ ὁ Γούναρης, μόνος του πᾶ, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ στὰ πανηγύδια μετὰ τὸν γάμους.

Ὅταν, ὅστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἐπαναγύρισε στὴν Ἀθήνα, ὁ μεστέρος Κορίνθιος, πὺν εἶχε ἀ-

Ὁ Νίκος Γούναρης.

κούσει ἀπὸ συναδέλφους του καλὰ λόγια γιὰ τὴ φωνὴν τοῦ Γούναρη, τὸν παρουσίασε γιὰ πρώτη φορά ἐπίσημα στὸ κοινό, μετὰ τὸ συγκροτῆμα του, στὸ «Εἶσι» τῆς Καλλιθέας.

Ὁ κόσμος τὸν προσέξε καὶ τὸν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, καὶ ἀπὸ τότε, σὲ ἡλικία 19 χρόνων, ἄρχισε νὰ γίνεται περιζήτητος ἀντὶ τραγουδιότητος τοῦ κεφαλοῦ ἀπὸ τὶς ὁρχήστρες, ἐνῶ, στὸ μετὰ, οἱ ποῶτοι του δισκοὶ ἄρχισαν νὰ γίνονται ἀγαπητάσι. Ένα χρόνο ἀργότερα, ἔφυγε στὴν Πόλη, μετὰ τὴν χάριση τοῦ Μπέκου, καὶ νὰ γινῶσι καὶ ἔχει μεγάλῃ ἐπιτυχία, ὅταν δὲ γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἄρχισε νὰ γίνεται περιζήτητος στὰ κέντρα.

Στὰ δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς, ὁ Γούναρης ἔπαινε νὰ τραγουδᾷ. Ἡ σατιρικὴ του στάσι ἐναντὶ στὶς ἀρχὲς Κατοχῆς — ἀντὶ τὸς πρωτοτραγουδοῦσε τὸ «Κοροῖδο Μουσουλῶν» — ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τεθῇ σὲ περιορισμὸ.

Στὴν Αἴγυπτο, ὅπου βοήθησε εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, γνώρισε μεγάλῃ ἐπιτυχία. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπανήρθε στὴν Πόλη καὶ στὴν Κύπρο καὶ ὅταν κάποτε ἐπαναγύρισε στὴν Ἀθήνα, σὴ φησιμένους πᾶς τραγουδιστῆς, πᾶσιζε πᾶς στὴν πρώτη γραμμὴ.

Ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ Γούναρης τραγουδοῦσε ἕνα τραγούδι. Ἀπὸ τὸ 1952, ὅποτε ἄρχισε νὰ γράφῃ μουσικὴ, περιορίσθηκε στὰ δικὰ του τραγούδια. Συνέθεσε περισσότερες ἀπὸ 200 μελωδίες ποινέμενες, με ρομαντικὴ διάθεσι. Ἀπὸ αὐτὰ ξεχώρισε ἕνα μεγάλο σουῖζε, πὺν τραγουδήθηκε στὴν ἐποχὴν του, ἀπὸ ὅλη τὴν Ἀθήνα:

«Ποὺς σὲ πῆρε καὶ μοῦφνες ἀγαπούλα μου, φῶς μου δὲ σκεπτόσουν πῶς ἔσονται μόνο σὺ ὁ Θεός μου πῶς στὰ μάτια σου ἔβλεπα τῆς γαρῆς τὸ λιμάνι τὸ καράδι τοῦ ἔρωτα με λουλούδια νὰ φράνῃ...».

Έκτος ἀπὸ αὐτὸ τὸ τραγούδι, ὁ Γούναρης ἔγραψε καὶ πολλὰς ἄλλες ἐπιτυχίες, ὅπως τὰ «Γλυκὰ μου μάτια ἀγαπημένε», «Τοῖς ἀσπὲς μου ἔφυγε», «Ἀλλάς», ἕνα διαμάντιο τραγούδι, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ γῶνα τοῦ Νέβλου, καὶ τὸ θορυλὸ «Ένα βράδυ ποῦ ἔρχεσαι», πὺν σημείωσε στὴν ἐποχὴν του ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ρεκόρ δίσκου.

Ένα ἄλλο τελευταῖο του «σου-

ξέ», ἄγνωστο στὴν Ἀθήνα, πὺν ἔγραψε πρὶν λίγο καιρὸ, εἶναι τὸ «Γύνα πάλι, ἀγάπη μου»:

«Γύνα πάλι, ἀγάπη μου στὴ παλιά τὴ φωλιά μας νὰ πνιγοῦμε σὸν ἔρωτα στὰ ζεστὰ τὰ φιλιά μας... Γύνα πάλι, ἀγάπη μου τὰ λουλούδια ν' ἀνθίσουν καὶ τ' ἀστέροια, πὺν γάβηκαν νὰ μὲς ξαναφωτίσουν».

Ἡ περιοδεία του στὴν Αὐστραλία (1957) ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πρῶτους σταθμοὺς τῆς καριέρας του, ἀπὸ εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τὴν πρῶτη ὑπόδογῇ, πὺν ἔχει γίνῃ ποτὲ σὲ Ἑλλήνα καλλιτέχνῃ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Πρῶτα, στὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης 2500 θαναίσταται τὸν τὸν περιμέναν καὶ τοῦ ἐπεφύλαξαν μιά ἐγκάρδια ὑπόδογῇ.

Ἀκολούθησαν τὰ ταξίδια τῶν Ἀμερικής, ἔντεκα συνολικά. Ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, ὁ Ἀθηναῖος τροβαδούρος κατέκτησε τοὺς διανοεῖς μας.

Έκτος ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις στὰ κέντρα καὶ με χοροεσπερίδες, ὁ Γούναρης, μετὰ τὴν ἰδιότυπη φωνὴν του, πὺν εἶχε ἀπῆλθῃ καὶ στὸ ἀμερικανικὸ κοινό, ἔδωσε συναλίες στὸ «Κάουεντ Χόλ» καὶ στὸ «Μανγιάτα Σέντερ» τῆς Νέας Ὑόρκης, στὴν «Ὀπερα τοῦ Σικάγου», στὸν «Ἅγιο Φραγκίσκο, κ. ἄ.

*

Εἶδα τὸ Γούναρη γιὰ λίγη ὥρα, κατὰ τὸ τελευταῖο, πρὶν σύντομο, ταξίδι του στὴν Ἑλλάδα.

Ἀειθαλὲς πάντα, μετὰ τὸ γαρσικιστικὸ του μορτάρι, πὺν δὲν τὸ ἐγκαταλείπει, ὅσο καὶ ἂν ἔχῃ ἐξομνηστικὴν καὶ τὸ συμπληρωτικὸν του γαυγέλο, ὁ ξενιτεμένος τροβαδούρος μου λέει:

— Ἐλπίζω νὰ με συγχωρήσῃ οἱ καλοὶ μου φίλοι, γιατί λείπω τόσο καιρὸ... Νὰ εἶναι ὅμως βέβαιον πῶς θὰ κλείσω τὰ μάτια μου μετὰ τὴν Ἀθήνα στὸ στόμα μου.

— Πῶς τὸ δικαιολογεῖς, λοιπὸν αὐτό;

I. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ἀπὸ τὴν ἐγκάρδια ὑπόδογῇ τοῦ Νίκου Γούναρη, πρὶν πέντε χρόνια, στὴν Αὐστραλία.

— Μ' ἀρέσει, φίλε, νὰ γυρίζω τὸν κόσμο. Μοῦ λείπουν λίγες γῶρες γιὰ νὰ συμπληρώσω τὸ γύρο μου. Ἰδιαίτερα μ' ἐνδιαφέρει ἡ Ἰαπωνία καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ πολὺ σύντομα.

— Με κάποιον ἴσως ἀντιπροσπεκτικὸ σκοπὸ;

— Ναι, ἔχω σκοπὸ, γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα, νὰ βγάλω ἕνα ἀναμνηστικὸ βιβλίο, πὺν ἔχω στὰ σκαριά, μετὰ τὸν τίτλο «Ταξιδεύοντας καὶ τραγουδώντας». Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ φυλάω σάν ἐκπληξὶ στοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς μου, καὶ μετὰ ἕνα ἐντελὸς καυνοῦργο λαϊκὸ τραγούδι, πὺν ἔγραψα αὐτὲς τὶς μέρες, μετὰ τὸν τίτλο «Με διπλοπεννέ».

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ ἐκτός ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Ἀγαπῶ πολὺ τὴν οἰκογένειαν, τοὺς δικούς μου, τὴ γυναικά μου καὶ τὰ παιδιά μου. Γι' αὐτό, ὅπως ἔχετε, τοὺς πῆρα διὰ φορὰς μαζί μου στὴν Ἀμερικὴ.

— Ποιὸ τραγούδι σου ἀγαπᾶς περισσότερο;

— Ἀγαπῶ, γοῶς καμιά διάκρισι, ὅλα μου τὰ τραγούδια. Γιατὶ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ ἕνα πρόσωπο, ἀπὸ τὴν ἰδιότητά μου ἑαί.

— Ποιὰ εἶναι τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Νὰ ἐπαναγύρισω κάποτε στὴν Ἀθήνα. Ὁχι, βέβαια, σύντομα, ἀπὸ θέλω νὰ συμπληρώσω τὸν γύρο τῶν ταξιδιῶν μου σὸν κόσμο.

— Καὶ τότε;

— Τότε θὰ περιορισθῶ στὸ... «Κλινίδι» μου. Ένα δικὸ μου κέντρο, γοντὰ στὸ Μαρούσι, πὺν, ὅπως ἔχετε, εἶναι ἀκόμη μιστελειωμένο. Ένα κέντρο, πὺν θὰ ἔχω φέρῃ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα, γιατί θὰ εἶναι προσεχτικὸ καὶ στὸ φινιγὸ, ἕνα παράδεισο κέντρο ὅπως τὸ νεοκλασικόν. Καὶ σὰς δίνο τὸ λόγο μου, ὅτι αὐτὴ τὴ φορά δὲν πῶκεται τὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ ἐκεῖ...

ὁ α ἡ ὁ ν ι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ένας ἀληθινὸς χορευτῆς

Ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ εἶναι ἕνας καστανός, καλοκαυμμένος, νέος 28, περίπου χρόνων, πὺν θεωρεῖται σάν ὁ καλύτερος «καρτερίστας» χορευτῆς.

Πρῶτος χορευτῆς τῆς Ἀντικῆς Σκηνῆς, μόνιμος καρτερίστας τῆς «Ἑλέν Τσουκαλά καὶ τῆς Σάσα Ντάριο, πρῶτος χορευτῆς στὴν «Ὀπερα τῆς Βασιλικῆς, μετὰ γαμινῆς αἰσῆς στὶς πρῶτες ἐξελίξεις χορευτικῶς ὅπως τῆς Γερμανίας, ὅπως τοῦ Ντύσελντορφ, Μύνστερ, Ἑσσε, Ἀνωβόρου, στὶς ὁποῖες ἐμφανίσθηκε μετὰ τὴν δισκίμη Γερμανίδα χορευτρία Λίλο Σόφρο, εἰδικῶς προσκληθεῖς, ἀποτελεῖ μιά ἀπ' τὶς διῶ-τρεῖς ἀειόλογες μονάδες τοῦ ἑλληνικοῦ χορευτικοῦ πανθίου.

Τὰ χορευτικὰ του περπατήματα εἶναι καμποῦλα καὶ σηματοῦκα. Σὲ ἡλικία 17 ἔτων ντεμπούταρε στὴν Ἀντικὴ, ὅπου τὸν εἶχε καλέσει ὁ Ἀγγελος Γουμάνης, πὺν χορογράφος τότε τῆς «Ἀνδρειομένης» τοῦ Μ. Καλομοίρη.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἡ «Ἑλέν Τσουκαλά, πρῶτη χορευτρία τότε τῆς Ἀντικῆς καὶ σήμερα διευθύντρια τοῦ μπαλέτου τοῦ πρώτου μουσικοχορευτικοῦ ἰδρυμάτος τῆς χώρας προσήρτησε ἐνθουσιαστικῶς ἀπ' τὴν ἀπόδοσι τοῦ νεαροῦ:

— Σὲ λίγο, θὰ μιλῶν ὅλοι γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Νὰ μὸς τὸ θυμῇ θῆτε!

Ἡ προφητεία αὐτή, ὅσον ἀφορᾷ τὴν «Ἀντικὴ» τοῦλάχιστο, χορεύτηκε 3 χρόνια, γιὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι σ' ἐκεῖνο τὸ διάστημα (1951 — 1953) τὸ πρῶτο αὐτὸ ἱδρυμα ἔκλεισε τὶς πόλεις του, λόγω οικονομικῶν δυσχερειῶν.

Αὐτὴ ἡ διακοπὴ ἔγινε αἰτία νὰ μεταπηδήσῃ στὸ μουσικὸ θέατρο ὁ φέρελπις τότε χορευτῆς τῶν 17 χρόνων.

Εἶσι, γιὰ 2 χρόνια, βλέπουμε τὸν Κώστα Παπανικολάου νὰ χορεύῃ στὸ θέατρο Βέμπο μετὰ τὰ μπαλέτα τῶν Γιάννη Φλερὺ-Λίντας Ἀλμα καὶ Μ. Καστονοῦ-Χοινοῦλας Ζώκα. Γιὰ ἕνα χρόνο ἀκόμα τὸν συναντοῦμε στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, σάν χορευτῆ τοῦ χοροῦ στὸ «Χειμωνιάτικο παραμῦθον» τοῦ Σαίξπηρ καὶ στὸν «Ἀρχοντοχωριάτη» τοῦ Μολιέρου.

Τότερα, στὰ 1954, ὁ νεαρός Παπανικολάου, μετὰ τὴν ἀνασυνγκρότησι τῆς «Ἀντικῆς», ἐπαναγύρισε στὴν «Ὀπερα, γιὰ νὰ μὴν ἐξαναφύγῃ ποτὲ ἀπ' αὐτήν.

Ἐδῶσε, λοιπὸν, μαζί με ἄλλους 60 ὑποψήφιους, ἐξέτασεις καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα στὸς 4 ἐπιτυχόντες. Οἱ ἄλλοι τρεῖς εἶναι καὶ αὐτοὶ φίλοις σήμερα τοῦ χοροῦ: Ὁ Βασιλάνος, ὁ Μέτσης καὶ ὁ Λεονίδας Ἑρενί.

Ἀπὸ τότε ὁ Κώστας Παπανικολάου εἶναι σταθερὸ ὁ πρῶτος χορευτῆς τῆς «Ἀντικῆς» μας, μέγας σήμερα, μετὰ τὸν ἑαυτὸν διακοπῆς, γιὰ νὰ ταξιδεύῃ στὴ Γερμανία, σὲ καλλιτεχνικὴ τουρνέ, στὴν Αἰ-

γυπτο μετὰ τὸ Ἑλληνικὸ Χορόδραμα, στὴ Γαλλία καὶ Ἰταλία γιὰ σπουδὲς καὶ νὰ πάσῃ μέρος στὸ Φεστιβάλ τῆς Ρόδου (1956). Στὸ διάστημα αὐτὸ πρωταγωνίστησε σὲ σωρεία ἀπὸ ὅπερες καὶ ὁπερέτες, ὅπως στὴν «Αἶντα», στὸν «Πραματευτῆ», στὴν «Ποιγνή-πια», τοῦ Ἰπποδοκίμου, στὸν «Ὀρφέας», σὲ «Κορυδαλλο», «Τροβατοῦρες» κ. ἄ., ὅπου διέπρεψε καὶ καθιερώθηκε σάν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους χορευτῆς τοῦ μελοδράματος, αἰσῆς διάδοχος τοῦ Ἀγγελου Γουμάνη, πὺν πρῶτος τὸν ἀνακάληψε.

Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν καλλιτεχνικὴ δραστηριότητά, πὺν ἔχει ἀναπτύξει στὸ διάστημα τῆς δεκαχρονῆς καριέρας του, ὁ Κώστας Παπανικολάου, ἀπὸ πλευρᾶς φιμῆς, ἔχεται σὲ δεύτερο πλάνο, σὲ συγκρίσι μετὰ ἄλλους συναδέλφους του τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου καὶ τῶν νυκτερινῶν κοσμικῶν κέντρων.

Πρόκειται γιὰ ἕνα περίεργο φαινόμενο, ἀποκαρδιωτικὸ θὰ λέγαμε, πὺν φαίνεται, ὅτι ἀποτελεῖ τὴ μοῖρα τῶν ἀληθινῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν.

Ἡ Τέχνη εἶναι γιὰ τοὺς λίγους, σὸν τόπο μας, ἀντίθετα μετὰ τὴν συμβαίνει στὶς ἄλλες χώρες τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἡ ἀληθινὴ Τέχνη δὲν ἀποτελεῖ πρόνομιο μᾶς «κάστας» τοῦ πλούτου, ἀλλὰ χῶρο αἰσθητικῆς συγκινήσεως γιὰ ὅλο-κληρο τὸ λαὸ.

Αὐτὴ ἡ ἀντινομία στὴ χώρα μας σημαίνει, ὅμως, ὅτι εἴμαστε ἀπὸ πλευρᾶς Τέχνης, ὑποανάπτυκτοι:

Ἄν τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνταποκρίνεται στὰ πράγματα, τότε μετὰ πόσο θάρος, ἀλήθεια, χορεύεται γὰναι ὁλισμένοι οἱ Ἕλληνες καλλιτέχνες, γιὰ νὰ μὴν ὀφείλῃ κατῆγε! Καὶ πόση φλόγα πρῆσι νὰ καὶν μετὰ τὴν καρδιά τους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ξεπερνῶν τὴν ἀνθρώπιν ἀδυναμία τῆς πλατείας φήμης καὶ τῆς ἀσθενῆς δλκῆς αἰσθητικῆς!

*

Βοήκαμε τὸν Κώστα Παπανικολάου στὶς «πρόδες». Καὶ τοῦ θέσαμε μιά σειρά ἐρωτημάτων, ἀο-

— Κατ' ἀρχὴν ὅχι. Οἱ χορευτῆς τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου εἶναι περισσότερο ἡθοῖοι καὶ λιγώτερο χορευτοί. Τοὺς παρασέρνει ἡ παντομίμα σὲ βάρος τῆς τεχνικῆς τοῦ χοροῦ.

— Μὰ ὁ χορὸς εἶναι Τέχνη καὶ ὅχι τεχνικὴ.

— Ἀδελφὲ, εἶναι κατὰ 50% τέχνη (ταλέντο) καὶ κατὰ 50% τεχνικὴ. Φυσικά, ἡ τεχνικὴ σκέπη, γοῶς τὸ ταλέντο, εἶναι μὲν.

Ὡστόσο ὁ χορευτῆς, πὺν στοπῆς-ται στὸ ταλέντο του μονάχα καὶ περιορίζεται τοὺς κανόνες καὶ τὰ ἀξιώματα τῆς τεχνικῆς, εἶναι μισὸς χορευτῆς. Καὶ, δυστυχῶς, στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε πάρα πολλοὺς μισοὺς χορευτῆς.

— Προτιμῶ νὰ μὸς μιλήσετε γιὰ τοὺς «δολιχόχορους» χορευτῆς.

— ἔχουμε τέτοιους σὸν τόπο μας: Γιὰ νὰ σὰς διευκολύνω, θ' ἀναφέρω τρεῖς ἀνώνυμα: τὸ Γουμάνη, τὸν Καστορινὸ, τὸ Φλερὺ.

— Δὲ μπορῶ νὰ τοὺς κρίνω. Εἶναι καὶ οἱ τοῖς δάσκαλοι. Ἐνῶ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου μαθητῆ. Κι' οἱ μαθητὰ δὲν κρίνουν τοὺς δασκάλους.

— Ἀναφέρετέ μου τότε ἕναν δολιχόχορον χορευτῆ ἀπ' τὴ νέα γενιά.

— Ναι. Τὸ Σεληνὸ, Ἀστυνῶς, ὅπως τὸν κέρδισε τὸ ἐλαφρὸ θέατρο καὶ αὐτὸ εἶναι εἰς βάρος του.

Ὁ Κώστας Παπανικολάου μετὰ τὴν Λίλο Σόφρο στὴν ὁπερέττα τὸ «Ἀσπρὸ ἄλογο».

μετὰ «φλεγόντων». Δέχτηκε νὰ θέσῃ τὸν δακτύλο ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλίων καὶ ν' ἀπαντήσῃ.

Μέσα στὴ σειρά τῶν ἐρωταποκρίσεων αὐτῶν, ὁ ἀναγκώνστης ἴσως υπορέσῃ νὰ «φρασῇ» τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς Τέχνης.

Τὰ παραθέτουμε ὅπως ἀκριβῶς διατυπώθηκαν, μετὰ τὶς ἰδιες λέξεις καὶ ἐκφράσεις.

— Γιατὶ καὶ Παπανικολάου ποταμῶς νὰ μὴν εἶναι στὴν «Ἀντικὴ Σκηνή» καὶ δὲ δέχεται νὰ χορεύε-τε στὸ ἐλαφρὸ θέατρο ἢ στὶς ἐπιθεωρήσεις πίστας τῶν νυκτερινῶν κέντρων;

— Γιατὶ μὸς ἀέρει ἡ Τέχνη.

— Θέλετε νὰ πῆτε, ὅτι σὸς ἑλαφρὸ θέατρο δὲν ὑπάρχει Τέχνη;

— Κατ' ἀρχὴν ὅχι. Οἱ χορευτῆς τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου εἶναι περισσότερο ἡθοῖοι καὶ λιγώτερο χορευτοί. Τοὺς παρασέρνει ἡ παντομίμα σὲ βάρος τῆς τεχνικῆς τοῦ χοροῦ.

— Μὰ ὁ χορὸς εἶναι Τέχνη καὶ ὅχι τεχνικὴ.

— Ἀδελφὲ, εἶναι κατὰ 50% τέχνη (ταλέντο) καὶ κατὰ 50% τεχνικὴ. Φυσικά, ἡ τεχνικὴ σκέπη, γοῶς τὸ ταλέντο, εἶναι μὲν.

Ὡστόσο ὁ χορευτῆς, πὺν στοπῆς-ται στὸ ταλέντο του μονάχα καὶ περιορίζεται τοὺς κανόνες καὶ τὰ ἀξιώματα τῆς τεχνικῆς, εἶναι μισὸς χορευτῆς. Καὶ, δυστυχῶς, στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε πάρα πολλοὺς μισοὺς χορευτῆς.

— Προτιμῶ νὰ μὸς μιλήσετε γιὰ τοὺς «δολιχόχορους» χορευτῆς.

— ἔχουμε τέτοιους σὸν τόπο μας: Γιὰ νὰ σὰς διευκολύνω, θ' ἀναφέρω τρεῖς ἀνώνυμα: τὸ Γουμάνη, τὸν Καστορινὸ, τὸ Φλερὺ.

— Δὲ μπορῶ νὰ τοὺς κρίνω. Εἶναι καὶ οἱ τοῖς δάσκαλοι. Ἐνῶ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου μαθητῆ. Κι' οἱ μαθητὰ δὲν κρίνουν τοὺς δασκάλους.

— Ἀναφέρετέ μου τότε ἕναν δολιχόχορον χορευτῆ ἀπ' τὴ νέα γενιά.

— Ναι. Τὸ Σεληνὸ, Ἀστυνῶς, ὅπως τὸν κέρδισε τὸ ἐλαφρὸ θέατρο καὶ αὐτὸ εἶναι εἰς βάρος του.

— Ἐν συγκρίσει μετὰ τὴν Εὐρώπῃ, ὁ χορὸς στὴν Ἑλλάδα βοῖσκειται σὲ ὑψηλὸ σημείον;

— Σε ὑποανάπτυκτο.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΗΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΡΟΖΑ ΦΡΑΝΣΑΙ ήταν κλεισμένη στο δωμάτιό της κι' έκλαιγε άκομα το θάνατο του συζύγου της, του αγαπημένου της Ζάν, που είχε σκοτωθεί πριν από τρεις μέρες σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Ακόμα δε μπορούσε να παρηγορηθεί για τον άδικο και πρόωγο χαμό του Ζάν, του πλουσίου βιομηχάνου. Έζησαν παντρεμένοι δύο μονάχα χρόνια, ύστερ' από ένα σύντομο ειδύλλιο, και στο διάστημα αυτό η αγάπη του ενός για τον άλλο μεγάλωσε από μέρα σε μέρα.

Ένα μονάχα σύννεφο σκίαζε την ευτυχία τους. Δεν είχαν κανένα παιδί, και οι γιατροί είχαν προειδοποιήσει τη Ρόζα, ότι δεν έπρεπε να περιμένει να γίνει ποτέ μητέρα. Αυτό ήταν οδυνηρό τραύμα και για τη Ρόζα και για το Ζάν. Έρχόντανε, μάλιστα, στιγμές που εκείνος κτύπαζε τη γυναίκα του παράξενα, με αγανάχνη, σά να ήθελε κάτι να της πη, χωρίς όμως να το ληφθεί.

Σε μία στιγμή, η καμαριέρα της μπήκε στο δωμάτιό της και της είπε ότι κάποιοι άγνωστος έπεμνε να τη δει. Στην αρχή, η Ρόζα δεν ήθελε να τον δεχθεί, στην κατάσταση που βρισκότανε. Μά, όταν έμαθε πως ο άγνωστος είχε να της πη κάτι σχετικό με το μακαρίτη, της κινήθηκε η περιέργεια και σηκώθηκε από την πολυθρόνα.

Ένας άγνωστος, γνιμένος φανταστής, μάλλον αντιπαθητικός, την περίμενε στο σαλόνι. Και της εξήγησε άμεσως, χωρίς περιστροφές, το σκοπό της επίσκεψής του.

Η Ρόζα τον άκουσε κατόπληκτη ως το τέλος. Είχε την εντύπωση, ότι έπεφτε σε μία σκοτεινή άβυσσος.

...Ίσχυρίζεστε, λοιπόν — τρανίσει ύστερ' από λιγότερη σιωπή — ότι ο άντρας μου έχει ένα μικρό αγοράκι, δύσμοιρη γόνον τώρα, από τη εξωδέλφη σας, τη δεσποινίδα Ζερμαίν Τυπου;

Και θέλετε να μάθετε ποιος θα πληρώνη, τώρα που πέθανε εκείνος, τα έξοδα της τροφής, που το περιποιείται σε μία επαρχία;

«Μά, για τ' όνομα του Θεού... αυτό που μαθαίνω είναι για μένα κάτι απίστευτο! και άπιστο! Δεν μπορώ να σας απαντήσω άμεσα... Περάστε αύριο το μεσημέρι από το δικηγόρο μου... (Τού έδωσε τη διεύθυνσή του). Θά είμαι κι' εγώ εκεί, να συνηνοηθούμε καλύτερα...»

— Αφήστε με έμένα να χειριστώ το λεπτό αυτό ζήτημα! της είπε ο δικηγόρος, την επομένη το μεσημέρι, στο γραφείο του, όταν εκείνη του εξιστόρησε, λαχανιασμένη, την αποροδομένη αυτή περίπτωση.

Τη στιγμή εκείνη μπήκε στο γραφείο η άλλη — η μητέρα του παιδιού του Ζάν — ένα άσημαντο πλάσμα, μία γυναίκοιλα βαμμένη αλαλάσθητα, με πρόσωπο, που μαυτινόσε ταπεινά ένστιγμα. Η Ρόζα της έβριζε μία εορνηνική ματιά κάτω από την πλερέζα της κι' έκανε χωρίς να το θέλη, τη σκέψη, ότι ο μακαρίτης δεν είχε πάντοτε πολύ καλλιεργημένο γούστο.

Η Ζερμαίν κίτταξε κι' αυτή τη μαυροφρεσύνη χόρα, με αποκαλυπτή εγροδότητα. Ο «εξάδελφος» και μοναδικός προστάτης της, το θεώρησε περιττό να τη συνοδεύση... Ξέρω τι με θέλετε! — φώναξε σε προκλητικό τόνο, λέφτον-

— Το παιδί αναφέρεται ως τέκνον του Ζάν Φρανσαι και της νομίμου συζύγου του... της είπε ο δικηγόρος.

τας στο κάθισμα που της προσέφερε ο δικηγόρος με παγερό ευγένεια. Κάτι θα ληή ο μακαρίτης στη διαθήκη του για το παιδί του, δε μπορεί...

Γύρισε στη Ρόζα, που καθότανε παράμερα, και συνέχισε με αδιάφορο χαμόγελο:

«Η χροία θα με θυμάται...»

«Ήμουν για λίγο καιρό δακτυλογράφος του μακαρίτη, τον καιρό που ήσαστε ακόμα αφοροβιασμένοι...»

Η πληροφορία αυτή ευχαρίστησε τη Ρόζα. Το παιδί, λοιπόν, ήταν μία αμαρτία του Ζάν πριν από το γάμο τους. Αυτό θα έννοσε, χωρίς αμφιβολία, όταν της έλεγε πως κάτι σοβαρό είχε να της ανακοινώσει, διστάζοντας πάντα να κάνει μία διολογία οδυνηρή.

— Αφήστε ησυχία την χροία Φρανσαι και γ' απαντάτε μονάχα σ' ό,τι σας ορώ! διέκοψε απότομα τη Ζερμαίν ο δικηγόρος. Υποστηρίξτε, ότι έχετε παιδί από τον Ζάν Φρανσαι.

— Ναί, και με το χέρι στο Β' αγγέλιο! φώναξε η Ζερμαίν, σαν έτοιμη να δώσει μάχη. Χωρίς να λογαριάζουμε, ότι κάτι θα ληή για αυτό η διαθήκη, σας έφερα και τη ληξιαρχική πράξη, για να βεβαιωθείτε καλύτερα...

Έβγαλε από την τσάντα της ένα διπλωμένο χαρτί και το έδωσε θοισαθεντικά στο δικηγόρο.

Εκείνος το πήρε και το διάβασε, κουνώντας το κεφάλι του.

Στο μεταξύ, η Ρόζα κοινοκύνταζε τη Ζερμαίν κάτω απ' το μαύρο βέλο της, σχεδόν ταπεινωμένη. Τη έλεγε για το παιδί της, ενώ αυτή δε μπορούσε να γίνει ποτέ μητέρα.

Ήταν αποφασισμένη να μην της δώσει τίποτα. Άσχετά είχε η γυναίκα αυτή. Είχε παιδί. Και έπρεπε να είναι ευχαριστημένη αν θα δέχονταν η χόρα να πληρώνη τα έξοδα διατροφής του παιδιού μιάς άλλης.

Μά, το παιδί αυτό ήταν πραγματικά του Ζάν;

Τού έμοιαζε, άραγε;

Αν το παιδί αυτό ήταν πραγματικά δικό του, η Ρόζα θα μπορούσε να το απατήσει. Καταλάβαινε πως ήταν έτοιμη να χορίση όλη της την καρδιά — που λαχταρούσε πάντοτε τη μητρότητα, χωρίς να ικανοποίηση ποτέ το αίτημά της! — στο παιδί του Ζάν, αδιάφορο αν δεν το είχε κάνει μαζί της.

Εξακολουθούσε να λατρεύη τη μνήμη του ανθρώπου, που την έκανε συντροφισσα της ζωής του και που την είχε αγαπήσει και ατόσο τόσο πολύ!... Και η απιστία του; Ω! Ήταν απλώς μία αδυναμία του πριν παντρευτούν. Δεν τάν μείονε διόλου στη συνείδησή της.

Μά ποιος μπορούσε να την πείση, ότι η Ζερμαίν έλεγε την αλήθεια και ότι δεν τα κατάφερε να βγάλει ένα πλαστό πιστοποιητικό;

Ξαφνικά, η Ρόζα άκουσε το δικηγόρο να ληή κατόπληκτος: — Τό έχετε ότι θνη σας, ότι στην πράξη αυτό το παιδί αναφέρεται ως τέκνον του Ζάν Φρανσαι και της νομίμου συζύγου του Ρόζας, το γένος Ντυτρέ;

Η χόρα πινάτηξε δόθια. Η καρδιά της γτυπούσε δυνατά σιά στήθη της.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΤΡΑΙ

— Ναί... το ξέρω! αποκοίθηκε η Ζερμαίν, υπερδενώντας τα λόγια της. Μά... τί σημασία έχει αυτό; Έχω πολλούς μύστωρες, που μπορούν να βεβαιώσουν, ότι το παιδί είναι δικό μου. Έχει που είναι τώρα, έμένα μονάχα ξέρουν για μητέρα.

— Ίσως! ψιθύρισε ο δικηγόρος. Με τη διαφορά, ότι, επισήμως, ως νόμιμος μητέρα του παιδιού, εμφανίζεται η Ρόζα, χόρα του Ζάν Φρανσαι...

Η Ζερμαίν άρχισε να παίει νευρικά με την τσάντα της.

— Μπορώ να δώ κι' εγώ το πιστοποιητικό αυτό; φώναξε η Ρόζα.

Τό άποαξε από τα χέρια του δικηγόρου κι' άρχισε να το διαβάει. Τα χέρια της έτρεμαν ελαφρά, από χαρά.

Με τη ληξιαρχική αυτή πράξη, ο Ζάν φανέρονε την επιθυμία του γ' άνηξη το παιδί του στη Ρόζα, αδιάφορο αν ήταν άλλη. Αύτην μονάχα αναγνώριζε σαν πιά κατ'άληη για το οόλο της μητέρας. Μονάχα που δε βόηκε ποτέ το θάρος και τη δύναμη να της το πη, για να μιν την πικράνη.

Με τη σκέψη αυτή, απέραντη ευτυχία την πλημμύρισε.

Ο μακαρίτης δεν είχε άλλο παιδί, είπε δειλά η Ζερμαίν. Στη διαθήκη του, εκεί που θα κινή λόγο για το γιό του, θ' αναφέρον βέβαια και μένα, την πραγματική μητέρα του.

Στη διαθήκη δε γράφει τίποτα για παιδί! την διέκοψε απότομα η Ρόζα. Το παιδί αυτό, για γ' αποκτήση δικαιώματα, πρέπει να γίνει δικό μου, να μού άνηξη, σύμφωνα με τη ληξιαρχική πράξη γεννήσεώς του.

Καλά... και μένα με ξεχασαν; τραύλισε, θυμωμένη, η Ζερμαίν.

Και αν ακόμα ο μακαρίτης το θεώρησε περιττό να σας θυμνήσει η Ρόζα στον ίδιο τόγο, κάτι μπορώ να κάνω εγώ για σας...

Τί καλή που είσθε!... φώναξε χαρούμενη η Ζερμαίν.

Ναί... μπορώ να σας δώσω ένα γομιατικό ποσόν... με τον όρο, όμως, να εξαφανισθείτε από τη μέση, γ' αφήσετε έμένα να μεγαλώσω το παιδί, σαν να ήταν δικό μου...

Μά... είμαι μητέρα! διαμαυτρούθηκε η Ζερμαίν.

Τό ύφος της, όμως, έδειχνε ότι το επιχείρημα αυτό το πούδαλε, για γ' αποσπάσει όσο το δυνατό πιο πολλά από την πλούσια χόρα.

Δε θα σας απαγορεύσω να γεφθε κάπου-κάπου να το βλέπετε... σαν επισκέπτοια.

Η Ζερμαίν προσποιήθηκε, ότι έπεσε σε σκέψεις. Τέλος, είπε:

— Αν τό ποσόν, που θα μου δώσετε είναι ικανοποιητικό... δέχομαι να κάνω αυτή τη θυσία χάριν του παιδιού μου...

Η Ρόζα πλησίασε το δικηγόρο, που είχε παρακολουθήσει κατόπληκτος τη συζήτηση αυτή μεταξύ των δύο γυναικών, και του είπε κάτι στ' αλήθεια. Εκείνος υπέγραψε άμεσα ένα τσέκ και το έδωσε στη Ζερμαίν. Αύτη το πήρε και, με μία ματιά, που τού έβριζε, φάνηκε ευχαριστημένη. Αναστένανε, το έβγαλε στην τσάντα της, χαϊρέτησε με ελαφρά υπόκληση τη Ρόζα, κι' έφυγε βιαστική και πεταχτή.

Εννοία σου, Ζάν, αγαπημέ μου! ψιθύρισε τότε η χόρα. Θά σε κάνω, εκεί που βόισκεσαι, να είσαι μία μέρα ικανοποιημένος για το παιδί σου... το παιδί μας!

ΠΙΕΡ ΝΤΕΤΡΑΙ

Μεγάλες
προβδοκίες

- * Για σας
- * Για τα παιδιά σας
- * Για τη Χώρα μας

ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

1962

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 500.010.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟΚΟΣ 6,5% ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ - ΡΗΤΡΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ

Έξαιρετικόν δικαίωμα δανεισμού 70% της αξίας των όμολογιών (Κατόπιν της υπ' αριθ. 1247/3/24.7.62 αποφάσεως της Νομισματικής Έπιτροπής).

ΕΓΓΡΑΦΑΙ: 18 - 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962

Είς όλα τα Καταστήματα και Υποκαταστήματα των Τραπεζών, το Ταχυδρομικόν Ταμειστήριον και τα Χρηματιστικά γραφεία Αθηνών.

Ο βασιλιάς, όταν ξαναείδε τη Φρανσουάζ, τη θυμήθηκε...

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΝΤΕ ΣΑΤΩ-ΜΠΡΙΑΝ ήταν δεκαεπτάχρονή, όταν γνωρίστηκε με το βασιλιά της Γαλλίας Φραγκίσκο Α' δούκα τότε της Αγκουλέμα.

Απ' την πρώτη στιγμή, που αντίκρισε το μελαγχρόνιο παλληκάρι, με τα κατάνυρα μαλλιά, ένιωσε στην καρδιά της δυνατά σκιρτήματα. Μα κι' ο Φραγκίσκος δεν έμεινε άσυγκινητος μπρός στην όμορφη της παιδούλας, που φαίνονταν κι' ελκυστική. ΟΙ περισσότερες όμως δεν τους επέτρεψαν να εκδηλώσουν τα αμοιβαία αισθήματά τους. Ο Φραγκίσκος έφυγε ελαφρώς για τον πόλεμο. Κι' η Φρανσουάζ άναγκάστηκε ν' ακολουθήσει τους γονείς της στη μακρινή επαρχία, όπου ήταν ο πύργος τους.

Πέρασαν από τότε έξη χρόνια. Στο διάστημα αυτό η Φρανσουάζ είχε παντρευτεί στον τόπο της ένα ευγενή και σοδαρό νέο, που έκανε ό,τι μπορούσε για να βλέπει τη γυναίκα του πάντα ευτυχισμένη. Κι' αλήθεια, η Φρανσουάζ δεν είχε παράπονο...

Μία μέρα ο Φραγκίσκος έγινε βασιλιάς της Γαλλίας. Όλοι οι ευγενείς πήγαν στο Παρίσι να τον συγχαρούν. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο άρχοντας ντ' Σατωμπριάν, συνοδευόμενος από τη γυναίκα του Φρανσουάζ.

Ο βασιλιάς, όταν ξαναείδε τη Φρανσουάζ, τη θυμήθηκε. Τόση έντονη του είχε κάνει τότε η όμορφιά της. Κι' άμέσως ένιωσε να ζυγνιάει ξανά μέσα του η παλιά του αγάπη γι' αυτήν. Της έδειξε μάλιστα με τόσο φλογερό τρόπο τα αισθήματά του, που έκρινε δε μπόρεσε πια να συγκρατηθεί. Κι' έπεσε στην αγκαλιά του, κολλασμένη κατά βάθος, που είχε προκαλέσει την προσοχή ενός βασιλιά. Ο Φραγκίσκος τότε, θέλοντας να την έχει κοντά του, την άνωμασε κυρία της τιμής της γυναίκας του, της βασίλισσας Κλώντ.

Η Φρανσουάζ θεώρησε τιμή της, όπως είπαμε, που έγινε φίλη ενός βασιλιά. Ωστόσο, ο σύζυγός της δεν ήταν κι' αυτός της γνώμης ότι ο μονάρχης του έκανε τιμή, παίρνοντας τη γυναίκα του. Και για να εκδηλώσει τη δυσφορία του, έφυγε απ' το παλάτι, όπου ήταν φίλος

ριττό να διαμαρτυρηθεί, γιατί ήθελε ότι ο βασιλιάς, δε θα έδειχνε καμιά συγκίνηση για τα παράπονά της.

Η Φρανσουάζ ήταν η μοναδική γυναίκα, που καυχιόταν ότι κράτησε κοντά της, αποκλειστικά δικό της. Χωρίς να πάψει ν' αγαπάει τη Φρανσουάζ και να νοιώθει γι' αυτήν ξεχωριστή προτίμηση, άρχισε ξανά να κυνηγάει όποια γυναίκα έβλεπε μπροστά του, αδιαφορώντας αν αυτή ήταν υπηρέτρια ή άρχοντισσα, γωρική ή ευγενής...

Ωστόσο ο Φραγκίσκος δεν άργησε να ξαναβρεί τον... παλιό εαυτό του. Χωρίς να πάψει ν' αγαπάει τη Φρανσουάζ και να νοιώθει γι' αυτήν ξεχωριστή προτίμηση, άρχισε ξανά να κυνηγάει όποια γυναίκα έβλεπε μπροστά του, αδιαφορώντας αν αυτή ήταν υπηρέτρια ή άρχοντισσα, γωρική ή ευγενής...

Η Φρανσουάζ, αντί να πάρει το πράγμα κατάκαρδα, να θυμώσει, να κάνει σκηνές ζήλειας και να τον εγκαταλείψει, προτίμησε να μείνει στο παλάτι και να... πληρώσει το φίλο της με το ίδιο νόμισμα!

Κι' ύστερ' από λίγο καιρό, στην αυλή και σ' αριστοκρατικά σαλόνια έδειχναν με το δαχτυλό εκείνους... κι' ήταν τόσο πολλοί... που είχαν την τύχη να συγκινηθούν την καρδιά της ώραιας Φρανσουάζ. Κι' όπως συμβαίνει πάντα, ο βασιλιάς πληροφορήθηκε τελευταίος απ' όλους το... άτυχμά του! Δεν πρέπει όμως να υποθέσετε ότι θυμωσε για τον εξευτελισμό, που του έκανε η φίλη του, άλλους. Άπεναντί, αυτό του φάνηκε εξαιρετικά νόστιμο. Και τον έκανε ν' αγαπήσει τη διαδολεμένη Φρανσουάζ και να...

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

νοούμενος και γύρισε στον πύργο του, χωρίς καν ν' αποχαιρετήσει τη Φρανσουάζ.

Η κυρία ντ' Σατωμπριάν δε λυπήθηκε διόλου για την άναρχή του. Όταν μια γυναίκα είναι φίλη ενός βασιλιά, όταν βλέπει τις άλλες γυναίκες να τη θαυμάζουν και να τη ζηλεύουν, όταν καταλαβαίνει πως έχει απεριόριστη δύναμη στο παλάτι, δεν πολυσκοτίζεται για τα νεύρα του πεισιμνημένου συζύγου...

Έτσι η Φρανσουάζ ντ' Σατωμπριάν δεν άργησε να γίνει πανίσχυρη στην αυλή της Γαλλίας. Σ' αυτό τη βοήθησαν πολύ, εκτός από την όμορφη της, η Κλώντ έβλεπε ότι η Φρανσουάζ ήταν η πραγματική βασίλισσα, με το θεωρούσε πε-

τιμωρήσει τό... βασιλιά της Γαλλίας, για τις άπιστίες που της έκανε!...

Η ζωή περνούσε έτσι ήσυχη κι' ευχάριστη. Ο Φραγκίσκος έλασκαλούσε να κυνηγάει ακούραστα τις όμορφες γυναίκες κι' η Φρανσουάζ του... ανταπέδιδε τα ίδια, μ' όλους τους δμορφους Ιππότες του Παρισιού. Έφτασε όμως μία μέρα, που η δύναμη της παράξενης αυτής γυναίκας άρχισε να παίρνη ανησυχητικές διαστάσεις για τη βασι-

Οι συγγενείς της Κλώντ, βλέποντας ότι η Φρανσουάζ κατάρθανε να υποτάξει το βασιλιά στην επιρροή της, σκέφτηκαν ότι ήταν καιρός πια να την άπομακρύνουν από την αυλή. Και παρουσιάσαν στο Φραγκίσκο μία... άνηψιά της βασι-

—Ε, σό!... Πού το πιάς το τροχόσπιτό μου!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

λίσσας, την Άννα ντ' Πισελέ, μία πεντάμορφη νέα, στην οποία έδωσαν οδηγίες τι έπρεπε να κάνει... Θά φανή ίσως παράξενο πως η βασιλίςσα δέχτηκε να προσφέρει την άνηψιά της στο σύζυγό της. Αφού όμως το είχε πάρει απόφαση, ότι δε θα μπορούσε η ίδια να συγκρατήσει τον άντρα της, έκανε τη σκέψη ότι ήταν προτιμώτερο να τον έχει υποχείριο ένα μέλος της οικογενείας της, παρά η μιστή Φρανσουάζ ντ' Σατωμπριάν.

Κι' η αλήθεια είναι ότι ο Φραγκίσκος έπεσε στην παγίδα. Από την πρώτη στιγμή που είδε την Άννα, ξετρελλάθηκε κυριολεκτικά μαζί της. Μα εκείνη, εφαρμόζοντας τις συμβουλές, που της έδωσαν, έκανε μαζί του τη φιλάρεσκη. Ο βασιλεύς δεν ήθελε τίποτα περισσότερο για να γίνει έξαλλος. Άρχισε να κάνει όρκους στην Άννα ότι ήταν η μόνη γυναίκα που αγάπησε στη ζωή του και να της λείπει να ικανοποιηθεί και την πιο τρελή επιθυμία της. Αυτό περίμενε η παμπόνη Άννα, για να πη στο βασιλιά!

Θα γίνω δική σας, αλλά με δυο δρους: Πρώτα να διώξετε από την αυλή σας την κυρία ντ' Σατωμπριάν, και δεύτερο να την άναγκάσετε να μου δώσει όλα τα κοσμήματά της, που της έχειτε χαρίσει...

Ο Φραγκίσκος, άνυπομονώντας να σφίξει στην αγκαλιά του τη γοητευτική άνηψιά της Κλώντ, δέχτηκε τους δυο δρους.

Κι' έτσι, η Φρανσουάζ έκθρονίστηκε απ' την καρδιά κι' απ' την αυλή του βασιλιά της Γαλλίας... Ωστόσο κράτησε την αξιοπρέπειά της. Δεν πήγε να παρακαλέσει το Φραγκίσκο ν' ανθεωρήσει την απόφασή του. Αφού δεν την ήθελε πια, αφού την έδιωχνε, θα έφευγε σιωπηλά και ήρεμα... Πριν όμως φύγει, πήρε όλα τα χρυσασικά, που της είχε χαρίσει ο έσπευμένος φίλος της, τα έλυσε, τα έκανε ράβδους και τα έστειλε ξανά στο Φραγκίσκο, με το έξης σημείωμα:

«Σου επιστρέφω το χρυσάφι, που μου χάρισε... Όσο για τις ερωτικές αφιερώσεις, που είχες χαρίσει πάνω στα κοσμήματά, αυτές δε θα τις διαδώσει πια καμιά άλλη γυναίκα, γιατί άνηκουν μονάχα σ' εμένα. Κι' έχω τις έχω τώρα έξασφαλισμένα!...»

Η Φρανσουάζ, ύστερ' από την ήρωική αυτή χειρονομία, ξαναγύρισε στην επαρχία της, κοντά στον άντρα της. Καταλαβαίνετε τώρα τι είδους ζωή έκανε το αντρόγνυνο αυτό, ύστερ' από τα γεγονότα που μεσολάβησαν. Περνούσε τις μέρες αμίλητα και ακινητοί. Ο ντ' Σατωμπριάν συλλογιζόταν τη μεγάλη προσβολή, που του είχε κάνει η άμαρτωλή γυναίκα του. Η Φρανσουάζ πάλι εξακολουθούσε να νοσταλγεί τη ζωή του παλατιού τους τρελούς έρωτες της με το βασιλιά και με πολλούς άλλους και μία μέρα έξαφάνιστηκε από τον κόσμο...

Πολλές φήμες κυκλοφόρησαν τότε σχετικά με τη μυστηριώδη εξαφάνισή της. Πολλοί ισχυρίστηκαν ότι ο κ. ντ' Σατωμπριάν, σε στιγμής μες τρελού θυμού, την έκλεισε σ' ένα δωμάτιο με τοίχους ταπεινασμένους με μαύρο φασμα και γεμάτους διάφορες προσωπογραφίες του Φραγκίσκου, για να βασανίζεται η Φρανσουάζ με την άναμνησί του άμαρτήματός της. Κι' ένα βράδυ, έξη μήνες ύστερα από τη φυλάκισή της, έβαλε δικούς του ανθρώπους να μπουν στο δωμάτιο, με το κεφάλι σκεπασμένο με μαύρες κουκούλες και να χαράζουν με μαχαίρια βαθιές πληγές στα χέρια και στα πόδια της Φρανσουάζ. Υστερα κάθισε πλάι της και παρακολούθησε με χαρά το ψυχωράγιομα της γυναίκας του, καθώς το αίμα έφευγε απ' τις πληγές της, μαζί με τη ζωή της. Έπειτα, το πτώμα της το πέταξε σ' ένα πηγάδι, που το σκέπασε με πέτρες.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Γύρω από το σκόρδο

Πώς το βλέπει η λαογραφία και η επιστήμη

Το σκόρδο που είναι τόσο άγριο... πημένο από μερικους λαούς και τόσο περιφρονιμένο από άλλους, γνώρισε ημέρες δόξης και εξαιρετικής λαμπρής.

Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι π.χ. το λάτρυναν σάν... θεότητα!

Άπεναντί, οι άρχαιοι Έλληνες, στην άρχαία Ρώμη το σκόρδο ήταν η κατ' εσχόλη τροφή των στρατιωτικών.

Άπαγορευόταν όμως σ' εκείνους, που είχαν φάει σκόρδο, να μπαίνουν την ημέρα εκείνη στο ναό της Κυβέλης.

Τη «στρατιωτικότητα» του σκόρδου, την επιγγραμμάτισε ο αυτοκράτορας Βεσπασσιανός, μία μέρα, που παρουσιάστηκε μπροστά του ένας αλλικός, πασαλειμμένος με μυρωδιές και μοσχολώντας διάφορα άρωματά.

Θά προτιμούσε, του είπε, να μυρίζεις σκόρδο!

Σ' ένα παλιό γαλλικό βιβλίο, αναφέρεται ότι τα κορίτσια της Πελοποννήσου, σάθηκαν από τη γυναικομανία ενός παπα του Μωριά (Μωραλή Βαλεσού) χάρις στο σκόρδο. Ο παπας είχε όχι μόνο αντίπαθη στη μυρωδιά του σκόρδου, αλλά κι' ένα νοσηρό φόβο γι' αυτή.

Οι ποιητές Μωρατίτισες, που το ήθεραν αυτό, είχαν πάντα ένα σκόρδο μαζί τους. Κι' όταν οι άνδρες, που το παπα έφραζαν καμιά απ' τα χωράφια, αυτή έφραγε σκόρδο κι' ο παπας πρόσταζε να την πετάξουν έξω απ' το σερράϊ. Έτσι η Έλληνοπαύσα σωζόταν και γύριζε πίσω στους γονείς της.

Το σκόρδο στην άρχαία εποχή το χρησιμοποιούσε τόσο η Ιατρική, όσο και η μαγειρία.

Άλλά και κατά το μεσαίωνα και την σημερινή άκόμη εποχή, στην Ελλάδα το σκόρδο χρησιμοποιείται κατά της θωρακιάς, διαφόρων ασθένειών κλπ.

Γνωστή άλλωστε είναι η συνθήκη σ' όλη την Ελλάδα σχεδόν, να τρώει για την ύγεια του, καθ' όλο το μήνα Μάιο, όλος ο κόσμος, σκόρδο.

Έπισης σε πολλά μέρη της Πελοποννήσου, στο πρωτομαγιάτικο στεφανί, δάζουν άπορατηγώς, ανάμεσα στα λουλούδια κι' ένα κεφάλι σκόρδου.

Σε μερικά μέρη της Μακεδονίας και της Ήπειρου, τη νύχτα του Άγιλου Ιωάννου, που άναθούν τις φωτιές, ρίχνουν οι γυναίκες μέσα και κεφάλια από σκόρδο για να ψηθούν και να τ' άφνει έπειτα, για να μην προσβληθούν όλο το χρόνο από άνεμοπύρωνα, παραμαγούλες και άλλες άρρώστιες.

Στα Γιάννενα, συνιστούν να φάει κανείς σκόρδο, το πρωί νηστικός. Το θεωρούν άλάνθαστο φάρμακο κατά του πυρετού.

Στην Κρήτη με το σκόρδο ξορκίζουν το κριθαράκι του ματιού ως έξης: Τρίβουν έλαφρά τα βλέφαρα με κομμένο σκόρδο. «Όσοι μάλλωτα ύποφέρουν συχνά από κριθαράκι», περνούν έλαφρά-έλαφρά προληπτικώς τις άκρες των βλέφαρων μ' ένα σκόρδο.

Στην Κρήτη έπίσης χρησιμοποιούσαν την έξης θεραπεία για τους έλκιδες πυρετούς: Καθάρριζαν τα σκόρδα και τα κοπανούσαν ώσπου να γίνουν άλοιφή.

Έκοθαν έπειτα μία λουρίδα αφαλάτος, πλάταια ως τέσσερα δάχτυλα και μακριά όσο είναι το μήκος της σπονδυλικής στήλης του άρρώστου. Την άλειψαν λοιπόν καλά με το σκόρδο και την άκουμποσαν κατά μήκος της σπονδυλικής στήλης του. Τούλγαν έπειτα το σώμα με φασκιά, για να μη μετακινηθεί η λουρίδα και την άφιναν 24 ώρες.

Στην Κωνσταντινούπολη κοπανίζουν καλά το σκόρδο, ώσπου να γίνει άλοιφή, το άνακατεύουν με μέλι και παίρνουν κάθε πρωί από μία κουταλιά της σούπας. Είναι φάρμακο για τον πονόλαιμο.

Το σκόρδο εύδοκιμεί σε κλίματα

θερμά και θέλει δροσερό έδαφος, αλλά λίγο έλαφρό και ίλιώδες άργιλλώδες. Η μεγάλη όγρυσία το απαιτεί.

Για να πετύχει η σπορά του σκόρδου, φυτέψτε το σε μέρος που είχατε σπαρμένο προηγουμένως σπα. νάκι ή είχατε θγάλει άγρινάρες. Τα συστατικά που άφινουν αυτά τα δύο, τρέφουν το σκόρδο.

Η καλύτερη εποχή για το φύτεμα είναι η άνοιξη και ίλιώδες ο Μάρτης ή ο Άπριλης.

Δυο ασθένειες κυνηγούν το σκόρδο με τη μορφή μικροσκοπικών μολυνσιών, που κτριπνίζουν τα φύλλα του και ξηραίνουν το στέλεχος του. Υπάρχει όμως φάρμακο για την πρόληψή τους.

Άλλη άρρώστεια του είναι η έλξη: Το σκόρδο γίνεται μαλακό, σαν βούτυρο. Στην περίπτωση αυτή χρειάζεται ν' άραιώσουμε τα σκόρδα για ν' άεριζώνται. Η ασθένεια αυτή παρουσιάζεται όπου το έδαφος είναι πολύ όγρo.

Το σκόρδο τεμαχισμένο μπορεί να προκαλέσει φιλκταινία, αν τοποθετηθεί σε γυμνό δέρμα.

Το σκόρδο, σε μικρές δόσεις, είναι θαυμάσιο για την κακοστομαχία, εύκολύνει τη χώνευση, προκαλεί την όρεξη, έπιταχύνει τους σφυγμούς και διεγείρει ζωηρά το νευρικό σύστημα.

Σε πολύ μεγάλες δόσεις μπορεί να φέρη πονοκέφαλους, έμετους, πυρετό και διάρροια.

Οι θεραπευτικές ιδιότητες του σκόρδου, που τις παραδέχεται η έπιστήμη είναι οι έξης: Είναι ισχυρό άντισηπτικό και σε άρισμένες περιπτώσεις είναι κατάλληλο για τις λεβίδες. Βοηθάει την έκκριση των μικρών δρόχων, και είναι Ισχυρό άντισηπτικό για τους έρόγους. Πρέπει όμως ν' άποφύγει κανείς να το μεταχειρίζεται, σε περίπτωση άπορατικών φαινομένων και πτωσι άπορατικών. Είναι έπίσης θαυμάσιο άπορατικό της διαρροίας και προληπτικό κατά της γρίπης.

Οι χωρικοί στην Ελλάδα μεταχειρίζονται το σκόρδο κατά των φιδιών. Πιστεύουν ότι η μυρωδιά του διώχνει κάθε φίδο.

Στο Αίγιο το μεταχειρίζονται για τις άρρώστιες των ζώων. Παίρνουν 6 σκόρδα, τα κοπανίζουν πολύ καλά, παίρνουν έπίσης πενήντα βράμια πετιμέζι, πενήντα βράμια λάδι έλιάς, λίγη κανέλλα κοπανισμένη και λίγη σόδα. Τα νακατεύουν όλα και τα θάζουν σε μία μπουτίλια. Από το όγρo αυτό δίνουν πρωί και βράδυ σ' άρρωστα ζώα (άγελάδα, άλογο, πρόβατο και πουλερικά άκόμη). Πριν το δάσουν, άνακατεύουν δυνατά τη μπουτίλια.

Η διομηχανία μεταχειρίζεται το σκόρδο ως συγκολλητική ουσία για σπασμένες πορσελάνες, άνακατεύοντας το με λίγη φαρνία.

Νά και μερικά παράξενα και άγνωστα φαγητά με σκόρδο:

Στην Κωνσταντινούπολη παρανομίζουν μελιτζάνες μοναχά με σκόρδο και τις θάζουν έτσι σε μία κατσαρόλα με λάδι μόνο, για να θράσουν. Νερό δε ρίχνουν, παρά μόνον λίγο άλάτι.

Στην Κρήτη πάλι τηγανίζουν κομμάτια ψαμι με βούτυρο. Κάδουν μία σκελετά σκόρδο και την τρίζουν γρήγορα-γρήγορα άπάνω στα ψαμιά, έφασον αυτά είναι ζεστά και με τα ψαμιάκια σάτα γαρνίρουν κατόπιν τα ραβιάκια.

Νά και ένα δροσιστικό, για το καλοκαίρι: Το άφασίζεις πών Μι. κορασιάν. Άνακατεύουν κοπανισμένο σκόρδο και κομμάτια άγγουράκια μέσα στο γιαούρτι.

Μά να και μία άεθνευτική σκόρδο. Τη φτιάχνουν όπως και τη συνηθισμένη έλλά, άντι για καρύδι, θάζουν μινδόλα, άντι για ψαμι πατάτες, κι' άντι για έξοδι, λεμόνι. Την άραιώνουν με γάλα κι' έπειτα παίρνουν ένα κρόκο άλγους, τον χτυπάνε με λεμόνι και τον πρσάθεουν στη σκόρδο.άλλα.

Πλύσιμο και κατ'εύθειαν κρέμασμα

κουρτίνες από TREVIRA

Είναι άπλές στη χρήση τους. Πλένονται με χλιαρό νερό και κρεμώνται χωρίς να στεγνώσουν. Δέν χρειάζονται τέντωμα ούτε σιδέρωμα γιατί οι κουρτίνες από TREVIRA δέν μπαίνουν.

Ζητήστε παντού κουρτίνες από ΤREVIRA

Πώλησις χονδρική "Δ ΑΝΤΕΛΛΑ", Α.Ε. Ρόμθης 11, τηλ. 238-408

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

Συγκεντρώσαμε σ' αυτό το άρθρο τις πιο πρακτικές συμβουλές, που απευθύνονται κυρίως στις μητέρες, οι οποίες αναλαμβάνουν τό χρέος να συνεργασθούν για τη σχολική επιτυχία των παιδιών τους.

κρυσνι από το οικογενειακό περιβάλλον, που τα φέρνει αντιμετώπιση όχι μόνο με τις πρώτες σχολικές δυσκολίες, αλλά και με τα προβλήματα της ομαδικής ζωής.

Είναι καθήκον της μητέρας να τα προετοιμάσει και να τα βοηθήσει να υπερπηδήσουν αυτό τον ενδιαφέροντα σταθμό της ανθρώπινης ζωής. Χρειάζεται να τους εξηγήσει με καλό τρόπο, ότι είναι απαραίτητο να φοιτήσουν στο νηπιαγωγείο ή στο σχολείο, γιατί τώρα πια «γίνονται μεγάλοι» και πρέπει να μάθουν να διαβάζουν όλα εκείνα τα βιβλία, που ως τώρα τα γοήτευαν μόνο με τις εικόνες τους.

Θα πρέπει ακόμη να συνηθίσουν να καταγράφουν μόνο τους το κάθε τι, που τα αφορά. Το παιδί, που δε χρειάζεται να ζητήσει τη βοήθεια των άλλων για να ντυθεί, για να τακτοποιήσει τα βιβλία του και τα παιχνίδια του, αποκτά μια αξιολογική ελευθερία κινήσεως και γι' αυτό νοιώθει πιο ήσυχο και πιο σίγουρο.

Ο φόβος, που νοιώθει, όταν η μητέρα του το αφήνει στην είσοδο του σχολείου, μεταφράζεται συχνά σε μια άρνηση ή σ' ένα ξέσπασμα σε δάκρυα. Σ' αυτή την περίπτωση η μητέρα πρέπει να δείχνεται τρυφερή, αλλά και σταθερή. Το παιδί δεν έχει ακόμη αξιολογήσει δύναμη θελήσεως για να αντιταχθεί σε μια κατάρτασι δυσάρεστη ίσως, αλλά αναγκαία. Επομένως, η μητέρα θα μπορούσε να το πείσει, εξηγώντας του με μαλακό τρόπο, ότι στην ηλικία του όχι μόνο αυτό, αλλά όλα τα παιδιά πηγαίνουν στο σχολείο.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Ακόμη κι όταν το παιδί έχει συνηθίσει στο σχολικό περιβάλλον, δυσκολεύεται συχνά να μείνει ήσυχο κατά τη διάρκεια του μαθήματος και η προσπάθεια, που καταβάλει για να αντιληφθεί τα γράμματα του αλφαβήτου, τους αριθμούς, τις πρώτες συλλαβές, τις πρώτες προτάσεις, το κομμάτι και το κάνει άνησυχ. Η δασκάλα δίνει εντολές, στις οποίες πρέπει να υπακούσει, δεν ανέχεται ούτε την τεμπελιά, ούτε την αφορησιά. Και, σ' αυτό το σημείο, η μητρική κατανόηση είναι απαραίτητη περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Η μητέρα θα πρέπει να αντιλαμβάνεται την ανάγκη, που νοιώθει το παιδί για να κινηθεί, όταν γνωρίζει από το σχολείο, και να το διευκολύνει, αφήνοντάς το άμεσως μετά το γεύμα να παίξει κατά προτίμηση στον ανοιχτό αέρα, αν το σπίτι διαθέτει αυλή, κήπο ή βεράντα.

Επίσης, η μητέρα θα πρέπει να φροντίσει, ώστε το παιδί να αποκτήσει από την αρχή της σχολικής ηλικίας καλές συνήθειες. Να πλένει τα χέρια του μόλις γυρίσει στο σπίτι, να κρατάει σε τάξη τα πράγματά του, να μιλάει χωρίς να διακόπτει τους μεγάλους.

Τότε, χρειάζεται να του ετοιμάσει μια ήσυχη γωνία, όπου θα μπορεί να μελετάει, χωρίς να το ενοχλήσει κανένας. Ένα τραπέζι και η καλύτερα ένα μικρό θρανίο, όπου να μπορεί να εργάζεται χωρίς να σκιάει πολύ, και να απλωθεί άνετα τα τετράδια και τα βιβλία του.

ΝΑ ΤΑ ΕΠΙΒΛΕΠΕΤΕ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΤΑ ΑΦΙΣΤΕΤΕ ΝΑ ΜΕΛΕΤΟΥΝ ΜΟΝΑ
Τα αγοράκια και τα κοριτσάκια έχουν ανάγκη από τη μητέρα τους, ιδίως στην αρχή του σχολικού έτους, για να μάθουν καλύτερα αυτό, που πρέπει να κάνουν και για να βεβαιωθούν, ότι το έμαθαν καλά. Καλό θα είναι να ακούτε

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΣΑΣ

τα μαθήματα, που έχουν μάθει από μνήμης και να είστε έτοιμες πάντα να τους λύσετε μια άπορία, να τους δώσετε μια συμβουλή. Πέρα απ' όλα αυτά, όμως, είναι προτιμότερο να τα συνηθίσετε να μελετούν μόνα.

Όταν η μητέρα εργάζεται έξω από το σπίτι, είναι αδύνατο να βοηθήσει τα παιδιά της. Στην περίπτωση αυτή, καλό θα είναι να πηγαίνουν εκείνα να μελετούν μαζί με άλλα παιδιά, σε κάποια φιλική οικογένεια, όπου θα υπάρχει κάποιος πρόσωπο ικανό να τα επιβλέπει. Αν υπάρχει, βέβαια, στο σπίτι η γιαγιά ή μια θεία, μπορούν να αναλάβουν αυτές το ρόλο της βοηθού, κοντά στο παιδί. Σε οποιαδήποτε περίπτωση, όμως, το καλύτερο είναι να συνηθιστεί το παιδί να μελετάει σε μια ώρα καθορισμένη, που θα διατηρηθεί η ίδια μια για πάντα.

Οποιαδήποτε κι αν είναι η λύση, που θα δοθεί σ' αυτό το πρόβλημα, η μητέρα πρέπει πάντα να πληροφορηθεί το τι κάνουν τα παιδιά στο σπίτι και τι μαθαίνουν στο σχολείο. Η καλή σχολική απόδοσή τους μπορεί να εξαρτηθεί από τις εντυπώσεις, που σχηματίζουν, ξεροντας, ότι η μητέρα τους παρακολουθεί από κοντά την εργασία τους και ότι ενδιαφέρεται γι' αυτήν ακόμη και όταν δεν είναι κοντά τους, για να την ελέγξει.

Και μια άλλη συμβουλή: Σηπνότε το πρωί τα παιδιά νωρίς, για να έχουν καιρό να πλυθούν, να ντυθούν και να προετοιμαστούν με ήσυχη. Καί μην περιμένετε την ώρα που θα είναι έτοιμα να βγούν, για να βεβαιωθείτε, ότι δεν ξέχασαν κάτι από τα τετράδια, τα βιβλία. Τα μολύβια, που πρέπει να έχουν μέσα στο χαρτοφύλακά τους.

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ

Το κορίτσι σας ή το αγόρι σας πηγαίνει στο Γυμνάσιο για πρώτη φορά; Στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να έχετε υπ' όψη σας, ότι πρόκειται να αντιμετωπίσουν μια μεγάλη αλλαγή στη σχολική τους ζωή. Δε θα έχουν πια ένα μόνο δάσκαλο, αλλά διαφόρους καθηγητές, τον καθένα ειδικευμένο σε ένα ώρισμένο μάθημα. Δε θα μπορείτε πια, όπως κάνατε στα χρόνια του Δημοτικού, να τους ζητάτε κάθε βράδυ λογαριασμό για τα μαθήματα, που μελέτησαν και τα γραπτά, που έτοιμασαν για την επόμενη ημέρα.

Από εδώ και πέρα θα πρέπει να κανονίζουν μόνο τους τις ώρες της μελέτης τους, ανάλογα με τα μαθήματα, που θα έχουν να μελετήσουν και τα γραπτά, που έχουν να ετοιμάσουν κάθε μέρα.

Τότε, στο Γυμνάσιο, θα αρχίσουν να μαθαίνουν πράγματα εντελώς καινούργια, όπως ξένες γλώσσες και αρχαία ελληνικά, ή — αργότερα — αλγεβρά, γεωμετρία, λατινικά, που εσείς ίσως αγνοείτε ή πιθανόν έχετε ξεχάσει και επομένως δε μπορείτε να τα βοηθήσετε.

Το μόνο, που μπορεί να κάνει μια μητέρα, είναι να προσπαθήσει να περιορίσει τις δυσκολίες, που παρουσιάζονται πάντοτε στην αρχή των γυμνασιακών σπουδών και οι οποίες αποθαρρύνουν το μαθητή ή τη μαθήτριά, προκαλώντας συχνά μικρά ψυχικά τραύματα.

Πολύ απ' όλα χρειάζεται να τα βοηθήσετε να διαθέσουν τον καιρό τους ακόμη πιο κανονικά απ' όσο στο Δημοτικό, εναλλάσσοντας τις ώρες της μελέτης με διακοπές αναψυχής ή, καλύτερα, διασκεδάσεως.

Προσπαθήστε να κανονίσετε έτσι το ωράριο της μελέτης τους, ώστε να μη χρειάζεται να μελετούν το βράδυ, όποτε η διανοητική προσπάθεια, ύστερα από την κόπωση της ημέρας, είναι πραγματικά επιβλαβής. Η μητέρα δεν πρέπει να παραλείπει να δέχνη ενδιαφέρον για τα νέα μαθήματα των παιδιών της και να συζητάει μαζί τους, παρακινώντας τα να εκφράζουν τις γνώμες τους, τις αντιδράσεις τους.

Μ' αυτό τον τρόπο, θα τα βοηθήσει να συνδυάσουν τις διαφορετικές εντυπώσεις τους (δ καθηγητής των Μαθηματικών έχει διαφορετικό σύστημα από τον καθηγητή των Γαλλικών) και

να προσαρμοσθούν εύκολότερα στο νέο σχολικό περιβάλλον.

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΠΟΥ ΜΕΛΕΤΟΥΝ

Πολλές μητέρες αναρωτιούνται αν, κατά το διάστημα της σχολικής περιόδου, τα παιδιά τους έχουν ανάγκη από μια ειδική διατροφή. Σ' αυτό το ερώτημα θα έχουν άμεσως την απάντησή.

Για τα παιδιά, που είναι υγιή και μελετούν κανονικά, δε χρειάζεται καμιά «τυπική» διατροφή. Το ενδιαφέρον είναι να ακολουθούν μια διατροφή ισορροπημένη σε ζωικές πρωτεΐνες (κρέας, ψάρια, αυγά, τυρί) και σε φυτικές τροφές (χόρτα), σε υδατανθράκες (ψωμί και ζυμαρικά γενικά) και λίπη, που όμως σαλάτες και φρούτα. Τα φαγητά θα πρέπει να είναι μαγειρεμένα απλά, ώστε να χωνεύονται εύκολα, και να μοιράζονται σε γεύματα όχι πολύ άφθονα, αλλά συχνά.

Ιδιαίτερα, κατά το διάστημα του χειμώνα, θα πρέπει να προσφέρονται στα παιδιά πέντε γεύματα την ημέρα, με διαστήματα τριών ωρών ανάμεσά τους. Ένα πρώτο πρόγευμα στο σπίτι, ένα δεύτερο πρόγευμα στο σχολείο, γεύμα, απογευματινό και δείπνο. Αυτό όμως εξαρτάται συχνά από τις ατομικές συνήθειες και τις συνθήκες του περιβάλλοντος. Γι' αυτό οι μητέρες μπορούν να δείχνουν κάποια σχετική ελαστικότητα.

Αν στο πρώτο πρωινό πρόγευμα π. χ. το παιδί αρνείται να πιη το γάλα του, δεν υπάρχει λόγος να το πείσουν. Ας το αντικαταστήσουν με ψωμί, βούτυρο και μαρμελάδα, με φρούτα ή με ένα υπαρκτό ψημένο στη σχάρα. Αν όμως το παιδί είναι συνηθισμένο να τρώει πολύ στο πρώτο πρόγευμα και αν χωνεύει δύσκολα, είναι προτιμότερο να καταργηθεί το δεύτερο πρόγευμα.

Όπωςδήποτε, χρειάζεται να πεισθούν οι μητέρες και οι γιαγιάδες, ότι δεν είναι ανάγκη να γεμίζουν τις τσέπες των παιδιών με τσαχαρωτά και καραμέλλες, που κρύβουν την όρεξη και ενοούν την τερεβόνα. Αυτά κομμάτια ξάχαρης στο διάστημα του πρωινού, είναι αρκετά για να δημιουργήσουν ένα απόθεμα ενέργειας στον οργανισμό του μικρού μαθητή.

Η υπερβολική ποσότητα της τροφής προκαλεί υπνηλία και κάνει τη μελέτη κουραστική.

Υπάρχει επίσης διαδεδομένη ή πεπολθση, ότι τα παιδιά, που πηγαίνουν στο σχολείο, χρειάζονται υπερσιτισμό, ακόμη και όταν είναι υγιή. Έτσι οι μητέρες επιμένουν να παραγγέλνουν το στομάχι των παιδιών τους. Μ' αυτό τον τρόπο όμως επιτυγχάνουν συνήθως ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που επιδιώκουν και το μικρότερο κακό, που μπορεί να συμβεί είναι μια μείωση της απόδοσής στο σχολείο, γιατί η υπερβολική ποσότητα της τροφής κάνει τη χώνευση άργη και δύσκολη, προκαλώντας υπνηλία και καθιστώντας τη μελέτη κουραστική.

Οι μητέρες θα πρέπει να γνωρίζουν, λοιπόν, ότι τα παιδιά, που μελετούν, έχουν περισσότερο ανάγκη από ποιότητα και όχι από ποσότητα τροφής, που πρέπει να είναι εξαιρετικά θρεπτική και εύπεπτη: Κρέας, ψάρι, αυγά, τυριά, χόρτα, σε κανονικές ποσότητες, χωρίς να παραλείπονται οι μαρμελάδες, το μέλι και τα φρέσκα φρούτα.

Δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείτε, αν το παιδί σας δεν παχαίνει, παρ' όλο που διατρέφεται κανονικά. Τα αδύνατα παιδιά είναι συνήθως πιο υγιή και πιο έξυπνα από τα παχουλά. Πολλές φορές η φαινομενική ανθρωπότητα αυτών των τελευταίων, οφείλεται σε μια διατροφή λανθασμένη, μονόπλευρη, με κυριώτερη βάση τα λίπη, ή τους υδατανθράκες και ανεπάρκεια σε πρωτεΐνες και σε βιταμίνες.

Όπωςδήποτε, ακόμη και αν το παιδί σας είναι πολύ υγιές, καλό θα κάνετε τώρα, που άρχίζει το σχολικό έτος, να το πάτε στο γιατρό για μια γενική προληπτική εξέταση.

Το νηπιαγωγείο προσφέρει τις καλύτερες δυνατότητες στα παιδιά για να συνηθίσουν να ζουν έξω από το οικογενειακό περιβάλλον και να προετοιμάζονται ανα-σφαλ για την εισαδή τους στο Δημοτικό σχολείο.

Η ΔΙΜΟΡΦΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

Ο ΕΤΙΕΝ ΜΠΑΡΟΝ είχε πάνω από μιά ώρα σ' εκείνο το αριστοκρατικό καφέ-μπάρ της οδού Ριβολί, όπου συνήθιζαν περισσότερο κοσμικές κυρίες παρά άνδρες, περιμένοντας το κάκον ένα φίλο του. Και θα είχε κιόλας φύγει, γιατί δεν ήταν μαθημένος να χάνη τον καιρό του σε κέντρα, αν δε συγκρατούσε την προσοχή του μια κοπέλλα, που καθότανε μόνη, λίγα τραπέζια πιο πέρα.

Δε θα ήταν πάνω από δεκαοχτώ χρονών, είχε όμως τέλεια σωματική ανάπτυξη, που την υπεργράμμιζε περισσότερο ένα θαλασσί πουλόβερ κολλητό. Είχε μαλλιά χρυσαφένια και μάτια καστανά, που έριχναν γύρω τους τομήκη και είρωνικά βλέμματα. Ρουφούσε σιγά-σιγά με καλαμάκι ένα χιμό φρούτου. Σε ηλικία σαράντα χρονών, με γκριζα μαλλιά στους κροτάφους, με άδρα και έντονα χαρακτηριστικά, ψηλός και με αθλητικό παράστημα, ο Έτιεν Μπαρόν, διευθυντής μιας μεγάλης ασφαλιστικής εταιρείας, δε γνώρισε ποτέ στη ζωή του άλλην έρωτική περιπέτεια από εκείνη, που κατέληξε στο γάμο του με τη Λούσυ, τη γυναίκα του.

Εκείνο, όμως, το απόγευμα, όσο κίτταζε την άγνωστη κοπέλλα με τα χρυσαφένια μαλλιά και το είρωνικό χαμόγελο, ένοιωσε σιγά-σιγά να τον πλημμυρίζει μια ταραχή, που δεν την είχε δοκιμάσει καμιά άλλη φορά. Για πρώτη φορά καταλάβαινε — με κατάπληξη και έλαφο τρομό — πως η καρδιά του δεν είχε κλείσει για πάντα στη συνήθεια, που προκαλεί μια διμορφη κοπέλλα...

Σαφνικά, ελθε να μπαίνει στο καφέ-μπάρ μια καλοντυμένη κυρία και να πλησιάζει γελώντας την κοπέλλα. Ο Έτιεν άνασχετο, έβλεπε μηχανικά στο καθίσματό του. Ήταν η Λούσυ, η γυναίκα του. Τριάντα πέντε χρόνων, σοβαρή κι επιβλητική, με κατάμαυρα μάτια και μαλλιά, όμως, χωρίς να έχει τίποτα το προκλητικό επάνω της, ήταν όχι η Γυναίκα-Εύα, αλλά η Γυναίκα-Σύζυγος και Μητέρα, αδιάφορο αν δεν είχε αποκτήσει παιδιά από το γάμο της.

Αφού χαρέθηκε γκάροδα την κοπέλλα, έριξε μια ματιά γύρω της και είδε τον άντρα της.

— Έτιεν! Έσύ εδώ! Του φώναξε χαρούμενη από μακριά. Έλα, λοιπόν!

Εκείνος πλησίασε με τὰ βλέματα καρφωμένα στην άγνωστη.

— Να σου συστήσω τη Μαρτίν, κόρη μιας καλής μου φίλης, που μένει στη Ρουέν. Δεν έτυχε να την συναντήσης ποτέ, γιατί πρώτη φορά έρχεται στο Παρίσι, να παρακολουθήσει μαθήματα σχεδίου στο Πολυτεχνείο. Έλειτουργε το πρωί απ' το σπίτι, όταν μου τηλεφώνησε για να μου αναγγείλη την άφιξή της. Της έδωσα ραντεβού εδώ... Τί ευχάριστη σύμπτωση αλήθεια, να συναντήσουμε κι' εμένα!...

Ο Έτιεν έσκυψε σάν ύπνωτισμένος κι' έσφιξε ένα χεράκι, που σάλεψε σάν πουλί στο χέρι του. Ένοιωσε μια παράξενη θεομότητα σ' όλο του το σώμα...

Κάθισε και παρακολούθησε, άμילτος, τη συζήτηση μεταξύ της γυναίκας του και της Μαρτίν.

Η νέα είχε πιάσει, ύστερ' από σύστασι, ένα μικρό διαμέρισμα σε μια πολυκατοικία. Θα έμενε στο Παρίσι κάπου ένα χρόνο. Άγαπούσε πολύ τη ζωγραφική. Καμμία περιπέτεια στη ζωή της.

Ο τόνος της φωνής της ήταν άλλοτε θερμός και βαθύς, και άλλοτε ειρωνικός. Μά πάντα μαρτυρούσε μια άνησχη φύση, μια φλογερή ιδιοσυγκρασία. Πόσο άτονη και άχρωματιστη ήταν η φωνή της Λούσυ! Πρώτη φορά το πρόσχε αυτό ο Έτιεν...

Εκείνο το βράδυ, η Μαρτίν έφαγε σπίτι τους. Η Λούσυ διαπίστωσε με χαρά της, ότι είχε πολύ καιρό να δει τον άντρα της τόσο εύθυμο κι' όληνυχτικό. Ο Έτιεν ένοιωσε μια γλυκιά ζάλη, όταν έβλεπε τα καστανά μάτια της Μαρτίν καρφωμένα πάνω του με παράξενη έκφραση.

Πέρασαν τρείς μέρες. Στο διάστημα αυτό, ο Έτιεν είδε πολλές φορές τη Μαρτίν στο σπίτι του ή σε περιπάτους μαζί με τη γυναίκα του. Και, τέλος, αναγκάστηκε να ομολογήσει στον εαυτό του, με συντριβή και

άπελυσία, ότι αγαπούσε την παιδούλα αυτήν — ότι αυτή ήταν η πρώτη πραγματική αγάπη της ζωής του!

Το πάθος, που τον κυλούσε ήταν από τους όρμητικούς εκείνους χειμάρρους, που παρασύρουν τα πάντα στο ξεφρενιασμένο πέρασμά τους. Τίποτα πια δεν υπήρχε στόν κόσμο για τον Έτιεν, εκτός από τη Μαρτίν. Και όσο καταλάβαινε, ότι αυτό που ένοιωσε ήταν τρέλλα, τόσο περισσότερο θέριεψε μέσα του η αγάπη του για τη Μαρτίν. Η συμβίωσή του με τη Λούσυ είχε αρχίσει να γίνεται κι' αυτόν άφορητο μαρτύριο. Έφτασε στο σημείο να είναι διατεθειμένος ακόμα και να χωρίσει από τη γυναίκα του, αδιαφορώντας για το σκάνδαλο, για να πάει στη Μαρτίν — αφού μονάχα έτσι είχε την ελπίδα να την κάνει δική του.

Φαίνεται, ότι κι' εκείνη δεν θ' άγνησε να καταλάβει τί γινότανε στην καρδιά του, γιατί, συχνά, όταν βρισκότανε μόνοι, τον κίτταζε στα μάτια με περιεργή έκφραση, με ταραχή και συγκίνηση. Και, όταν της έφαινε το χέρι, το ένοιωσε να σαλεύει στην πάλη του σάν πουλί.

Σαφνικά, του έγινε μια αποκάλυψη, που δε μπορούσε ούτε ο ίδιος να την εξηγήσει. Η Μαρτίν τον αγαπούσε κι' αυτή. Το διάβαζε πια καθαρά στα βλέμματά της...

Ένα βράδυ, η Μαρτίν έμενε άργα στο σπίτι τους. Η Λούσυ, ύστερ' από κάποιο διαταγή, παρεκάλεσε τον Έτιεν να την πάει με το αυτοκίνητό του ως το διαμέρισμά της.

Η Μαρτίν μαζεύτηκε κοντά του στο βολάν. Τα χείλια του Έτιεν έτρεμαν, ενώ κρατούσε το τιμόνι. Όλα στριφογύριζαν... Σε μια στιγμή, ενώ περνούσαν από ένα σκοτεινό κι' έρημο δρόμο, σταμάτησε απότομα το αυτοκίνητο, άρχάλιασε τη Μαρτίν και της είπε, λαχανιάζοντας:

— Είμαι τρελλός για σένα, Μαρτίν! Μ' αγαπάς κι' εσύ;

Δεν την ξάφνιασε η ερώτησή του. Θα έλεγε κανείς πως την περίμενε. Κι' έγινε τότε κάτι το άπροσδόκητο: Η Μαρτίν πλησίασε πιο κοντά το πρόσωπό της στο δικό του, έκλεισε τα μάτια της και τον φίλησε στο στόμα.

Το φίλι, που του έδωσε, η εγκατάλειψή της στην άγκαλιά του, ήταν η καλύτερη απάντησι στο ερώτημά του: «Μ' αγαπάς;». Φαινότανε σά να είχε λησμονηθεί στην έρωτική περιπέτειά του Έτιεν. Τινάχτηκε, όμως, όταν άκουσε να της ψιθυρίζε σ' ατί:

— Σ' αγαπώ, Μαρτίν!... Είμαι έτοιμος ν' άφισω τη γυναίκα μου, για να πάρω εμένα!...

Τον κίτταξε βαθιά στα μάτια.

— Μ' αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ; τον ρώτησε χαμηλόφωνα. Τό είχα καταλάβει... Ο Έτιεν κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, χωρίς να πει τίποτα. Τά καστανά μάτια της Μαρτίν δε σκόρπιζαν πια ειρωνικές λάμψεις. Πήρανε μια σοβαρή έκφραση, άσυνήθιστη σ' αυτήν. Και, ξαφνικά, άρπαξε το κεφάλι του με το άριστερό της χέ-

ρι και τον ξαναφίλησε στο στόμα. Δεν του έμενε πια το Έτιεν καμιά άμφιβολία, ότι την είχε κατακτήσει όριστικά. Κίμα χαράς και περηφάνειας φούσκωσε τα στήθη του.

Τέλος, χωρίσανε.

Η Μαρτίν θα ξαναφώνε σπύτι τους ύστερ' από τρείς μέρες. Μά ο Έτιεν δε μπορούσε να περιμένη τόσον καιρό, για να ξαναδεί την αγαπημένη του. Την επομένη το πρωί, της τηλεφώνησε. Εκείνη έλειπε. Τό βράδυ, του έτυχαν κάτι δουλειές και δε μπόρεσε να περάσει από το σπίτι της, όπως σκόπευε να κάνει.

Την άλλη μέρα, ο Έτιεν αναγκάστηκε να φύγει από το Παρίσι, για σαράντα όχτώ ώρες. Όταν γύρισε, η γυναίκα του του έδειξε ένα λιγόλογο γραμματάκι της Μαρτίν, που έδικαιολογείτο γιατί δε θα πήγαινε εκείνο το βράδυ να φάνε μαζί τους: Δεν ένοιωσε καλά τόν εαυτό της και άπεφάσισε να πάει στους γονείς της, στη Ρουέν, για δεκαπέντε μέρες.

Μου φαίνεται παράξενο, είπε η Λούσυ, που δε βρήκε πέντε λεπτά της ώρας καιρό, να περάσει να μάς δει, στο πόδι...

Ο Έτιεν δεν έκανε καμιά παρατήρησι για την ξαφνική αναχώρησι της Μαρτίν. Εκείνο, όμως, το βράδυ δεν έβαλε τίποτα στο στόμα του, με την πρόφρασι, ότι ήταν πολύ κουρασμένος.

Την επομένη, κλειδώθηκε στο γραφείο του κι' έγραψε της Μαρτίν όσα δε μπορούσε πια να της πει από κοντά. Και ταχυτικά, από κείνη την ημέρα, άφηνε να κυβή σε μεγάλα ατέλειωτα γραμμάτια, ό πόνο του για τό χωρισμό τους.

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες, και η Μαρτίν δε φάνηκε ακόμα στο σπίτι τους. Ο Έτιεν τηλεφωνούσε πρωί και βράδυ να μάθει νέα της. Κι' έπαιρνε πάντα από τη θυρωρή τη στερεότυπη απάντησι:

— Η δεσποινίς δε γύρισε ακόμα...

Η αγωνία του Έτιεν είχε φτάσει στο καταιγιστικό. Είχε γίνει δέσθιος και νευρικός. Μήπως έπαθε τίποτα η Μαρτίν; Σ' όλο το διάστημα, που έλειπε, μονάχα μια φορά έστειλε στη Λούσυ και σ' αυτόν, για να τους πληροφορήσει πως ήταν καλά στην υγεία της. Καμμία απάντησι στα γραμμάτια του Έτιεν.

Άποροφρημένος όλόκληρος από τις δικές του έγνοιες, δεν είχε προσέξει, ότι η γυναίκα του του έφαινε κάπου-κάπου παράξενα βλέμματα — με συμπόνια και παράπονο.

Τέλος, αποφάσισε να πάει ο ίδιος να βρει τη Μαρτίν στη Ρουέν, αν δεν γυρνούσε κείνη σε μια εβδομάδα.

Ένα βράδυ, όμως, στο τραπέζι, μετά τό φαγητό, άκουσε τη Λούσυ, που διάβαζε την εφημερίδα της, να φωνάζει με χαρά και κατάπληξη:

— Τάμαθες τα νέα; Η Μαρτίν έκανε τους γάμους της στη Ρουέν, πριν από μια εβδομάδα, μ' έναν ταγματάρχη!

— Άδωνά! τράβηξε ο Έτιεν, χάνοντας την ψυχική ισορροπία του.

Μια θανάσιμη να καταλαβαίνει τί κάνει, σωπό του. Χό τον κλονισμό, άκούμπησε τους άγκωνες του στο τραπέζι κι' έπιασε τό κεφάλι του με τὰ δύο του χέρια. Είχε ξαχάσει την ησυχία της γυναίκας του.

Σε μιά στιγμή, ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά στον ώμο του. Σήκωσε τό πρόσωπό του και τὰ μάτια της Μαρτίν τον έβλεπαν. Και τρέκινε να τού λη με θλιμμένη φωνή:

— Δε σε είπα ακόμη, ότι, μιά μέρα πριν φύγει, η Ρουέν, η Μαρτίν ήθελε και με βρήκε. Άκούμπησε την άσπασμένη νά παντρευτεί μιά ώρα άρχήτης με όποιον εύρισκε... γιατί φοβότανε μιά καμιά συμφορά... Δε μού εξήγησε ποτέ, πόσο φαινότανε... Ήταν μιά διμορφη κοπέλλα...

— Άς εδύναμε να βοή την εύτυχία στο γάμο της κι' όπως μάς έσχασε εκείνη και με μάς έστειλε, μιά πόνο, μιά πένθος...

— Άς τρέκινε να βοή την εύτυχία στο γάμο της κι' όπως μάς έσχασε εκείνη και με μάς έστειλε, μιά πόνο, μιά πένθος...

— Άς τρέκινε να βοή την εύτυχία στο γάμο της κι' όπως μάς έσχασε εκείνη και με μάς έστειλε, μιά πόνο, μιά πένθος...

ΤΒΟΝ ΜΗΤΕΝΟ

Αρπάξε το κεφάλι του με το άριστερό της χέρι και τον ξαναφίλησε στο στόμα.

• Στο Νοσοκομείο Νεκέρ βρίσκεται ένα μικρό παιδί, που θα πεθάνει, αν δεν του γίνη μετάνγνισι αίματος...•

Ζητείται αίμα!..

Ένα αξιοθαύμαστο παράδειγμα ανθρωπίνης αλληλεγγύης

ΑΝΑΜΕΣΑ σ' ολόκληρο τον πληθυσμό της Γης, που υπερβαίνει τα 3 δισεκατομμύρια ψυχές, δεν υπάρχουν παρά μόνο 8 γνωστά άτομα με αίμα της ομάδας «Οrr Τj (α) άρνητική». Πρόκειται για ένα τύπο αίματος σπανιότατο, που απομονώθηκε και μελετήθηκε μόλις πρό 8 ετών σαν ξεχωριστή ομάδα. Η ανακάλυψη του έγινε εντελώς τυχαία, από δυο γιατρούς συγχρόνως, στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας και στο Νιού Τζέρσεϋ των Ηνωμ. Πολιτειών.

Όπως είπαμε, είναι ελάχιστα τα άτομα που έχει εξακριβωθεί πως έχουν τέτοιο αίμα. Οι γιατροί που τα έβρουν, μπορούσαν βέβαια να τα βρουν εύκολα, την ημέρα κι όταν έχουν άρκετο χρόνο στη διάθεσή τους. Όχι όμως και τη νύχτα, προκειμένου για μια επείγουσα περίπτωση...

Κάτι τέτοιο ακριβώς συνέβη τον περασμένο μήνα, στο Παρίσι. Μία βραδυά, ο άρρωστος Νεκέρ βρισκόταν στο σταθμό «Ραντιό-Παρί» μετέωρος το έβλεπε αγωνιώδεις μηνύμα: «Έβδη Παρίσι. Προσοχή! Προσοχή! Στο Νοσοκομείο Νεκέρ βρίσκεται ένα μικρό παιδί, που θα πεθάνει αν δεν του γίνη μετάνγνισι αίματος. Το μέσο σ' 30-40 άρες το πολύ. Το αίμα αυτό πρέπει να είναι σαν το δικό σου, δηλαδή της ομάδας «Οrr Τj (α) άρνητική». Αλλά ο δόκτωρ Αντρέ Ντιντερό, που έχει αναλάβει τον μικρό άρρωστο, δεν έβρει άλλο άτομο με τέτοιο αίμα. Παρακαλεί, λοιπόν, θερμά τους συναδέλφους του, σ' όλο τον κόσμο, να προσπαθήσουν να βρουν μισό κιλό από το αίμα αυτό και να του το στείλουν επείγοντως, για να σώση τη ζωή του παιδιού».

Η αεροπορική εταιρεία «Αίρ Φράνς» και η γαλλική Πολεμική Αεροπορία θα φροντίσουν για την ταχύτερη μεταφορά του στο Παρίσι από οποιοδήποτε μέρος του κόσμου.

Πριν ακόμη σθέση ο δικτατορ της φωνής αυτής, στα ραδιόφωνα, άρχισαν να χτυπάνε τα τηλέφωνα στα υπαίτια των γιατρών των Ηνωμ. Πολιτειών, του Καναδά, της Μεγάλης Βρεταννίας, της Γερμανίας, της Ολλανδίας, της Σουηδίας... Αλλά η απάντηση ήταν η ίδια κάθε φορά:

— Λυπάμαι, αλλά δεν έχω κοινά μελάνη με τέτοιο αίμα!

Η Τράπεζα Αίματος της Νέας Υόρκης είχε στους καταλόγους της τα ονόματα και τις διευθύνσεις δυο ανθρώπων με τέτοιο τύπο αίματος. Ο ένας τους έμεινε 4.000 μίλια κι ο άλλος 3.000 μίλια μακριά απ' τη Νέα Υόρκη. Ωστόσο η αστυνομία, ειδοποιημένη τηλεφωνικά, τους αναζήτησε στα σπίτια τους. Δυστυχώς, ο πρώτος παραβρέθηκε κάπου στην Αλάσκα κι ο δεύτερος ταξίδευε με το γιάνι του στο Νότιο Ειρηνικό.

Στο μεταξύ, πήρε το μήνυμα ένας άρρωστος της ανθρωπότητας της Μεθούνης. Ειδοποιήσε άμέσως την

αστυνομία, κι εκείνη πάλι αποστάληκε στην Τράπεζα Αίματος του Σίδνεϋ. Όπως η Τράπεζα της Ν. Υόρκης, έτσι κι αυτή ήξερε δυο πρόσωπα με αίμα τέτοιου τύπου: τη μίς Ντόρη Πάρφι και την αδελφή της κ. Ωντρεϋ Γιούγκ.

Αλλά η κ. Γιούγκ έπαιξε νόημα σοβαρά άρρωστη, επρόκειτο να υποβληθή σε έγχειρση έπειτα από 2 μέρες και είχε ήδη δώσει μία μεγάλη ποσότητα απ' το αίμα της, για να φυλαχτεί και να υπάρχει έτοιμο, αν χρειαζόταν να της το μεταγγίσουν.

Όσο για την αδελφή της, Βρίσκονταν από Κάμπτεν, ένα μικρό μέρος της Νέας Νότιας Ουαλλίας. Στο μεταξύ, στη Γαλλία, ο δόκτωρ Ντιντερό συνέχιζε τις απελπισμένες προσπάθειές του. Οι άρες όμως κυλούσαν, χωρίς να παίρνει απάντηση στα τηλεγραφήματά του.

Νωρίς το πρωί, χτύπησε το τηλέφωνο του αστυνομικού σταθμού του Κάμπτεν. Κι ένας γιατρός εξήγησε την κατάσταση στον αστυνόμο:

— Πρέπει να βρήτε τη Ντόρη Πάρφι, που είχε, και να τη ρωτήσετε αν θέλει να δώσει αίμα στο Σίδνεϋ, για μία μετάνγνισι αίματος.

Έπειτα από λίγα λεπτά, ο αστυνομικός χτυπούσε την πόρτα της μίς Πάρφι. Την ξύπνησε και της είπε:

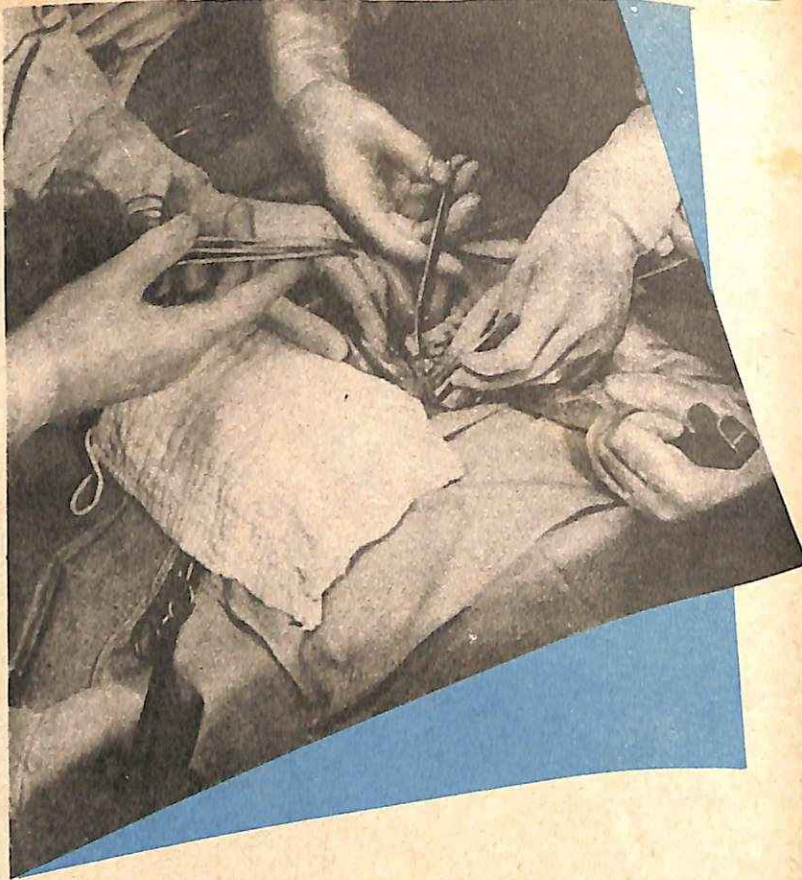
— Ένα παιδάκι, πεθαίνει, στο Παρίσι. Θέλετε να δώσετε λίγο αίμα σας, για να του σώσετε τη ζωή; Και βέβαια! Απάντησε πρόθυμη η καλή κοπέλα.

Ένα αστυνομικό αυτοκίνητο την πήγε άμεσα στο Σίδνεϋ. Οι γιατροί του νοσοκομείου της πήραν όσο αίμα χρειαζότανε, και το παραδώσαν στον πιλότο ενός αεροπλάνου, που περίμενε, έτοιμο να ξεκινήσει. Το αεροπλάνο αυτό έφυγε άμέσως για τη Σιγκαπούρη, όπου πρόλαβε ένα άλλο, της εταιρείας BOAC, που έφθινε για το Παρίσι.

Στο μεταξύ, είχε ειδοποιηθεί τηλεγραφικά ο δόκτωρ Ντιντερό ότι τον στέλνανε το αίμα που ζητούσε. Ο γιατρός, δυο χαρά, μπήκε τότε στην αίθουσα άνωμαλης, όπου βρισκόνταν οι απελπισμένοι γονείς του παιδιού.

— Χαίρετε! τους είπε χαμογελώντας. Το αίμα είναι στο δρόμο... Όταν έγινε επιτέλους η μετάνγνισι, κόντευε να τελειώσει πιά η προσπάθεια που είχε άρει ο γιατρός. Ωστόσο το παιδί σώθηκε. Μισό κιλό αίμα το κράτησε στη ζωή.

Την άλλη μέρα, έφτασαν κι άλλες ποσότητες τέτοιου αίματος, απ' τα άλλα 6 άτομα που ανήκαν σ' αυτό την ομάδα. Ο δόκτωρ Ντιντερό δεν τις χρειαζότανε πιά επείγοντως. Ωστόσο, φυλάχθηκαν στο νοσοκομείο, διατηρημένες με τις νεότερες μεθόδους, για να διατεθούν άμέσως όπου θα ζητη να χρειαστούν.

Η γαστρεκτομή είναι μία απλή κι' ακίνδυνη έγχειρση. 'Επιβάλλεται όταν υπάρχει κίνδυνος διατήρησης ή εμφράξεως του πυλωρού.

Η ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ ΤΟΥ ΑΣΘΕΝΟΥΣ

ΩΣ προχθές ακόμη, η γαστρεκτομή ήταν μία έγχειρση εξαιρετικά δύσκολη και σοβαρή. Αλλά στις ημέρες μας έγινε συνηθισμένη και είναι σχεδόν ακίνδυνη. Γι' αυτό, ο αριθμός των ανθρώπων, που έχουν ένα μέρος μό- νω από το στομάχι τους ή που δεν έχουν καθόλου στομάχι αυξάνεται συνεχώς.

Είναι αλήθεια ότι κατά τον τελευταίο καιρό επινοήθηκαν διάφορα φάρμακα, που θεραπεύουν το έλκος ή τολάχιστον ανακουφίζουν την εξέλιξη του και προλαμβάνουν τους κινδύνους του. Αλλά η γαστρεκτομή καθίσταται πια πολλές περιπτώσεις αναπόφευκτη, π.χ. όταν υπάρχει κίνδυνος διατήρησης ή εμφράξεως του πυλωρού.

Όπως είπαμε, η γαστρεκτομή, χωρίς στις νεότερες μεθόδους, είναι μία έγχειρση απλή και όχι περισσότερο επικίνδυνη από μία άλλη. Σε πολλές περιπτώσεις, ωστόσο, προκαλεί άνωμαλίες και διαταραχές, που είναι κάποτε εξαιρετικώς σοβαρές.

Η κυριώτερη δυσκολία έγκειται στο πως ο ασθενής θα καταπορεύεται, μετά την έγχειρση, να τρέφεται κανονικά και σύμφωνα με τις ανάγκες του οργανισμού του. Για την ακρίβεια πρέπει να ξαναμια να τρώει και στο ζήτημα αυτό χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή. Η διαίτα του, θα είναι στην αρχή εξαιρετικά αυστηρή. Αλλά σιγά-σιγά θα ξαναγίνει στο κανονικό πλαίσιο, αρκεί να έχει υπομονή και να μη θέλησει να διστάσει τα πράγματα. Γιατί αυτή η βία μπορεί να οδηγήσει σε αληθινή καταστροφή.

Το στομάχι, ως γνωστόν, είναι μία μεγάλη σοκολάτα, όπου συγκεντρώνονται οι τροφές, περνώντας από τον οισοφάγο. Ανάλογα με τον όγκο των τροφών, που χρησιμοποιούμε, το στομάχι διαστέλλεται και είναι δυνατόν

να πάρη κάποτε τεράστιες διαστάσεις.

Όταν, έπειτα από ένα γεύμα, λέμε ότι είναι γεμάτη η κοιλιά μας, δεν εννοούμε παρά ότι έχουμε παραφορτώσει το στομάχι μας. Αυτή η τάση σε διαστολή που έχει το στομάχι εξηγεί πως το όργανο αυτό, ακόμη και σημαντικά ακρωτηριασμένο, μπορεί με τον καιρό ν' ανταποκριθή τελείως στον προορισμό του.

ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΓΑΣΤΡΕΚΤΟΜΩΝ

Διακρίνουμε δύο είδη γαστρεκτομών: Τη μερική, στην οποία αφαιρείται το μισό ή τα 3/4 του στομάχου, και την ολική, στην οποία αφαιρείται ολόκληρος. Στη δεύτερη περίπτωση, ο χειρουργός ενώνει το κατώτερο μέρος του οισοφάγου με το πρώτο τμήμα του εντέρου, το καλούμενο δωδεκαδάκτυλο.

Είναι αυτονόητο ότι στην τελευταία περίπτωση η πέψη των τροφών γίνεται εξαιρετικά δύσκολη. Η φύσι, ωστόσο, κάνει τόσο καλά τα πράγματα, ώστε, με τον καιρό, το ανώτερο τμήμα του δωδεκαδάκτυλου παίρνει τη μορφή μίας σακούλας, μετασχηματίζεται, δηλαδή, σε στομάχι. Κι' εδω, λοιπόν, με την υπομονή, η λειτουργία της πέψης μπορεί να ξαναγυρίσει στο κανονικό επίπεδο.

Έκείνο, που ενδιαφέρει πρωτίστος είναι να ξαναδώσουμε στο υποτιμώδες όργανο, που αναπληρώνει το στομάχι, το ρυθμό της κανονικής λειτουργίας, που πρέπει να έχει. Το στομάχι, ως γνωστόν, δεν διοχετεύει ολόκληρη την τροφή διά μιας στο έντερο, αλλά κατά μικρές δόσεις, αφού με τις κατάλληλες συσπάσεις την πολτοποιήσει. Στην επεξεργασία αυτή, εκτός των συσπάσεων, παίζουν σημαντικό ρόλο οι γαστρικοί χυμοί.

Η ΓΑΣΤΡΕΚΤΟΜΗ

είναι σήμερα έντελως ακίνδυνη

Μετά την γαστρεκτομή, όμως, τα πράγματα δε γίνονται με τον ίδιο τρόπο. Έχουμε, τουναντίον, μία υπερταχεία πέψη. Οι τροφές, αφού κατεβούν στον οισοφάγο, περνούν άμεσως στα έντερα, ενώ, για να μπορέσουν ν' απορροφηθούν από το βλεννογόνο, θα πρέπει να φτάσουν εκεί πολύ άργα.

Γίνεται τότε το εξής: 'Ο βλεννογόνος των εντέρων δεν προφτάνει να πάρη παρά ένα ελάχιστο μέρος των θρεπτικών στοιχείων, που περιέχονται στις τροφές. Οι υπόλοιπες αποβάλλονται κατόπιν ως περιττώματα. Έτσι, ο έγχειρισθείς, μ' όλο που τρώει κανονικά, παρουσιάζει όλα τα συμπτώματα υποσιτισμού.

Μετά την γαστρεκτομή, ο ασθενής έχει ανάγκη από νερό, μεταλλικά άλατα, πρωτεϊνικά στοιχεία και σάκχαρο. Τα στοιχεία αυτά του παρέχονται με ύγρη μορφή, είτε με ενδοφλέβιες ένεσεις, είτε με ειδικό καθετήρα που δεινάζει το περιεχόμενο του έπειτα από την περιοχή της έγχειρήσεως.

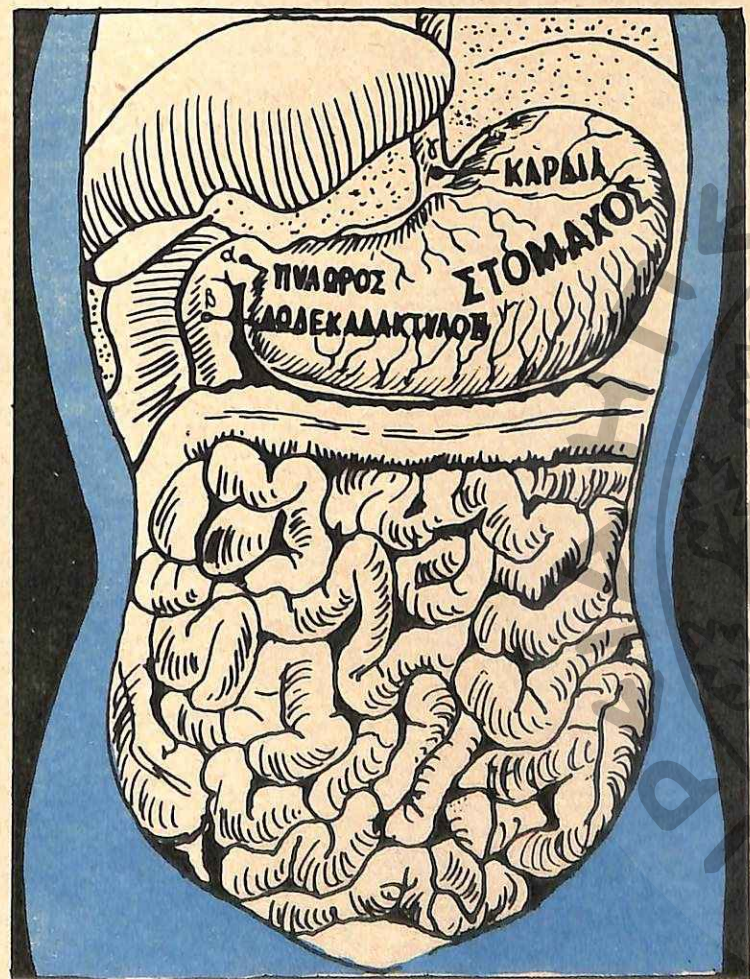
Αυτή η διαίτα εφαρμόζεται κατά τις πρώτες ημέρες, μετά την έγχειρση. Όταν η έσωτερική

πληγή έπουλωθή, ο ασθενής αρχίζει να τρώη πουρέδες, κιμάδες, κομπότσες κλπ. Κι' όταν ξαναγυρίσει στο σπίτι του, ο γιατρός τον εφοδιάζει μ' ένα μακρό κατ'όλογο φαγητόν, ανάμεσα στα όποια μπορεί να διαλέξη.

Από τη στιγμή αυτή, όμως, τα πράγματα αρχίζουν να μπερδεύονται. Κατά την πρώτη περίοδο της αναρρώσεως, ο ασθενής έχει πολύ μεγάλη πείνα. Η αφαίρεσις του στομάχου, είτε ολική είτε μερική, αντί να περιορίσει την όρεξί του, την κάνει, τουναντίον, πολύ μεγαλύτερη. Αυτό οφείλεται στο ότι ο ασθενής, μ' όλο που καταναλώνει μεγάλες ποσότητες τροφής, δεν τρέφεται κανονικά, για τους λόγους, που εξηγήσαμε πάρα πάνω.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, όμως, η τρομερή αυτή όρεξη υποχωρεί και την διαδέχεται μία άνορεξία, που εντείνεται προοδευτικά. Εμφανίζονται ταυτόχρονα διάφορες διαταραχές, που οφείλονται στην απότομη πτώσι των τροφών μέσα στα έντερα. 'Ο ασθενής έχει την εντύπωση τότε πως χόρτασε και γι' αυτό περιορίζει την τροφή του.

Η θέσι του στομάχου σ' ένα υγιές άτομο. α) Πυλωρός.— β) Δωδεκαδάκτυλο.— γ) Καρδιά του στομάχου.

Η κατάστασις του έπιδεινώνεται, γιατί η ελαττωματική αυτή θράψι προκαλεί διάφορες διαταραχές. Δημιουργείται έτσι ένας φαύλος κύκλος. Όσο περιορίζει την τροφή του, τόσο έντονότερες γίνονται αυτές οι διαταραχές. Έτσι, οι δυνάμεις του εξαντλούνται με προοδευτικό ρυθμό κι' αυτός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που απειλεί τον έγχειρισθέντα.

Ο ασθενής, λοιπόν, πρέπει να τρώη. Και πρέπει ταυτόχρονα οι τροφές, που εισάγει στον οργανισμό του να τον τρέφουν.

ΜΙΚΡΕΣ ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ ΤΡΟΦΗΣ ΚΑΙ ΥΠΝΟΣ

Αλλά πώς θα κατορθωθή αυτό;

Ο ασθενής πρέπει κατά τους πρώτους μήνες μετά την έγχειρση να τρώη συχνά (6-8 φορές την ημέρα). Με τον τρόπο αυτό θα εντείνεται η απότομη καθώςο μεγάλων ποσοτήτων τροφής στα έντερα, με όλες τις δυσάρεστες συνέπειες. Οι μικρές ποσότητες τροφής, αντίθετα, αφομοιώνονται καλύτερα.

Έχει παρατηρηθή, εξ άλλου, ότι ο ύπνος μετά το φαγητό ή έστω το ξάπλωμα, ενώ ανακουφίζει τους ασθενείς, που έχουν υποβληθή σε μερική γαστρεκτομή, δυσχεραίνει, τουναντίον, την πέψη εκείνων, που έχουν υποβληθή σε ολική. Η ραδιογραφική εξέταση έδειξε ότι στους τελευταίους το ξάπλωμα κάνει τις τροφές να ξαναγυρίουν στον οισοφάγο. 'Ο ασθενής που έχει υποβληθή σε ολική γαστρεκτομή, λοιπόν, πρέπει μετά το φαγητό να περπατήσει επί μερικά λεπτά ή τουλάχιστον να μένη καθιστός.

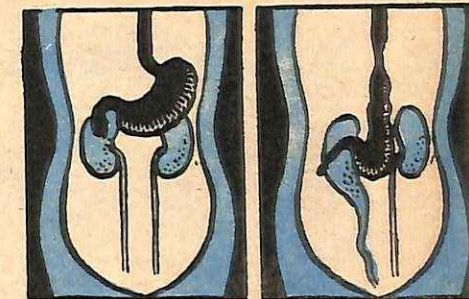
ΛΙΠΟΘΥΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ

Ένα άλλο φαινόμενο, που παρατηρείται σ' εκείνους, που έχουν υποβληθή σε γαστρεκτομή, έστω και μερική, είναι μία ιδιόμορφη λιποθυμική κατάσταση, που εμφανίζεται κατά τη διάρκεια των γευμάτων ή άμεσως έπειτα απ' αυτά ή ακόμη ύστερα από 3-6 άρες.

Ο ασθενής αισθάνεται μία ξαφνική κατάπτωση των δυνάμεων και νομίζει πως πρόκειται να λιποθυμήσει. Άσθονοι ιδρώτες τον περιλούουν, ενώ ταυτόχρονα δυνάτες εξαίσεις, χρωματίζουν το πρόσωπό του. Τα μέλη του παρυσιάζουν μεγάλη νυχτική απόνια. Είναι δυνατόν, μάλιστα, να παρατηρηθούν ζάλες και έμετοι.

Η ακριβής αιτία αυτής της λιποθυμικής καταστάσεως παρέμεινε για πολλόν καιρό άγνωστη. Οι γιατροί υπέθεσαν αρχικά ότι επρόκειτο για μία εκδηλώσι υπογλυκαιμίας, που συνοδεύεται και από πτώσι της αρτηριακής πίεσεως και που οφείλετο στην ελλιπή θράψι του ασθενούς.

Αλλά η θεραπευτική, που εφαρμόζεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, δεν έφερε αποτελέσματα. Μεταγενέστερες έρευνες έδειξαν ότι η λιποθυμική αυτή κατάσταση οφείλεται σε απότομο περιορισμό του όγκου του αίματος, που με τη σειρά του είναι αποτέλεσμα της χρησιμοποίησεως όρισμένων τροφών, οι οποίες,

Αριστερά: Στομάχος υγιούς ανθρώπου. Δεξιά: Υποτυπώδης στομάχος, έπειτα από ολική γαστρεκτομή.

ετυχώς, μάς είναι σήμερα γνωστές. Στην κατηγορία αυτή υπάγονται το γάλα, τα γλυκά, το μέλι και τα σακχαρούχα παρασκευάσματα.

Για το λόγο αυτό είναι απαραίτητος ο περιορισμός αυτών των τροφών. Στην ανάγκη, μάλιστα, πρέπει να εξοβελισθούν εντελώς από τη διαίτα του ασθενούς. Στις περιπτώσεις αυτές παρέχονται ταυτόχρονα στον ασθενή διάφορα αντισπασμωδικά φάρμακα.

Η «ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ» ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Όπως είπαμε και παραπάνω, ο ασθενής επανέρχεται βαθμιαία στον κανονικό ρυθμό διατροφής. Μπορεί τότε να περιορίσει τον αριθμό των γευμάτων και να επανέλθει στα 3 ή 4. Αλλά αυτό θα γίνη πολύ άργα. Οι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η «μετεκπαίδευσι» του στομάχου πρέπει να διαρκέση τουλάχιστον ένα χρόνο και με την προϋπόθεσι ότι δεν θα εμφανισθούν δυσάρεστες διαταραχές.

Όπως είπαμε, ο μεγάλος κίνδυνος του υποβληθέντος σε γαστρεκτομή είναι η έλλειψη θράψι. Πρέπει, λοιπόν, τα γεύματά του να περιέχουν όλα τα χημικά στον οργανισμό του στοιχεία και σε επαρκείς ποσότητες. Ειδικότερα, οι γιατροί παρέχουν τις ακόλουθες συστάσεις:

1) Κάθε γεύμα πρέπει να περιέχει απαραίτητους λευκοματώχους ούσις, δηλαδή κρέας, ψάρι ή αυγό. Δεν χρειάζονται μεγάλες ποσότητες. Οι μερίδες, τουναντίον, πρέπει να είναι μικρές, π.χ. 130-150 γραμμάρια κρέας ή ψάρι ή ένα αυγό. Για το πρόγευμα είναι πολύ καλό το τυρί.

2) Οι σακχαρούχες τροφές δεν αποκλείονται, εκτός στην περίπτωση λιποθυμικής τάσεως.

3) Ο ασθενής πρέπει να συνηθίση να τρώη μικρές ποσότητες τροφής. Απαγορεύονται, συνεπώς, τα πλούσια γεύματα.

4) Μερικοί ασθενείς ανέχονται το γάλα κομμένο με λίγο νερό. Άλλοι όχι. Στη δεύτερη περίπτωση δεν πρέπει να επιμένετε.

5) Θα απόφυγε τις όλες τις βαρείς τροφές: θηράματα, αλλαντικά, θαλασσινά. Έπίσης τις σάλτσες, τα πηγαυτά και τα πολύλιπα παρασκευάσματα.

6) Ο ασθενής, που υπεβλήθη σε γαστρεκτομή, αισθάνεται πολλές φορές την ανάγκη να καταφύγη στα οινόπνευματώδη ποτά για να τονώσει τον οργανισμό του. Ο κίνδυνος στην περίπτωση αυτή είναι πολύ μεγάλος. Γιατί το οινόπνευμα παρεμποδίζει την κανονική θράψι του οργανισμού.

7) Ο υποβληθείς σε γαστρεκτομή, πρέπει να παρακολουθή με ιδιαίτερη προσοχή την καμπύλη του βάρους του. Η παραμικρή ελάττωσι δείχνει ότι η θράψι δεν γίνεται κανονικά.

ΕΚΚΛΟΦΟΡΟΕ σε εβδομαδιαία τεύχη των 6 ΔΡΧ. Η ΝΕΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΟΥ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Κατόπιν έντατικής διέτοσης
προετοιμασίας σάς προα-
φέρουμε τώρα τόν

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ
ΤΟΥ '63
ΕΞΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΝΕΟΝ

Η μοναδική, ή ασύγ-
κριτη, ή τελειότερη
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Τὰ έχει οὐα!

- ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΜΕ-
ΝΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ Μαγειρι-
κής • Ζαχαροπλαστικής
 - ΟΔΗΓΟ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΔΙΑ-
ΤΡΟΦΗΣ.
 - ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ
 - ΜΕΝΟΥ • ΔΙΑΙΤΕΣ
 - ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ
- και άπειρες άλλες

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΕΣ & ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ!!

- ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΕΙΤΕ κόπο, χρόνο και χρήματα
- ΧΑΡΙΖΕΤΕ τήν εὐτυχία στους δικούς σας και,
- ΑΠΟΣΠΑΤΕ τόν θαυμασμό τῶν προσκεκλημένων σας.

Παυνηγορική υπερέκδοσις :

ΜΕΓΑ ΣΧΗΜΑ - ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΧΑΡΤΙ
ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΟΦΣΕΤ
ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΣΙΣ

Ζητήσατε τὸ πρῶτο τεύχος ἀπὸ
τὰ περιήτερα & τοὺς ἐφημερίδο
πώλας

Στις ἐπαρχίες τὸ τεύ-
χος θὰ κυκλοφορή-
σῃ τὴν 25^{ην} Ὀκτωβρίου

Με τὸν **ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ**
Βασίλισσα στήν Κουζίνα Σας!!
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΥΤΡΑΚΗ - ΣΤΑΔΙΟΥ 33 - ΤΗΛ. 230.432

ΚΡΑΥΓΗ

σπάθισε νά γίνῃ φίλη μέ τή θυ-
ρώ, αὐτή θυώσ τήν κράτησε σ' ἀπόστασι.

»Μπορούσα: 'Η κομμάτια 'Εο-
μίνια Μπόσκο, τρομερά φλύαρη.
'Εχει οἰκτρόφους μερικές κοπέλ' λες.

»Αριστερά: 'Η οάφτρα Ραπά-
νια Κορίνα, 30 χρονῶν, άσχημη
καί φασμακόγλωσση».

'Η Νορί δέκωσε τὸ διάβασμα
καί εἶπε:

— Όλοι, αὐτοί δέ μποροῦσε
νάχουν κανένα ἐνδιαφέρον νά σκο-
τάσουν τή μητέρα μου. Για νά
θυμματίσῃ ὁ δολοφόνος τὸ κεφάλι
λί μιάς ἀδώς γυναίκα, πού δέν
εἶχε κάνει ποτέ κακὸ σέ κανένα,
πρέπει ἢ νάχε σκοπὸ νά κλέψῃ, ἢ
νά τή μισοῦσε θανάσιμα καί νά-
θελε νά ἐκδικηθῇ.

— Πολύ σωστά! συμφώνησαν
οἱ ἄλλοι.

'Η Νορί εἶχε τὰ μάτια της καρ-
φωμένα σὸ β.δλίσσάκι. Μόνο σ' ἓνα
σημεῖο ἀνασέκωσε τὸ κεφάλι
της καί εἶπε:

— Ὁ κατάλογος συνεχίζεται.
ἴδιος ἀπάνωκάτω. Οἱ νοικάσδες
τοῦ πρώτου πατώματος δέν πα-
ρουσιάζουν κανένα ἐνδιαφέρον. Ἐ-
δῶ όμως, σὸ δεύτερο πάτωμα.
Βρίσκω κάτι πού ἀξίζει νά τὸ προ-
σέξουμε ἰδιαίτερως

Καί διάβασε πάλι:

— Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, δε-
ξιά: 'Επιπλωμένο διαμέρισμα. Ἀ-
νήκει σὴ Λουίζα Κλέρικο, πωλή-
να χορευτριά, γρηά τώρα καί άσχη-
μη. Τὸ ἔχει νοικήσει κάποια Εὐα
'Αλμάν, μιά ξένη, νεοφερμένη, ὅχι
πολύ ὁμορφή, ἀλλά καλοκαμμε-
νη. Μένει μαζί της ἓνας νέος 26
χρονῶν, ξανθός, κομψός, πού τὸν
λένε «δικηγόρακος». Αὐτὸς παρουν-
σιάζτηκε σὸ θυρωρεῖο, τὸ πρῶ-
τὸ ἀνακαλύφθηκε τὸ ἐγκλημα,
καί παρακολούθησε τίς πρώτες ἀ-
νακρίσεις. 'Επειτα δέν ξαναφάνη-
κε πιά σὸ σπίτι. Κι' ἡ Εὐα 'Αλ-
μάν ξενοίκιασε τὸ διαμέρισμα σέ
λίγες μέρες. Ὅταν ἦρθε κι' ἐμεινε
ἐδῶ ἡ δεσποινὶς 'Αλμάν, ζούσε μό-
νη της. Δέν ἐπίσπε φίλια μέ τοὺς
ἄλλους νοικάσδες, ἐκτὸς ἀπὸ κά-
ποια Ὀρτένσια Νοβάρο, μέ τήν
ὁποία φαίνεται πὼς γνωρίζονταν
ἀπὸ πρὶν.

'Η Νορί χλώμιασε.

— Ὀρτένσια Νοβάρο! Αὐτὴ εἶ-
ναι!... φώναξε.

— Ποιὰ αὐτή; ἀπόρησε ἡ μη-
τέρα τοῦ Τζούλιο

— Ἡ γυναίκα πού ὑποπτεύο-
μαι πὼς δολοφόνισε τή μητέρα
μου, ἡ τουλάχιστον πὼς ἔβαλε κά-
ποιον νά τή σκοτώσῃ.

— Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν; Τί
λόγο μποροῦσε νάχη γιά νά μισή
τὴ μητέρα σας;

— Δέν ξέρω... Σταθῆτε όμως!
Νὰ τί γράφει παρακάτω: «Τὴν ἔ-
ποχη τοῦ ἐγκλήματος, ἡ Ὀρτέν-
σια Νοβάρο δέν ἔμεινε πιά σὸ
σπίτι». Φαίνεται πὼς θά εἶχε
φύγει, γιά νά ὑπορέσῃ καλλιτέρα
νά πετύχῃ τὸ σκοπὸ της... Ἡ Εὐα
'Αλμάν κι' ὁ φίλος της ἦταν ἴσως
συνένοχοι της. Θὰ σχεδίασαν τὸ
ἐγκλημα, ὅλοι μαζί.

— Μὰ γιατί νά τὸ κάνουν; ἔ-
πέμεινε ἡ μητέρα τοῦ Τζούλιο.

Ὁ Γκουέλο διηγῆθηκε τὸ μύ-
θος τῆς Μιλανέζας ἐναντίον τῆς
Νορί. Κι' ἐκείνη πάλι ἀνάφερε ὁ-
ρισμένα περσιστατικά, πού ἦταν
σάν ἀποκάλυψη γιά τὴ γρηά θυ-
ρωρὸ καί τὴ νύφη της.

'Η γυναίκα τοῦ Τζούλιο, πού
εἶχε σωπάσει ὡς τότε, εἶπε ξα-
φνικά:

— Μὰ αὐτὴ ἡ Ὀρτένσια Νο-
βάρο βρισκόταν ἐδῶ τὴν περασμέ-
νη βδομάδα! Πιστεύω μάλιστα
πὼς βρίσκεται ἀκόμη. Τὴ φιλοξε-
νεῖ ἡ δεσποινὶς Τσέρερε.

'Η Νορί ἀνασείρθηκε.

— Ἀλήθεια; φώναξε. Θὰ ξέρῃ
λοιπὸν κι' αὐτὴ τὸ ἐγκλημα τῆς

Ὀρτένσιας κι' ἀφοῦ εἶναι φίλη
της, θάναί καί συνένοχος της.

'Η γρηά θυρωρὸς κούνησε τὸ
κεφάλι της.

— Δέν τὸ πιστεύω, μουρούρι-
σε. 'Η δεσποινὶς Τσέρερε δέ μοῦ
φαίνεται ἱκανὴ νά κάνει κακὸ σέ
κανένα...

— Όλοι σὸ σπίτι τὴν ἀ-
γαπάνε, ὡς ὅλο πού εἶναι λίγο νυ-
στηριώδης ἡ ζωὴ της. Οἱ φτωχοί,
πού μένουν στίς σοφίτες, τῆς κρα-
στάν, πολλά...

— Αφοῦ εἶναι φίλη τῆς Ὀρτέν-
σιας, δέ μπορεῖ νάναί καλή! ἐπεί-
μεινε ἡ Νορί. Προσπαθεῖ νά σῶς
ζεγελάσῃ, ὅπως ἔκανε καί γιά μέ-
να, μιλώντας μου μέ μιά τρυφερό-
τητα πού μέ συγκίνησε. Ἦταν πα-
γίδα, εἶμαι σίγουρη... Μὰ καλλι-
τερα πού ἔμαθα μέ ποιὸν ἔχω νά
κάνω!

— Δέ μ' ἐνδιαφέρει νά διαβάσω
παρακάτω, ὑπομπά. Ποῦτε πιά
νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας
σὴ Μιλανέζα, σὴν Τσέρερε, σέ
κείνη τὴν 'Αλμάν, πού ἔμεινε ἐδῶ
τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐγκλήματος, καί
σὸ φίλο της. Θὰ συνενοηθῶ μέ
τὸν κ. Ποντεβίκο.

— Στράφηκε σὴν μητέρα τοῦ Τζού-
λιο καί πρόσθεσε:

— Ἐσεῖς υπορῖτε νά μ' ἐξυπ-
νήσετε πολύ, ἀν σημειώσετε ὅ-
λα τὰ πρόσωπα πού ἐπισκέπτον-
ται τὴν Τσέρερε. Συγχρόνως, πρέ-
πει νά ἐπιδίδετε τὴν Ὀρτένσια
καί νά προσπαθήσετε νά τὴν κά-
νετε νά μιλήσῃ.

— Ἐνοια σας, θὰ κάνω ὅ,τι
μπορῶ! δῆλωσε ἡ μητέρα τοῦ
Τζούλιο. Θέλω κι' ἐγὼ τόσο πολὺ
νά τιμωρῶ ὁ φονιάς τῆς δύστη-
νης Ρίτας!

Στὸ μεταξύ, εἶχαν περάσει πολ-
λοὶ ἔξω ἀπ' τὸ θυρωρεῖο. Στὸ μι-
σοσκοτάδο δικῆς τῆς εἰσόδου, δέ
διακρίνονταν ὅσοι δέν ἀνέβαιναν
ἀπ' τὴν κυρία σκάλα ἀλλὰ δια-
σχίζανε τὴν αὐτὴ, ἐνῶ ἀπ' ἔξω
βλέπανε ὅλοι καλὰ μέσα σὸ θυ-
ρωρεῖο.

— Ἔτσι, ἡ Τσέρερε, γυρίζοντας
ἀπ' τὸ μαγαζί της, ἦταν ἑτοιμη-
ν' ἀνοίξῃ τὴ τζαμόπορτα τοῦ θυ-
ρωρεῖου, ὅταν εἶδε, μέσ' ἀπ' τὰ
κρυστάλλα, τὴ Νορί καί τὸ Γκουέ-
λο καθισμένους κοντὰ σὸ τραπέ-
ζι. Σταμάτησε ἀμέσως κι' ἔκαμε
ἓνα βῆμα πίσω, μέ τὴ φυσιογνω-
μία της ἀλλοιωμένη ἀπ' τὴν ἐκ-
πληξί καί τὴν ἀγωνία.

— Τί ἦρθαν νά κάνουν ἐδῶ ἀπό-
ψε; σκέφθηκε. Μήπως ἡ ἀνηψία
μου διηγῆθηκε σὸν πατέρα της
τὴ σκηνὴ πού συνέβη χτές σὸ μα-
γαζί μου καί τοῦ ἐξήγησε πὼς ὑ-
ποψιάζεται ἐμένα καί τὴ Μιλανέ-
ζα; Μήπως ἦρθαν νά ζητήσουν
πληροφορίες γιά μένα; Αὐτὴ ἡ κο-
πέλλα κι' ὁ ἀδελφός μου ἔχουν τά-
χα ἴδιο σκοπὸ μέ τὸ δικό μου;...
Τί θὰ λέγανε ἀν βλέπανε νά μπαί-
νουν σὸ κατάστημα μου ὁ κύριος
Ποντεβίκο;... κι' ἀν ξέρανε πὼς
θάρθῃ ἐδῶ, σὸ σπίτι μου; Πρέπει
ν' ἀποφύγῃ μιά τέτοια συνάντη-
σι! Θὰ πάω νά τὸν περιμένω σὸ
δρόμο.

Θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλ'
ἓνα αἰσθημα δυνατότερο ἀπ' τὴ
θέλησί της τὴν κρατοῦσε κοντὰ σέ
κείνη τὴ τζαμόπορτα. Μὲ τὰ μά-
τια καρφωμένα σὸν ἀδελφὸ της
καί σὴ Νορί...

ΙΑ'.

'Η ὁμορφὴ ξανθεῖα ἄλλαξε σέ
μιά στιγμὴ φυσιογνωμία. Ἐδῶσε
τὸ χέρι της σὸν Ποντεβίκο καί
τοῦ εἶπε σιγανὰ καί βιαστικά:

— Σὰς περίμενα. Ἐλάτε!

Ὁ Ρομπέρτο ἔκανε νά τὴν ἀ-
κολουθήσῃ, ἀμίλητος. Ἐκείνη ὁ-
μως τὸν σταμάτησε καί τοῦ ψιθύ-
ρισε σ' αὐτή:

— Κυττάχτε πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ
τζάμια καί πέστε μου ἀν εἶδατε
ποτέ κοπέλλα ὡσαύτερη ἀπ' αὐ-
τὴν ἐκεῖ!

Καί τοῦδεξε τὴ Νορί.

Ὁ Ρομπέρτο ἀνατίχισε. Εἶ-
χε ἀναγνωρίσει τὴν κόρη τῆς Ρί-
τας...

... τὸ παιδί του! Ἐνα σύννε-
φο πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια
του. Ἀνέδρασε θυμὸς σὴ συγκί-
νησί του κι' ἀπάντησε:

— Ναι, εἶν' ὁμορφή, μὰ ὅχι ὅ-
σο ἐσεῖς... Ἐλάτε, πάμε, δεσποινί-
ς. Δέν εἶναι σωστὸ νά μάς δούν
ἐδῶ, μαζί.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Τσέρερε ἔ-
νῳ προχωροῦσαν πρὸς τὴν αὐλή,
ἀν σὰς ἀναγνωρίσουν, θὰ παρα-
ξενετοῦνε βλέποντάς σας μαζί
μου.

— Μὰ ὅχι, δέν τὸ λέω γι' αὐ-
τό! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρομπέρτο.
Ποῖος μπορεῖ ἀλλῶστε νά μ' ἀνα-
γνωρίσῃ;

Ὁ ἄνθρωπος πού καθότανε
δίπλα σὴν ὁμορφὴ κοπέλλα.

— Μὰ δέν τὸν ξέρω ποῖος εἶναι!

— Ἀλήθεια; Κι' ἐγὼ πού φαν-
τάστηκα...

— Τί φανταστήκατε;

— Τίποτα, τίποτα.

Φτάσανε σὸ δεύτερο πάτωμα
κι' εἶχαν στρίψει σὸ δεξιὸ διά-
δρομο, ὅταν ἀνοίξε μιά πόρτα καί
φάνηκε μιά γυναίκα, ζαρωμένη
ἀπ' τὰ χρόνια, μ' ἓνα μεγάλο κλει-
δί σὸ δεξιὸ τῆς χέρι.

Ὁ Ρομπέρτο θέλησε νά τραβη-
χτὴ πίσω, μὰ δέν πρόφτανε πιά.
Περιορίστηκε νά δώσῃ αὐστηρή
ἐκφρασί σὸ πρόσωπό του, ἐνῶ ἔ-
λεγε μέ τὸ νοῦ του:

— Ἐγὼ νά ξανάρθω σ' αὐτὸ τὸ
σπίτι; Ἄν μ' ἀναγνωρίσῃ τώρα
αὐτὴ ἐδῶ;...

Ἀλλ' ἡ γρηά ἔκανε πὼς δέν τὸν
πρόσεξε—μολοντί τοῦ εἶχε ρίξει
μιά γρήγορη ματιά...

— Καλησπέρα σας, δεσποινίς,
εἶπε σὴν Τσέρερε. Μιά στιγμὴ,
νά σὰς ἀνοίξω τὴν πόρτα σας...

— Τὰ εἰσιμάσατε ὅλα, ὅπως
σὰς ὡδήγησα;

— Καί βέβαια! Ποτέ δέν ξε-
χνῶ ὅ,τι μοῦ ἀναθέτουν οἱ νοικά-
σες μου, προπάντων ὅταν βρί-
σκονται μέ τὸν ἀγαπημένο τους.
Ἦμουν κι' ἐγὼ κάποτε νέα καί
ξέρω ἀπὸ τέτοια πράγματα!

Εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ δια-
μερίσματος τῆς Τσέρερε καί μὴ-
κέ πρώτῃ στήν κάμαρα ἐκείνη, πού
θυμόταν καλὰ ὁ Ρομπέρτο. Ἡ
σόμπα ἦταν ἀναμμένη. Κοντὰ σὸ
ντιβάνι, βρισκόταν ἓνα τραπέζι
στρωμένο γιά δυὸ άτομα, μέ με-
ρικοὺς κρούσους μεζέδες, παστιτσά-
κια, μπιτολίτες κρασί καί λίкер. Τὸ
φῶτιζε ἀπαλὰ ἓνα πορτατίφ μέ
φαιρὸ ἀμπαζούρι.

Πρωτομπαίνοντας σ' αὐτὴ τὴν
κάμαρα, ὁ Ρομπέρτο ἐνοίκισε μιά
ἐκπληξί. Νόμιζε πὼς εἶχε δὴ ἓνα
κακὸ όνειρο, σὸν χρόνια πού εἶ-
χαν περάσει, καί πὼς βρισκόταν
κοντὰ σὴν Εὐα, ὅπως τὸ πρῶτο
βρόδυ πού τὴν εἶχε γνωρίσει, ὅ-
ταν δέν εἶχε βᾶψει ἀκόμη τὰ χέρια
του μέ αἷμα...

Ἡ γρηά βοήθησε τὴν Τσέρερε
νά βγάλῃ τὸ παλτό της. Κι' ἔπω;
φελήθηκε γιά νά τῆς ψιθυρίσῃ σ' αὐ-
τὴ μερικές λέξεις, πού τὴν κά-
νανε ν' ἀνασκιώσῃ.

Συνήλθε ὁμως σχεδὸν ἀμέσως
καί εἶπε δυνατά:

— Ναι, ναι, δέ χρειάζεται νά
ξαναρθετε... Εὐχαριστῶ γιά ὅλα.
Καληνύχτα.

Καληνύχτα σας, δεσποινίς.

Ἡ γρηά πέρασε μπροστὰ ἀπ'
τὸν Ποντεβίκο, ὑποκλίθηκε κι' ἔ-
φυγε.

— Τώρα εἵμαστε μόνοι! εἶπε
ἡ Τσέρερε σὸν Ρομπέρτο μ' ἓνα
γοητευτικὸ χαμόγελο. Θέλετε νά
φάμε μαζί;

Ὁ Ρομπέρτο πῆγε κοντὰ της.

— Εἶμαι Ἀμερικάνος καί δέν ἔ-
χω προκαταλήψεις, πρόσθεσε ἔ-
κείνη. Δέχομαι ὅποιον θέλω καί
κλείνω τὴν πόρτα μου σ' ὅποιον
δὲ μ' ἀρέσει. Γιά νά σὰς προσκα-
λέσω, θὰ πῇ πὼς μ' εὐχαρίστη ἡ
συγνωμία σας...

Ὁ Ρομπέρτο, ξαναμένος, θέλη-
σε νά τὴ σφίξῃ σὴν ἀγκαλιά του.

— Εἴσατε, ἄγγελος! φώναξε
μέ πάθος. Μὰ ἔχω ἐγὼ, τὸ τό-
σο ἐλαστικό, ὥστε νά μὲ συμπα-
θήσῃ ἓνα πλάσμα σάν ἐσὸς;

Ἡ Τσέρερε τοῦ ξέφυγε μέ νάζι
καί τοῦ ψιθύρισε:

— Εἴσατε δικαστικός, δηλαδὴ
ἓνας ἄνθρωπος δυνατός καί τρο-
μερός. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὴ δύναμι,
ὅσο περιφρονῶ τὴν ἀδυναμία.

Ὁ Ρομπέρτο χαμογέλασε, κο-
λακευμένος. Κάθισαν σὸν τραπέ-
ζι. Ἡ νέα γυναίκα τίμησε τὰ φα-
γητὰ κι' ὁ σύντροφός της τὴ μι-
μήθηκε. Τὸ κρασί, ἡ ζεστὴ ἀτμό-
σφαιρα, ἡ ὁμορφιά τῆς Τσέρερε,
ὅλα τὸν ζαλιζάνε...

Ἡ Τσέρερε τῷ ὤριξε μιά ἀπ'
τίς ματιές της ἐκείνες, πού ξε-
τρελλαινάνε κάθε ἄντρα, καί τὸν
ρώτησε ξαφνικά:

— Λοιπὸν, δέν τὸν θυμόσατε,
ἐκείνον πού καθότανε δίπλα σὴν
ὁμορφὴ κοπέλλα, σὸν θυρωρεῖο;

— Ὁχι, καθόλου, ἀπάντησε ὁ
Ρομπέρτο.

Ἡ Τσέρερε γέλασε, δείχνοντας
δυὸ σειρές μαρμαριταρεῖων δον-
τιῶν.

— Κι' ὁμως εἶπε, ἓνας δικα-
στικός, ὅπως ἐσεῖς, θάπρεπε νά
θυμάται πάντα τὴ φυσιογνωμία ἓ-
νός ἀνθρώπου πού εἶχε δοσολη-
ψίες μέ τὴ Δικαιοσύνη.

— Ἀ, εἶχε δοσοληψίες μέ τὴ
Δικαιοσύνη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Μὰ
πὼς; Πότε;

— Εἶχε κατηγορηθῇ πὼς δολο-
φόνισε τὴ γυναίκα του Ρίτα Μπα-
ρέλο. Μάλιστα, τὸν κατηγορήσε ἡ
ἴδια ἡ κόρη του, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ
σπιτονοικοκυρά μου πού τοὺς ἤ-
ξερε. Ἀλλ' ἡ Δικαιοσύνη ἀπόδει-
ξε τὴν ἀαωότητά του.

Τὸ θέμα αὐτὸ ἐνόχλησε τὸ
Ρομπέρτο. Γέμισε ἓνα ποτήρι κρα-
σί καί τὸ ἤπιε μεῖωξ.

Ναί, τώρα θυμάμαι, εἶπε.
Μὰ ἔχουν περάσει τόσα χρόνια...

Κι' ὕστερα, ἐγὼ δέν εἶχα μιλήσῃ
ποτέ μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Μὰ δέν εἶπε ὁ κ. Ἀλμπανο
πὼς παρακολούθησατε τότε τίς ἀ-
νακρίσεις;

— Πραγματικά, ἀλλά σάν ἄ-
πλὸς περιέργος, χωρὶς ν' ἀνακα-
τεῦτῶ καθόλου... Ἀς ἀλλάξουμε
ὁμως κοῦβέντα. Βασέθηκα πιά ν'
ἀκούω γιά δολοφονίες!... Ἀφίστε
με νά ξεχάσω λίγο τὸν εἰσαγγε-
λέα καί ν' ἀπολαύσω τὴ χαρὰ πού
βρίσκωμαι κοντὰ σὴν πιὸ ἀξιο-
λάτρευτὴ γυναίκα!

Προσπάθησε πάλι νά τὴν ἀγ-
καλιάσῃ ἀπ' τὴ μέση. Εἶχε βγά-
λει τὰ γυαλιά του καί τὰ μάτια
του λάμπανε ἀπὸ μιά παρόξυν-
σὴ.

Ἀλλ' ἡ Τσέρερε τραβήχθηκε ἀ-
μέσως πίσω, χαμογελώντας εἰρω-
νικά.

— Σιγά, σιγά... εἶπε, κυττά-
ζοντάς τον μέ μιά παράξενη ἐκ-
φρασί. Νομίζετε πὼς μπορεῖτε νά
μὲ κατακτήσετε ἔτσι ἀμέσως, σάν
ὁποιαδήποτε γυναίκα; Γελῶστε!

Γιά νά μ' ἀποκτήσετε, πρέπει νά
τ' ἀξίζετε... Εἶναι κι' ὅλα πολὺ
πού σὰς διάλεξα. Καί ξέρετε γιά-
τί; Γιατί σὰς πίστεψα ἄνθρωπο
διαφορετικὸ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλ-
λους, ἐπειτα ἀπ' ὅσα μοῦ εἶχε πῇ
γιά σας ἡ Ὀρτένσια Νοβάρο.

Ἀπ' τὴν ταραχὴ του, ὁ Ρομ-
πέρτο ἄκουγε σχεδὸν χωρὶς νά κα-
ταλαβαίνει. Τ' ὄνομα ὁμως ἐκείνο
τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιώσῃ κι' ἡ
φυσιογνωμία του ἀλλοιώθηκε.

— Ξέρετε τὴν Ὀρτένσια Νο-
βάρο; ρώτησε.

Ἡ Τσέρερε πῆγε πιὸ κοντὰ του,
ἀκούμπησε τὸ χέρι της σὸν ὤ-
μο του, ἔσκυψε καί τοῦ ψιθύρισε:

— Δέ σὰς ἀρέσει αὐτό, ἔ; Ἡ
'Ορτένσια ξέρεῖ πόσο εἴσατε
γυναίκα καί μοῦ ἔχει πῇ πολλὰ
γιά σας! Κάποτε μένατε ἐδῶ,
σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο σπίτι, μαζί μέ
τὴν Εὐα Ἀλμάν, πού φάνηκε πο-
νηρότερη ἀπ' τίς ἄλλες καί κα-

γ ἔ κ θ ε σ ι ς

σ υ γ χ ρ ό ν ο υ

σ π ι τ ι ο ὺ

Ζάππειον
13-28 Ὀκτωβρίου
250.000 ἐπισκέπται
10.000 ἐκθέματα
1000 ιδέες γιά τὸ σπίτι.

τάφερε να τυλίξει τον τρομερό δικαστικό και να τον παντρευτεί. — Αν η Τσέρερε που άδειαζε στο κεφάλι ένα κουβά παγωμένο νερό, δε θα συνεισέφερε τόσο γρήγορα ο Ρομπέρτο απ' το μεθύσι του πάθους του.

Κιτρίνισε και δάγκασε τα χείλη του. — Λέει ψέματα αυτή η 'Ορτένσια! Φώναζε. Θάχνη να κάνει μαζί μου... Είναι αίσχρo ψέμα πώς έμενα ποτέ στο σπίτι αυτό. Γνώρισα στο Μιλάνο τη γυναίκα που παντρεύτηκε και δε θα της έδινα τ' όνομά μου αν δεν ήταν μια τίμια κοπέλλα.

«Κάποτε, συνάντησα στη Ρώμη την 'Ορτένσια Νοβέρo, γειτόνισσά της, που είχε αρρωστήσει και δεν είχε τα μέσα να γιαντρευτεί. Η θυρωρός την είχε συστήσει σ' όλους τους ενοικιαστές του σπιτιού, κι' ανάμεσα στους άλλους στη δεσποινίδα που είναι σήμερα γυναίκα μου και που ζούσε τότε εκεί με την οικογένειά της. Αυτή λοιπόν ενδιαφέρθηκε για την 'Ορτένσια, τη δόθησε... Και νά τώρα! Γι' αντάλλαγμα, ή όχι χύνει το φάρμακί της σε κείνη και σ' εμένα! — Μα θα μου το πληρώσει! Θα την κάνω εγώ να μην ξανασηληθί πια μαζί μας.

— Θεέ μου, τί τραγικά που παίρνετε τα πράγματα! Δέκοψε η Τσέρερε, ανάδοντας ήσυχα ένα τσιγάρο. Μήπως ήταν κακό να μένετε μαζί με μια κοπέλλα σ' αυτό το διαμέρισμα;.. Μα την αλήθεια, είχα σχηματίσει άλλη ιδέα για σας.

— Άλλη ιδέα;... Δηλαδή; — Σας θεωρούσα απ' τους ανθρώπους εκείνους που, ενώ εμπνέουν στον κόσμο σεβασμό και φόβο, ιδιαίτερος γέλασε μ' αυτούς που τους νομίζουν αστήθους, κοροϊδεύουν τους νόμους και κάνουν ό,τι τους αρέσει. Τέτοιον σας πίστευα κι' αυτό—σας τ' ομολογώ—μ' έκανε να σας προσέξω. Βλέπω όμως πώς γελάστηκα. Δεν έχετε καν το θάρρος των πράξεών σας. Παριστάνετε τον τρομερό... απ' το φόβο σας!

— Δεσποινίς, αν άκουγα αυτά τα λόγια από άλλο στόμα, δε θα τ' ανεχόμουν. Άλλ' εσείς είσατε Ιδιορρυθμή, καπριτσιόζα, πικάντικη, όπως όλες οι συμπατριώτισσές σας. Γι' αυτό, δε θυμώνω μαζί σας.

— Τελoσπάντων, είσατε μεγαλόψυχος, κι' αυτό με συμφιλιώνει μαζί σας! Φώναζε η νέα γυναίκα. Θέλω ακόμη να πιστώσω πώς μου είπατε ψέματα ή 'Ορτένσια... μολονότι υπάρχουν κι' άλλοι σ' αυτό το σπίτι που αναγνωρίζανε εσάς και τη γυναίκα σας. Μάλιστα, κάποιος είπε...

— Τί; ρώτησε ανυπόμονα ο Ρομπέρτο. — Όχι, δε θα σας πω πια τίποτα, για να μη σκοτεινιάζω έτσι άσχημα η φυσιογνωμία σας. — Μιλήστε! Θέλω να μάθω... — Μου υπόσχεσθε πώς δε θα θυμώσετε πάλι; — Σας το υπόσχομαι. — Λοιπόν, θα σας πω πώς βεβαιώνει κάποιος ότι παρουσιάζετε μερικές αναλογίες με τον άγνωστο φοιτητή της νομικής, που αν νικήσετε του κόκου ή αστυνομίας, όταν έγινε εκείνη η δολοφονία της θυρωρού. Προσθέτει μάλιστα ότι παντρεύτηκε την Εύα Άλμάν, μόνο και μόνο γιατί σας είχε φοβηθεί πώς θα σας κατήγγελλε.

Ο Ρομπέρτο άρπαξε απ' τους ώμους την Τσέρερε και την τράνταξε δυνατά. Φαινόταν τρομερός, στο θυμό του.

— Ποιός τόλμησε να το πη, αυτό; ρώτησε με βροχινή φωνή. Θέλω να το μάθω.

Η Τσέρερε τον κύτταξε προκλητικά, χωρίς ν' απαντήσει. — Ποιός επινόησε αυτές τις ψευτιές; πρόσθεσε ο Ρομπέρτο. — Όχι βέβαια εσείς, που δε με ξέρετε! Εσείς είσατε κατάσκοπος κάποιου άλλου, που με μισεί και θέλει να με καταστρέψει με τις συκοφαντίες του! Μάθετε όμως πώς θα τσακίσω όλους όσους θα σταθούν εμπόδιο στο δρόμο μου.

Η Τσέρερε έδωσε μια κραυγή θριαμβευτική και τον αγκάλιασε απ' το λαιμό. — Έτσι μ' αρέσετε! φώναζε. Έτσι σας θέλω!... Κυττάχτε με καλά λοιπόν. Μοιάζω για κατάσκοπος;... Αφού το θέλετε, θα μιλήσω. Λοιπόν, η 'Ορτένσια μου είπε πώς κατοικούσατε άλλοτε εδώ, μαζί με τη σημερινή σύζυγό σας. Η Μιλανέζα ήταν τότε γειτόνισσά σας, όπως μπορείτε να μάθετε κι' απ' τη σπιτονοικοκυρά μου, που σας ήξερε κι' αυτή και μου είπε πώς σας λέγανε τότε «δικηγοράκος»...

— Ψέματα! — Είν' αλήθεια, τόνισε η Τσέρερε. Ωστόσο, κανείς απ' όλους αυτούς δεν έκανε καμμία υπόθεση για σας. Εγώ όμως που έχω μια κάποια φαντασία και που είχα ενδιαφερθεί για τη δολοφονία της Ρίτας και για τις ανακρίσεις που δεν καταλήγανε σε τίποτα, βρήκα μια εξήγηση αυτού του δράματος. Θέλετε να την ακούσετε; Λοιπόν, ήσατε άλλοτε τρυφερός φίλος της Ρίτας Μπαρέλλο.

— Τρελλαθήκατε; τραύλισε ο Ρομπέρτο. Ούτε και την ήξερα καθόλου!

Η Τσέρερε ανασήκωσε τους ώμους της. — Αφίστε με να τελειώσω, είπε. Ήρθατε σ' αυτό το σπίτι

με μια άλλη γυναίκα, χωρίς να ξέρετε πώς κατοικούσε εδώ το πρώτο θύμα σας. Ίσως άγνωστα ακόμη κι' ότι είχε παντρευτεί. Άπασαυλημένος με την καινούργια σας κατάκτηση, δεν προσέχατε τη θυρωρό και τους γείτονές σας, άσπου έγινε το εγκλημα.

Ο Ρομπέρτο ανασήκωσε το κεφάλι του. Η Τσέρερε συνέχισε: — Τρέσατε τότε να δητε το πτώμα, από περιέργεια, όπως όλοι.

— Αυτή είναι η μόνη αλήθεια, απ' όσα είπατε. — Άκούστε τη συνέχεια! — Όταν αναγνωρίσατε στο θύμα την παλιά σας αγαπημένη, ταραχθήκατε και ξαναγύρισαν στο νου σας οι περασμένες αναμνήσεις. Γυρίσατε στο δωμάτιό σας αναστατωμένος και, στην ψυχική σας αυτή κατάσταση, φανερώσατε στη φιλενάδα σας την παλιά αγάπη σας.

— Αυτή δεν έδωσε στην άρχη σημασία, γιατί πίστευε, σαν όλους τους άλλους, πως ο δολοφόνος της θυρωρού ήταν ο άντρας της. Έπειτα όμως διαδόθηκε πώς είχε κάνει κάποιος άλλο το εγκλημα και πώς η αστυνομία αναζητούσε ένα φοιτητή της νομικής... Η Εύα ήξερε καλά πώς ήσατε άθωος. Βλέποντάς σας όμως να την ερεκίζετε γονατιστός να μη φανερώση όσα της είχατε εμπιστευθεί για τις σχέσεις σας με το θύμα, σας υποσχέθηκε να σωπάσει αν την παντρευτήτε.

— Οραίο το μυθιστόρημά σας, δέκοψε ο Ρομπέρτο, αλλά δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματικότητα. Αν ήταν αλήθεια όσα πλάσατε με τη φαντασία σας, δε θα είχα κανένα λόγο να περάσω στο λαιμό μου μια α'

φορητή αλυσίδα. Μήπως τάχα θα ήμουν ο πρώτος φοιτητής που, αφού είχε σχέσεις με μια όμορφη κοπέλλα, την είδε ύστερα παντρεμένη με άλλον; Θάταν η πρώτη περίπτωση που δυο παλιοί έρασταί ξανααναμνήθηκαν στο ίδιο σπίτι, δίχως να το ξέρουν;

— Έχετε πολλή φαντασία, αγαπητή μου, κι' αυτή σας παρασύρει μακριά απ' το σωστό δρόμο. Κι' ύστερα... όποιος δε θέλει να σκαλίσουν οι άλλοι την ιδιωτική ζωή σου, φέμει να σέβεται πα μυστικά των ανθρώπων που δεν έχουν να δώσουν λογαριασμό στη Δικαιοσύνη! Φανήτε ελίκρινής μαζί μου, όπως κι' εγώ με σας, και δε θα το μετανοήσετε... Αν τυχόν έφαγα στο παρελθόν σας, δε θαδρίσκα άραγε κάποιο μικρό μυστικό, καλά κρυμμένο, που δεν θέλετε να φανερώδη;

Ο Ποντεβίκο είχε μιλήσει εντελώς στην τύχη. Τα μάτια του όμως μένανε καρφωμένα στο πρόσωπο της Τσέρερε. Καί, βλέποντάς την να χλωμαίνει, κατάλαβε πώς είχε πετύχει το στόχο του. Χαμογέλασε τότε και πρόσθεσε:

— Έλατε, όμορφοί μου... Άντι να σκαρώνετε δραματικά μυθιστορήματα, καλλίτερα να χαρήτε τη ζωή και προπάντων να χέστε εμπιστοσύνη σ' εμένα, που είμαι διακριτικός και δεν καυχήθηκα ποτέ για τις κατακτήσεις μου.

Και σηκώθηκε για να πλησιάσει την Τσέρερε, ενώ εκείνη, αποσπορούσε με τρόπο, σαν να βλέπε μπροστά της κάποια άπαισία όπτασία...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'.

Μετά τη συνουμία του με τη Μιλανέζα, ο γυιός της κυρίας Βάστι άλλαξε συμπεριφορά με τη Νορί. Δεν την πλησίαζε πια, τη χαιρετούσε με σεβασμό και δε φαινόταν καθόλου θυμωμένος μαζί της.

Είχε πη στη μητέρα του πώς θα πήγαινε στο Παρίσι, για τις δουλειές του καταστήματος, κι' ε' κείνη χάρηκε πολύ.

Την παραμονή που θάφευγε, κατά τις 9 το πρωί, η κυρία Βάστι βρισκόταν στην κάμαρά της κι' έζέλεχε το περιεχόμενο ενός φακέλλου.

— Πέντε χιλιάδικα και δέκα πεντακοσάρικα. Το όλον, 10 χιλιάδες. Θα φτάσουν... μουρμούρισε.

Ξανάβαλε τα λεφτά μέσα στο φάκελλο, αφού πρώτα σημείωσε πάνω σ' αυτόν τον αριθμό κάθε χαρτονομίσματος. Έγραψε ύστερα σ' ένα κατάστιχό της: «Ποσόν περιεχόμενον στο φάκελλο που θα παραδοθή στο γυιό μου για τις άγορές που θα κάμω στο Παρίσι» 10.000 λιρέττες».

Μόλις είχε τελειώσει, χτύπησε κάποιος την πόρτα. Η κ. Βάστι έβαλε σ' ένα συρτάρι του γραφείου το φάκελλο και το κατάστιχο.

— Εμπρός! φώναζε. Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η Νορί.

— Με συγχωρήτε που σας ενοχλώ, είπε. Ήρθε όμως η κόμησησκα Καζενόβα και θέλει να μιλήσει μαζί σας.

Η κ. Βάστι σηκώθηκε άμέσως. — Πηγαίνω, απάντησε. Έκανε λογαριασμό τί μας χρειάζεται για την προίκα που ετοιμάζουμε.

Η Νορί κοκκίνισε λίγο.

— Δεν πρόλαβα, κυρία, δικαιο' λογήθηκε. Θα τον ετοιμάσω μόλις βρώ καιρό.

— Μείνε εδώ, δη ώρα θα μι-

λάω με την κόμησησκα. Θάσαι πιο ήσυχα. Θα βρής στο τραπέζι χαρτί, πένα κι' ό,τι άλλο χρειάζεσαι.

Η Νορί κάθισε στη θέσι της κ. Βάστι. Καθώς έσκυβε, χτύπησε το στήθος της πάνω στο κλειδί του γραφείου. Τόδγαλε, τ' άφισε πάνω σε κάτι βιβλία κι' άρχισε να γράφει. Όταν, ένα τέταρτο άργότερα, η κυρία Βάστι ξαναγύρισε, η κοπέλλα είχε πια τελειώσει. Διάβασαν μαζί το σημείωμα, συζητήσανε μερικές λεπτομέρειες κι' ύστερα είπε η κυρία Βάστι:

— Ο Ευγένιος θα φύγει αύριο. Του έχω ετοιμάσει τα λεφτά για τα ψώνια που θα κάνει.

Έρριξε μηχανικά μια ματιά στο συρτάρι του γραφείου. Έπειτα έβαψε στην τσέπη της.

— Πού έβαλα το κλειδί!... μουρμούρισε.

— Αυτού του συρταριού, κυρία; ρώτησε η Νορί. Τόδγαλε εγώ, γιατί μ' εμπόδιζε ν' άκουμπήσω στο γραφείο. Νά το!

Η κ. Βάστι το πήρε και τόδγαλε στην τσέπη της. Έπιασε ύστερα το χέρι της κοπέλλας και της είπε με συγκινημένη φωνή:

— Μια κι' είμαστε μόνες, αγαπητή μου Νορί, θα σου μιλήσω για κάτι που μ' άπασχολεί πολύ. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ και σ' εκτιμώ. Είσαι η τελειότερη κοπέλλα, απ' όσες ξέρω. Θάθελα να μου είχε δώσει ο Θεός μια κόρη σαν εσένα... Μα μπορεί να πραγματοποιήσης το όνειρό που έχω πλάσει από καιρό...

— Δεν καταλαβαίνω, κυρία, είπε ήσυχα η Νορί.

— Η μάλλον δε θέλεις να με καταλάβεις, γιατί δεν πιστεύεις ίσως πώς ο γυιός μου μπορεί να γίνη ένας καλός σύζυγος και να σε κάνει ευτυχισμένη.

— Όχι, δεν το πιστεύω, απάντησε σταθερά η Νορί.

— Γελίεσαι λοιπόν! Ο Ευγένιος ήταν άλλοτε λίγο επιπόλαιος. Αφ' ότου όμως σ' αγάπησε, έγινε αγνώριστος... Θάταν εύτυχισμένος αν σ' έκανε γυναίκα του, κι' εγώ θαμουν περήφανη να σε λέω κόρη μου.

Η Νορί έμεινε ψυχρή και ήρεμη.

— Λυπώμαι, κυρία, που δε μπορώ να ικανοποιήσω την επιθυμία σας, απάντησε. Μου είναι όμως αδύνατο ν' αγαπήσω και να εκτιμήσω τον κ. Ευγένιο.

Η κ. Βάστι τινάχτηκε.

— Προσβάλλεις το γυιό μου, και μένα μαζί! διαμαρτυρήθηκε.

— Καθόλου, κυρία. Έσείς είσατε για μένα η καλλίτερη μητέρα... μια ιδέωδης προϊστάμένη! Μα δε μπορώ να πω το ίδιο και για τον κ. Ευγένιο, που πιστεύει πως μπορεί νάχη δικές του όλες τις κοπέλλες που θέλει. Δε λείπουν όμως, ανάμεσα στα φτωγoκόριτσα που δουλεύουν για να ζήσουν, αυτά που ενδιαφέρονται για την τιμή και την αξιοπρέπειά τους! Ένα απ' αυτά είμαι κι' εγώ.

— Μα ο γυιός μου δε σκέφθηκε να σε ταπεινώσει, αφού σου προσφέρει τ' όνομά του! διαμαρτυρήθηκε η κ. Βάστι.

— Προσπάθησε ν' αποκτήση μ' αυτό τον τρόπο ό,τι δε μπορεί να πετύχαι αλλοίως. Άλλ' η προσφορά του δε με καλοκαίει καθόλου. Θα προτιμούσα να πεθάνω της πείνας, παρά να παντρευτώ έναν άντρα που δεν αγαπώ.

— Αυτή είναι η τελευταία σου λέξη; ρώτησε η κ. Βάστι, νευρικά σμένη.

— Μάλιστα, κυρία. Έλπίζω να μη θυμώσετε μαζί μου.

— Όχι, άσφαλώς, απάντησε ει-

ρωνικά ή άλλη. Άλλ' η άρνησή σου με κάνει να υποθέσω πως έχουν δίκιο αυτοί που λένε πως έχεις φίλο.

Η κοπέλλα ανασήκωσε περήφανα το κεφάλι της. — Δεν έχω φίλο, κυρία. Μα κι' αν είχα, δε δίνω σε κανένα το δικαίωμα ν' ανακατεύεται στην ιδιωτική μου ζωή.

— Δεσποινίς, πρόσφερε η κ. Βάστι με τόνο σχεδόν απειλητικό, ξεχνάτε πως το κατάστημα είναι δικό μου και πως έχω καθήκον να παρακολουθώ τη διαγωγή του προσωπικού μου.

Παρ' όλη την ταραχή της, η Νορί δε χαμήλωσε τα μάτια της μπροστά στη διαπεραστική ματιά της κ. Βάστι.

— Κυρία, της είπε ψυχρά, εσείς που κρατήσατε εδώ δυο χρόνια τη Μιλανέζα ενώ ζέρατε πως ήταν φιλένδα του γυιού σας, έσας που διηγηθήκατε μπροστά μου διάφορες περιπέτειές της, τώ-

ρα παραδέχεσθε ταπεινές συγκοφαντίες εις βάρος μου και θέλετε να κανονίσετε τη ζωή μου όπως σας αρέσει;

— Όχι λοιπόν, κυρία! Έχετε δικαίωμα να με απολύσετε, αν νομίζετε πως δεν αξίζω ν' ανήκω στο προσωπικό σας. Δεν έχετε όμως κανένα δικαίωμα ν' αξιώνετε να υποταχθώ στις επιθυμίες του γυιού σας, ούτε να μάθετε τι έχω στην καρδιά μου!

— Αν δε με θέλετε τώρα τίποτ' άλλο, μπορώ να γυρίσω στη δουλειά μου;

Η κ. Βάστι έγνεψε καταφατικά. Όταν έμεινε μόνη, αναστέναξε και ψιθύρισε:

— Η Νορί με πρόσβαλε, κι' όμως δεν έχω το κουράγιο να τη διώξω! Τώρα πια οι πελάτισσές μου δε μπορούν να κάνουνε δίχως αυτήν... Άλλωστε, η αλήθεια είναι πως δεν είχε άδικο!...

Πήρε το σημείωμα που είχε ετοιμάσει η νέα, και βγήκε απ' το

δωμάτιο. Κι' όλη την ύπαισιπη μέρα δεν ξαναμίλησε με τη Νορί. Η κοπέλλα τελείωσε τη δουλειά της και, φεύγοντας, χαιρέτησε ψυχρά τη διευθύντρια, που κουδεντάριαζε με το γυιό της. Ο Ευγένιος κοκκίνισε, βλέποντάς την. Ωστόσο, τη ρώτησε μ' ευγένεια:

— Μήπως θέλετε να σας φέρω τίποτε απ' το Παρίσι, δεσποινίς;

— Όχι, ευχαριστώ, απάντησε η Νορί χωρίς καν να γυρίση να τον κυττάξη.

Κι' έφυγε βιαστικά.

— Τί άκαταδεξιά! μουρμούρισε ο Ευγένιος.

Το βράδυ εκείνο, η μητέρα του έφαγε μαζί του. Καί, στο τραπέζι, του ανέφερε τη συνουμία της με τη Νορί. Ο Ευγένιος φάνηκε ν' αγανακτεί:

— Έκανες άσχημα, είπε, να την αφήσεις να πιστέψη πως είμαι έρωτευμένος μαζί της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΟΛΟΙ μαθαρείτε να σχεδιάζετε

σωστά και έκφραστικά, γιατί αν δεν είχατε έμφυτο, το χάρισμα του σχεδίου, δεν θα είχατε μάθει ποτέ να σχεδιάζετε το γράμμα του αλφάβητου, δηλαδή δεν θα είχατε μάθει ποτέ να γράφετε! Αυτό το χάρισμά σας, που είναι έμφυτο σε κάθε άνθρωπο και που συχνά σ' όνειρο απλώς μένει ακαλλήγητο, η Σχολή Α.Β.С θα σας το καλλιεργήσει με το μοναδικό Σύστημα της, που έχει δημιουργήσει σ' όλο τον κόσμο όχι μόνο εκατοντάδες χιλιάδες ικανάτατους έρoσιτέχνες αλλά και πλήθος εκλεκτούς επαγγελματίες, που πριν γνωρίσουν την Α.В.С. ενόμιζαν πως δεν είχαν καμιά ικανότητα για το σχέδιο.

ΘΑ ΣΠΟΥΔΑΣΕΤΕ ΚΑΙ ΣΙΣΙ ΟΠΩΣ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΜΑC ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΒC ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

δουδύηστε και αν μένετε, χωρίς να παραμείνετε τις άλλες σας άσχολίες και, είτε έχετε κιόλας εκδηλωμένες σχεδιαστικές ικανότητες είτε όχι, γρήγορα θα σχεδιάζετε και σεις όμοια και έκφραστικά.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

*Αν μένετε σ' Αθήνας έπισκεφθήτε μας, χωρίς οίαδήποτε ύποχρoωσας. Θα σας δώδη πρόγραμμα κάθε πληροφορία και αναλυτικό τεύχος δωρεάν. *Αν έμπαδίζεσθε ή αν μένετε σ' έπορχο στείλτε μας συμπληρωμένο εναόγνωστα το παραληλύρος δελτίο.

ΣΧΟΛΗΝ Α.В.С.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Πανεπιστημίου 10 - Αθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς ύποχρoωσας μου το εικόνασροφημένο 'Αναλυτικό σας τεύχος 'Ενδεικτικό, για μεγάλον - για ποτi (αδύνετε ό,τι δεν σας άρεσo) 'Ενακλείω και άρχ. 3 σε νοσημάτοσημα για έξοδα άποστολής.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙC

Επiόγγελλο

Κυττάξτε πόσο όμοια και έκφραστικά άκίττα κάνουν οι μαθηταί μας, χωρίς στο Σχολή Α.В.С. έπαινα: Εκίττα της μαθητρίας μας Κας Φ. Σουδαλάτου ('Αθήνας). Κάτω: το κ. Θ. Θεοδωροπούλου (Νίκαια Αρμενίας).

ΑΠΟΛΥΤΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ!

Η πρώτη Έλληνική Σοκολάτα ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ ΑΕΡΟΣΤΕΓΩΣ!

Η ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΙΑ **ENOION**

με την αεροστεγή συσκευασία της σοκολάτας αμυγδαλού των 2 δρχ. **ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΙ** Περίοδον άπολύτου έκσυγχρονισμού στον τομέα προστασίας προϊόντος και καταναλωτού.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ 100%

ΚΑΘΕ νύχτα, από τις δώδεκα μέχρι τα ξημερώματα, ο σέρ Τόμας Ουίλλιαμς δε μπορούσε να κλείσει μάτι. Ο διπλάνος ξνοικός του ξενοδοχείου «ο κύριος του αριθμού 13» μέτραγε με μονότονη φωνή τις λίρες του. «Επειτα έκλεινε το συρτάρι, μα δεν ήσυχάζε. Πάντα μετά το μέτρητα ακολουθούσαν σκισίματα χαρτιών, μουρμουρίσματα, αναστεναγμοί και τέλος το γέμισμα ενός πιστολιού. Αυτή την τελευταία σκηνή ο σέρ Τόμας την άκουγε με ξεχωριστή ευχαρίστηση. Κάθε νύχτα περίμενε ν' ακούση τον πυροβολισμό, που θα τον γλύτωνε από τον ενοχλητικό «κύριο του 13». Ο άγνωστος όμως, ενώ έκανε όλες τις παραπάνω κινήσεις, την τελευταία στιγμή δίσταζε. Κι' έμενε λίγο, χωρίς να κάνει θόρυβο. «Επειτα, άρχισε να κλαίει μέχρι τα ξημερώματα!»

Ο σέρ Τόμας παραξενεμένος ζήτησε πληροφορίες για τον «κύριο του 13».

— Είναι ο Ρίτσαρντ Χάιλ, του είπε ο μάιτρ, ένας θαυμάσιος έμπορος του Μάντσεστερ κι' ο μεγαλύτερος φιλάργυρος της Άγγλιας. Κάθε βράδυ κάνει τους λογαριασμούς του και στενοχωρείται τρομερά, όταν ανακαλύψει κανένα περιττό έξοδο!

— Και το πιστόλι; Το καταραμένο εκείνο πιστόλι τί το αδειάζει και το γεμίζει κάθε νύστα; φώναξε ο σέρ Τόμας.

— Διόλου άπιστο να θέλει να αυτοκτονήσει, βλέποντας ότι ξεδεύει πολλά!

— Και γιατί δεν γυρίζει στο Μάντσεστερ; Τί κάνει στο Λονδίνο;

— Καθώς μάς είπε, περιμένει την κόρη του από το Παρίσι. Είναι το μόνο πλάσμα που τον κάνει, δ'τι θέλει. Μπορεί να σπαταλήσει όλη την περιουσία του, χωρίς αυτός να διαμαρτυρηθεί. Όλοι οι φιλάργυροι έχουν λόγους. Αυτός λατρεύει τη μοναχοκόρη του. «Ισως κάνει αιματηρές οικονομίες, για να της αφήσει μεγάλη περιουσία...»

— Ναί, μα έχω δει χρωστάω τίποτα να μένω άργυρνος τη νύχτα! διαμαρτυρήθηκε ο σέρ Τόμας. Δώστε μου άλλο δωμάσιο. Θέλω την ησυχία μου.

— Δυστυχώς δεν υπάρχουν δωμάτια, που άπαιτουν ο μάιτρ. Είναι η εποχή που μαζεύονται όλοι οι ξένοι στην πρωτεύουσα. Σας συμβουλεύω να μην εγκαταλείψετε το δωμάτιό σας. Με λίγη καλή θέληση, όλα θα διορθωθούν.

Ο σέρ Τόμας γύρισε στο δωμάτιό του. Βέβαια, μπορούσε ν' αλλάξει ξενοδοχείο. Μα ήταν περίεργος να δη τί τέλος θα είχε η ιστορία του «κυρίου του 13».

«Ετσι άλλαξε τρόπο ζωής. Κοιμόταν την ημέρα και ξαγρυπνούσε τη νύχτα. Είχε ένα προαίσθημα ότι κάτι θα συνέβαινε.

«Υστερ' από τρεις ημέρες, ο Ρίτσαρντ Χάιλ πήγε στο αεροδρόμιο του Κρόυντον για να παραλάβει την κόρη του. Είχε ντυθεί με εξαιρετική επιμέλεια. «Ηταν η μόνη φορά που τον είδαν να χαμογελάει. Τέλος, γύρισε το μεσημέρι με την κόρη του. «Ηταν τόσο όμορφη, όσο ο πατέρας ήταν κατσούρης! Είχε παρσιινή χάρη στο ντύσιμό της.

«Ηταν η μόνη ημέρα που ο σέρ Τόμας ήθελε να νυχτώσει γρήγορα. Κι' αυτό γιατί ήθελε να δη τί θα έκανε. Ο σέρ Τόμας ήταν παράξενος. Άφησε τη ζωή

Ο «ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ 13»

του να περάσει, χωρίς να κάνει τίποτα. «Εκείνο που τον ευχαρίστούσε, ήταν η περιπέτεια. «Επειτα, σ'όν «κύριο του 13» άρχισε να βρίσκει ενδιαφέρον. Γι' αυτό, αφήνοντας κάθε ευγένεια, πήρε μια καρέκλα, την έβαλε κοντά στο μεσότοιχο, άναψε το πούρο του και περίμενε την «παράστασι» του Ρίτσαρντ Χάιλ. Μα, παραδόξως, η «παράσταση» αργούσε...

Ο μίστερ Χάιλ συζητούσε με την κόρη του για τη ζωή της στο Παρίσι. «Εκείνη του μιλούσε με τέτοιο κυνισμό, που ο σέρ Τόμας άρχισε ν' αμφιβάλλει αν ήταν κόρη του.

Τα μεσάνυχτα, ο Ρίτσαρντ Χάιλ καληνύχτισε την κόρη του. Ο σέρ Τόμας τον άκουσε να κλείθει στο γραφείο του. «Εκείνο το βράδυ όμως δεν έκανε κανένα θόρυβο. Απογοητευμένος ο σέρ Τόμας, άφησε την καρέκλα του και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι με την ελπίδα ότι το άλλο βράδυ θα ήταν πιο τυχερός.

Και πραγματικά, την άλλη νύχτα ο φιλάργυρος άφησε την κόρη του να πάει να διασκεδάσει με μερικούς φίλους της. Αυτός κλείστηκε στο δωμάτιό του.

Ο σέρ Τόμας έτριψε τα χέρια του. Κάτι του έλεγε μέσα του ότι ο «κύριος του 13» θ' άρχιζε ξανά τους στεναγμούς του. Είχε κάνει τόσα έξοδα! Αυτόκινητο, λουλούδια και τόσα άλλα για την κόρη του. Μπορούσε να μην είναι στενοχωρημένος;

Ο Ρίτσαρντ Χάιλ, μα την αλήθεια, θα περνούσε άσχημη νύχτα. «Ηταν η ώρα 3 κι' ακόμα ο σέρ Τόμας δεν είχε ακούσει την κόρη του Χάιλ να γυρίζει. Ο πατέρας της, άφοσιωμένος στους λογαριασμούς του, δεν άνησυχούσε. Ξαφνικά άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Άληθινός πυροβολισμός αυτή τη φορά. «Επειτα ο γδούπος ενός ανθρώπου, που σωριάστηκε καταγής κι' άμέσως ένας ελαφρός θόρυβος δημάτων. Ο σέρ Τόμας ώρμησε στην πόρτα, την άνοιξε και βγήκε στο διάδρομο. «Άκουσε την πόρτα να κλείνει, μα δεν πρόλαβε να δη ποιος ήταν.

Ανήσυχος για το άπρόοπτο τέλος του «κυρίου του 13» χτύπησε το κουδούνι... Σέ λίγο έβλεψε απ' το δωμάτιό του Χάιλ είχε μαζευτεί ένα πλήθος περιέργων. Περιμέναν τον έρχομό των αστυνομικών. Οι πόλιςμαν έφτασαν σε λίγο και μπήκαν στο μοιραίο δωμάτιο. Ο Ρίτσαρντ Χάιλ είχε πέσει μπροστά στο γραφείο του κρατώντας στο δεξί χέρι το πιστόλι. Πάνω στο γραφείο υπήρχαν ένα πλήθος λογαριασμοί.

Αυτοκτονία! είπαν οι αστυνομικοί εξετάζοντας το τραύμα.

«Εκείνη όμως τη στιγμή μπήκε στη μέση ο σέρ Τόμας.

— «Ήερα καλά τον Ρίτσαρντ Χάιλ, τους είπε. Δεν είχε ποτέ το κουράγιο ν' αυτοκτονήσει. Κάθε βράδυ τον άκουγα να μετρά τα λεφτά σου, όπως κι' άπόψε και να θέλει να σκοτωθεί, μα δεν

Ο σέρ Τόμας άδραξε στην πόρτα και βγήκε στο διάδρομο...

τ' άποφάσισε.

— Δέ βρήκαμε πουθενά λεφτά, παρατήρησαν οι αστυνομικοί.

— Αυτό είναι άπόδειξι ότι κάποιος βρισκόταν στο δωμάτιό του, που, άφου τον δολοφόνησε, που τα πήρε.

— Σέρ Τόμας, είπε ο μάιτρ του ξενοδοχείου, άφήστε τους αστυνομικούς να κάνουν τη δουλειά τους. Με το να κρυφακούτε πίσω από τους τοίχους, δεν θα πη ότι μπορείτε να καταλάβετε τί έγινε στο δωμάτιό του Χάιλ.

Ο σέρ Τόμας πρσάινισε απ' το θυμό του και κύτταζε άγρια τον μάιτρ. Και για πρώτη φορά πρόσεξε πόσο αντιπαθητικός ήταν. Αποτοαδήχτηκε όμως στο δωμάτιό του και θυβήθηκε σε σκέψεις. Για μια στιγμή του ήρθε μια ιδέα. Κατέβηκε στο γραφείο της διευθύνσεως και με ύφος άδιάφορο, είπε στον υπάλληλο:

— Σας παρακαλώ, μήπως άδειασε κανένα δωμάτιο; Αυτό το δράμα με πείραξε στα νεύρα. Δέ θέλω να βρίσκωμαι πλάι απ' το δωμάτιό του άτυχου Χάιλ.

Ο υπάλληλος κύτταξε το βιθλιο και σε λίγο του είπε:

— Χτές το άπόγεμα έφυγε μια κυρία. Έμενε στο βάθος του διαδρόμου σ'όν αριθμό 7, κοντά στο διαμέρισμά σας. Μήπως θέλετε να μεταφερθείτε σ' αυτό; Είναι το μόνο άδειο.

Ο σέρ Τόμας, χωρίς να δώσει άπάντησι, βγήκε απ' το ξενοδοχείο και πήγε στην αστυνομία.

— Έρχομαι να σας πώ, δήλωσε στον άστυνόμο, ότι ο Ρίτσαρντ Χάιλ δεν αυτοκτόνησε, αλλά δολοφονήθηκε από το μάιτρ του ξενοδοχείου. Αυτό το συμπεραίνω από το γεγονός ότι ήταν ο μόνος, που ήξερε τη συνήθεια του άτυχου φιλάργυρου να γεμίζει κάθε νύχτα το πιστόλι του. Του την είχα πη έγω, μια μέρα που του είχα παραπονεθεί για το θόρυβο, που έκανε ο «κύριος του 13».

Οι αστυνομικοί έφυγαν και ξαναπήγαν στο ξενοδοχείο. Έρεύνησαν προσεχτικά το δωμάτιο και, ξαφνικά, βρήκαν σε μια γωνία ένα μικρό μαντήλι της τσέπης με τ' αρχικά «Κ.Ρ.». Δεν το είχαν προσέξει πριν. «Ηταν τ' αρχικά του όνόματός του μάιτρ. Τον συνέλαβαν τέλος και τον άνάγκασαν να όμολογήσει το έγκλημά του. Πραγματικά αυτός είχε μπη κρυφά στο δωμάτιό του Χάιλ, τον είχε σκοτώσει κι' έπειτα του έβαλε στο χέρι το πιστόλι, άφου το σκούπισε καλά με το μαντήλι του, για να φύγουν τα δακτυλικά του άποτυπώματα. Κατόπιν πήρε τα λεφτά του φιλάργυρου και κρύφτηκε στο δωμάτιο 7, όταν άκουσε τόν σέρ Τόμας ν' άνοίγει την πόρτα του δωματίου του. Η νευρικότητα όμως και οι άσκοπες παρατηρήσεις, που έκανε στο σέρ Τόμας τον πρόδωσαν. Τον παρέλαβαν λοιπόν οι αστυνομικοί, ενώ ο σέρ Τόμας έγκάτελειψε την άλλη μέρα το ξενοδοχείο. «Ηταν ικανοποιημένος, γιατί ο «κύριος του 13» δεν είχε διαφύσει τις ελπίδες του. Του είχε χαρίσει μια άπό τις πιο δραματικές περιπέτειες της ζωής του.

Η μόνη που βγήκε πραγματικά κερδισμένη απ' όλη αυτή την ιστορία ήταν η κόρη του Χάιλ, που για να διασκεδάσει τη λήψη της, ξαναγύρισε στο Παρίσι, κάτοχος της κολοσσικής περιουσίας του πατέρα της.

ΝΟΕΛ ΡΟΜΠΕΡΣ

Το μαγικό καπέλλο με το οποίο φύτουναν υαλλιά στο κεφάλι.

ΕΙΝΑΙ αδύνατον να φαντασθής κανείς πόσες άπάτες διαπράττονται στις «Ηνωμένες Πολιτείες με τη μέθοδο των «μικρών άγγελιών». Η άμερικανική άστυνομία, παίρνοντας άφορμή από μια καταγγελία, έκαμε τελευταία μια συστηματική έρευνα κι' ανακάλυψε ένα σωρό άπάτες αυτού του είδους.

Η μέθοδος που ακολουθούν οι άπατεάνες είναι άπλη: Βασίζονται στην ευπιστία του κοινού. Δημοσιεύουν, λοιπόν, στις έφημερίδες μια «μικρή άγγελία», με την όποια υπόσχονται κάτι το καταπληκτικό, π.χ. μια καινούργια εφεύρεσι, ένα σωτήριο φάρμακο, έναν τρόπο εύκολο πλουτισμού κλπ. Τα θύματα δεν λείπουν ποτέ. Οι επιχειρηματίες τσεπώνουν κάμποσα χρήματα κι' έπειτα έπιστούν κάτι άλλο.

Μια άπό τις έξυπνότερες έπινοήσεις αυτού του είδους είναι το «Θερμοκάπ». Πρόκειται για ένα καπέλλο, που κάνει τα μαλλιά να φυτρώνουν, όπως, τουλάχιστον ισχυρίζεται εκείνος που το είχε έπινοήσει. Ο άνθρωπος αυτός είχε υπολογίσει σ'όν κρυφό πόθο όλων των φαλακρών ν' άποκτήσουν μαλλιά κι' έκανε χρυσές δουλειές. Η σχετική άγγελία ανέφερε ότι η θαυματουργός έπίδρασι του «Θερμοκάπ» άφείλετο στις ύπερυφρες και ύπεριώδεις άκτίνες που εξέπεμπε. Χιλιάδες Άμερικανοί έτρεχαν να γυρίσουν ένορις το βράδυ στο σπίτι τους, για να βάλουν το «Θερμοκάπ» στο κεφάλι τους. Άλλ' η άστυνομία ανακάλυψε πως το μαγικό αυτό καπέλλο περιείχε στο έσωτερικό του μια κοινή μπαταρία, που τροφοδοτούσε ένα γαλάζιο λαμπτήρι.

Ένας άλλος έπιχειρηματίας διαφήμιζε τη «μαγική μάσκα», που διαχέτεσε σ'όν άνθρωπο ένα μυστηριώδες ρευστό και που του έδιδε δύναμι και άυτοπεποίθισι. Έπρόκειτο, όστόσο, για μια κοινή μάσκα άπό καουτσούκ, που δεν είχε την παραμικρή έπίδρασι. Πουλιόταν δέκα δολάρια. Και δέ στοιχίζει ούτε μισό.

Μια άλλη «μικρή άγγελία» ύποσχόταν στις νοικοκυρές ότι μπορούσαν να πλουτίσουν χωρίς κόπο. Για να το κατορθώσουν έπρεπε ν' αγοράσουν μια πλεκτική μηχανή, με την όποιαν μπορούσαν να φτιάδουν τα όραιότερα πλεκτά και να τα πουλάνε κατόπιν σε μεγάλες τιμές. Η μηχανή έργαζόταν μόνη της, μόλις πατούσαν ένα κουμπάκι. Έτσι, δέ θα άπασχολούντο άπό το νοικοκυριό τους. Έπρόκειτο, όστόσο, για μια ύποτυπώδη πλεκτομηχανή προπολεμικού τύπου. Αυτό δεν έμπόδιζε εκείνους που της διαφήμιζαν να τσεπώσουν 40 εκατομμύρια δολάρια άς τη στιγμή που τους έπιασε η άστυνομία.

Μα άκόμη η «εραδιενεργός ζώνη», που έθεραπευε όλες τις άσθένειες και προστάτευε εκείνο που την φορούσε άπό κάθε κίνδυνο. Αυτή η ζώνη, που ήταν στυαγμένη άπό κοινό δέρμα και χρωματιστό μέταλλο, προσφερόταν στην τιμή των 1000 δολλαρίων. Κατά τους ύπολογισμούς της άστυνομίας, παρά την ύπερογκη τιμή της, την είχαν προμηθευθεί πάνω άπό 100.000 άνθρωπους. Μια είσπραξι άνω των 100 εκατομμυρίων δολλαρίων! Μεταξύ των άγοραστών συγκαταλέγονταν πολιτικοί, ήθοιοι, γνωστότατοι έπιστήμονες, άκόμη και γιατροί!

Μια άπό τις πιο περίεργες «μικρές άγγελίες» ήταν, έξ άλλου, εκείνη κάποιου Χούκινς. Η άγγελία αυτή έλεγε επί λέξει τα έξης:

«Αγοράζω χονδρικό άπό τα έργοστάσια καπνού τα πούρα,

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΗΣ ΑΠΑΤΗΣ

Η μέθοδος των «μικρών άγγελιών»

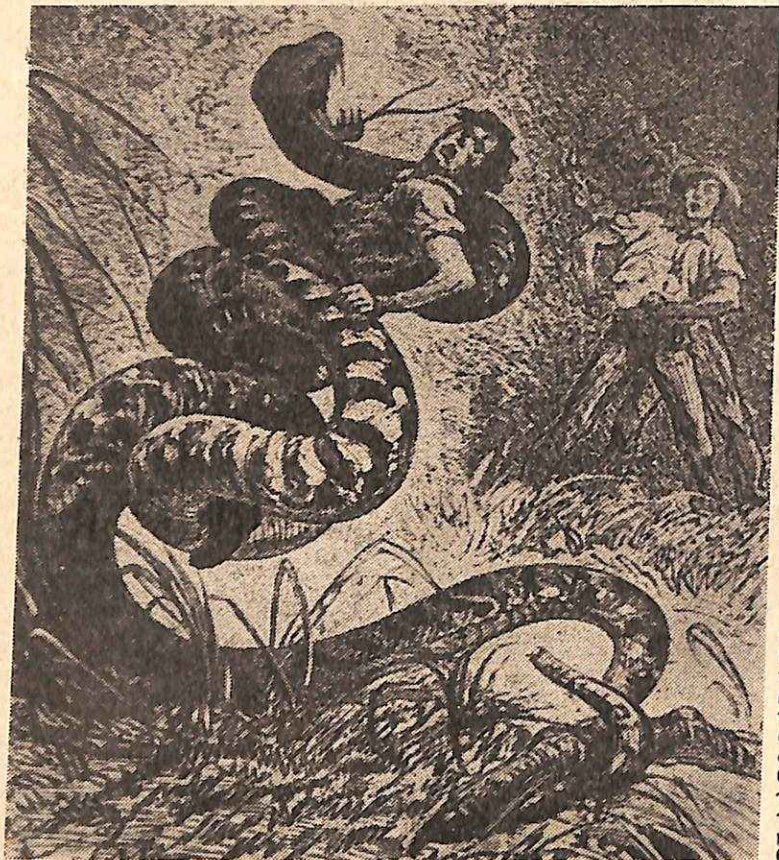

που ό έλεγχος τα βγάξει σκάρτα και τα μεταπώλ σε φτωχές χώρες. Τα κέρδη μου άνέρχονται σε 1000%, αλλά μου λείπουν τα άπαραίτητα χρήματα, για να έπεκτείνω την έπιχειρησί μου και ν' άναποκριθώ στην τερραστία ζήτησι των άντιπροσώπων μου. Γιατί πρέπει να πληρώνω τοίς μετρητοίς στα έργοστάσια και μου χρειάζονται 45 περίπου ήμέρες, για να πάρω τα χρήματα άπό τους άντιπροσώπους μου, που πληρώνουν παραλαμβάνοντας το έμπορεύμα. Είμαι, λοιπόν, σε θέσι να δώσω τόκο 7% για ένα-μισο μήνα, σ' όποιον μου δανείσει κεφάλαια. Δέχομαι και δάνεια 100 δολλαρίων».

«Επειτα απ' αυτή την άγγελία, ο Χούκινς δεν έπρόσβαλε να μαζεύη χρήματα, που του έρχόντανε άπό παντού. Φυσικά, ούτε αγοράζε ούτε πουλούσε τίποτα. Άλλ' ήταν πάντοτε σε θέσι να πληρώνη τους τόκους. «Επειτα άπό έξη μήνες, άνήγγειλε ότι, λόγω της καταπληκτικής ζήτησεως, ανέβαζε τόν τόκο σε 10%. Και η συρροή των κεφαλαίων έξακολούθησε.

Μ' αυτό τόν τρόπο, ο Χούκινς τσεπώσε πάνω άπό 300 εκατομμύρια δολάρια και δεν πλήρωσε για τόκους περισσότερο άπό 70 εκατομμύρια. Έτσι, θα μπορούσε να συνεχίσει για πολύν καιρό άκόμη την έπικερδή έπιχειρησί του. Το κακό γι' αυτόν, όμως, ήταν ότι η άστυνομία ανακάλυψε την άπάτη.

Μια άλλη άπάτη που έδημιούργησε άναριθμητα θύματα ήταν των ψευτικών διαθηκών. Η άπάτη στηριζόταν στο ότι υπάρχουν στην Άμερική άναριθμητοί Σμιθ, Τζόνσον, Στέφενσον, Τζάκσον κλπ. Μια «μικρή άγγελία» στην όποια γινόταν λόγος ότι πέθανε κάποιος Πάσκερ π.χ. και ότι έχτούτο οι κληρονόμοι του προκαλούσε ενδιαφέρον σ' όλους τους συνωνύμους του, που δεν δυσκολεύονταν να πληρώσουν το ζητούμενο ποσό, π.χ. 100 δολλάρια, για να γίνουν οι άπαιτούμενες διατυπώσεις. Ένα θύμα της σπείρας είχε πληρώσει 60.000 δολάρια για μια κληρονομία πολλών εκατομμυρίων δολλαρίων, που, φυσικά, δεν την είδε ποτέ.

Μία ανατριχιαστική σκηνή. 'Ο βόας περιέσφιξε γερά το θύμα του και είναι έτοιμος να το καταπιεί, ενώ οι σύντροφοι αυτού του δυστυχισμένου παρακολουθούν με φόβη το θέαμα, χωρίς να είναι σε θέση να τον βοηθήσουν.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΒΟΑ

Τα πράγματα θα μπορούσαν να σταματήσουν εκεί. 'Ο πάνθηρας θα έπρεπε να φυγή μπροστά σ' αυτό τον επικίνδυνο εχθρό. Κι' ο βόας, αφού απέτυχε η προσπάθειά του, θα έπρεπε να ξαναγυρίσει στο δέντρο, για να περιμένει κάποια άλλη λεία, που δε θα ήταν σε θέση να του ξεφύγει. 'Αλλά αντίθετα, πώς ήταν πολύ πεινασμένος ή πως είχε κορυφωθεί από τη μονοτονία της τροφής του και ποθούσε κάποια αλλαγή.

'Από τ' άλλο μέρος, ο πάνθηρας είχε γιγνη στην αξιοπερίεχσή του ως θηρίου, που ήταν συνθημένο να κινήσει, όχι να δέχεται επιθέσεις.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Οι δύο αντίπαλοι έστεκαν τώρα αντιμέτωποι. 'Ο πάνθηρας είχε στήριχθεί στα πίσω του πόδια και φαινόταν έτοιμος να ορμήσει, ενώ ο βόας είχε κολλήσει την ουρά του και είχε ανασηκώσει το επάνω μέρος του κορμού του, που το κρατούσε ακίνητο σαν κολώνα. Το κεφάλι του, που βρισκόταν σε οριζόντια θέση, σχημάτιζε όρθη γωνία με το κορμό του. 'Ενα γλοιώδες υγρό έτρεχε από το στόμα του, που το κρατούσε διανοίχτο.

Αυτό το κεφάλι άνοιξε, ξαφνικά, να μαρμαίνει, σαν κάποιο ελάτριο να το τινάζει προς τα εμπρός, ενώ το κατώτερο μέρος της

οδού αναδευόταν. Αυτή τη φορά, ο πάνθηρας δεν κατάφερε να ξεφύγει. 'Ο βόας τυλίχτηκε γύρω του...

'Ο πάνθηρας, όμως, δεν είχε καμιά διάθεση να φραγθεί από το βόα, κι' αφού σφισσόγυρισε δυο ή τρεις φορές μέσα στη διπλή θηλεία, που είχε φτιάξει το έρπετο, άρπαξε το κατω μέρος της ουράς του και, χώνοντας τα τριμερή δόντια του, την έκοψε σε με μισάκια.

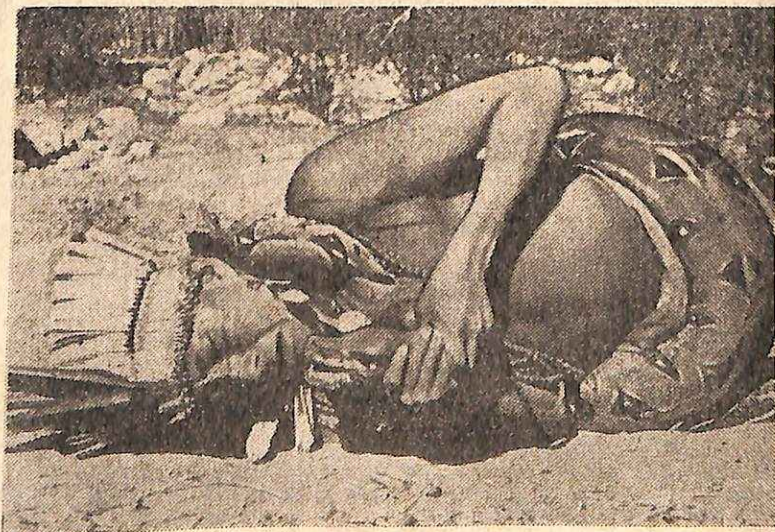
'Ο βόας χαλάωσε τότε το σφίξιμό του, όχι όμως όσο θα επιθυμούσε ο πάνθηρας, για να μπορέσει να ξεφύγει.

Μία στιγμή αργότερα, το θηρίο άνοιξε και πάλι το στόμα του. Τα δόντια του χώθηκαν αυτή τη φορά μέσα στο λαιμό του βόα. Έκωσε από εκεί ένα μεγάλο κομμάτι κρέας και το πέταξε μακριά.

Το κορμί του βόα αναταράχθηκε σπασμωδικά κι' έτσι ο πάνθηρας κατάφερε να πιναγεί έξω. 'Αλλά ήταν πιά διηρασμένος για αίμα και εκδιέχθηκε. Κι' αντί να περιμένει καινούργια επίθεση, έμεινε αυτός πάνω στον αντίπαλό του.

'Ο βόας, που του έλειπε το κατώτερο μέρος της ουράς του, δε μπορούσε πιά να αττιάσει το τραύμα «λάσσης» του. Κι' από τ' άλλο μέρος, το τραύμα του λαιμού δυσκόλευε τις κινήσεις του. Κα-

Μία δραματική πάλη. 'Ο βόας έχει τυλίξει με το σώμα του τον 'Ερυθρόδερμο, που, από τ' άλλο μέρος, σφίγγει με τα γόνα του το κεφάλι του έρπετος, για να παραλέσει το θάνατό του.

τάραξε, ωστόσο, γ' αποκύνη την επίθεσή και, ξεδιπλώνοντας το κορμί του, κορυφώθηκε στην κορυφή της πανθήρας. Λογάριαζε πιθανόν, ότι θα τον συνέτριβε με τον όγκο του.

'Ο πάνθηρας, όμως, συνέχισε τη γνωστή τακτική του. Πού είχε αποδώσει τόσο καλά άτυπες μαθήματα τις προηγούμενες φορές.

Μ' όλο το τεράστιο βάρος του βόα, κατόρθωσε να διατηρήσει την ελευθερία των κινήσεων του και χρησιμοποίησε τα δόντια και τα νύχια του για να του ξεσπίσει τις σάρκες και να κόψει ολόκληρα κομμάτια κρέας από το σώμα του.

Η πάλη αυτή ήταν τρομακτική. 'Ο βόας έκανε σιγά-σιγά διηρύσεις, ενώ ταυτόχρονα ή ελάφια του κορμιού του, λόγω των πολλών πληγών, είχε εξασθενήσει σιγά-σιγά. 'Ετσι, σε κάποια στιγμή, ο πάνθηρας κατάφερε να πιναγεί έξω. Μ' ένα πήδημα έφωσε τότε τα δόντια του μέσα στο λαιμό του βόα, που, έπειτα από μερικούς σπασμωδικούς, έμεινε ακίνητος. 'Ηταν νεκρός.

'Εκείνη την ώρα, από τις άνοιχτες, που μου δόθηκε η ευκαιρία να ιδώ κατά τις μακροπρόθεσμες περιπλανήσεις μου μέσα στη ζούγκλα, γράφει ο λογαγός Σέντον.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΦΑΓΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ

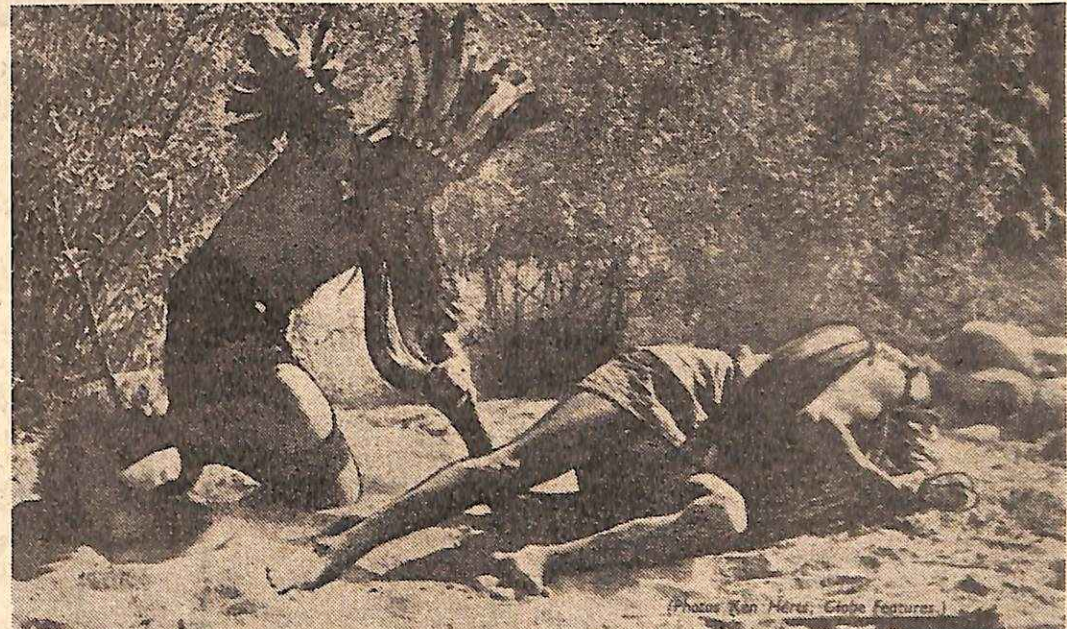
'Ο ίδιος αναφέρει μία άλλη σκηνή, που δείχνει τα θηρία ένστικτα του βόα.

Δύο μικροί βόες, ο ένας τριών περίπου μέτρων κι' ο άλλος δύο, είχαν συνηγαθίσει για να αμυνάρισουν ένα άγριο ζώο. Το δυνατό σφίξιμό τους έκανε τα κόκαλα του ζώου να σπαστούν. Το άγριο ζώο, χωρισμένο σε δυο μεγάλα κομμάτια και σε μερικά άλλα μικρότερα. Οι δυο βόες τα κατάπιαν, χωρίς πολλές διαταπώσεις. Και, ξαφνικά, βρέθηκαν με τα μουσούδια τους κολλημένα. Δεν είχαν πιά τίποτ' άλλο να φάνε. 'Αλλά ή όρεξή τους είχε ακονιστεί. 'Ο μεγαλύτερος άνοιξε, ξαφνικά, το πελώριο στόμα του και κατάπιε το μικρότερο. 'Επειτα πώς το σώμα του έρπετο να διασπαρθεί, γράφει ο Σέντον. 'Αλλά δεν έγινε τίποτε. 'Ο μεγάλος βόας, που το σώμα του είχε διαγυγισθεί σε υπερβολικό βαθμό, έμεινε κάμωση ώρα ακίνητος, για γ' άπιστη προσαγωγή των οίσσων του να τακτοποιηθεί αυτή τη μεγάλη λεία μέσα στο πεπτικό του σύστημα. 'Αρχισε ύστερα να σέρνεται άργα και σε λίγο χάθηκε πίσω από μία πινελιά λούπη. Τού χροιάζονταν τώρα ένας ήπιος, πολλών ημερών, για να μπορούσε να χωνέψει αυτό το πλούσιο γεύμα.

Πραγματικά, ο βόας δεν τρώει κάθε μέρα παρόι μόνον όταν δε βόσκει αξιολόγη λεία. 'Αλλά ένα έλάφι ή ένας μεγάλος πίθηκος είναι ένα χορταστικό γεύμα, που θα χρειαζόταν δύο δε τρεις ημέρες για να το χωνέψει. Στο διάστημα αυτό, βυθίζεται σε νάρκη. Μπορεί κανείς τότε να πάει κοντά του και να τον άγγιξη με το γέρι ή το πόδι του, χωρίς να εκπλήσσει καμιά αντίδραση. 'Ο βόας, έξ' άλλου, όταν είναι χορτασμένος, άδιαφοροί και για την πιο πλούσια λεία. Πρέπει να τελειώσει πρώτα με το ένα γεύμα για να οητεί σε δεύτερο.

ΒΥΘΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΝΑΡΚΗ

Το γεγονός αυτό εκπαιδεύεται οι κτηνοτρόφοι, για να αιχμαλωτίσουν το μεγάλο αυτό έρπετο. Και μ'ι νομίζετε πως ή ζήτησις είναι μικρή. Περισσότεροι από 200 βόες διατίθενται κάθε χρόνο στους ζωολογικούς κήπους της Ευρώπης, της 'Αμερικής και της Αφρικής, χωρίς να λογαριάσουμε

Οι 'Ερυθρόδερμοι χρησιμοποιούν την ίδια μέθοδο με τους Βιρμανούς. 'Ο ένας από τους κτηνοτρόφους πιάνει το βόα από το κεφάλι, ενώ ο άλλος του συσφίγγει την ουρά, για να μη μπορεί να την χρησιμοποιήσει.

έκείνους που απορροφούν τα διάφορα τσίρα.

Για το κνήγι του βόα χρειάζεται ένα δόλωμα, που είναι συνήθως ένα άγριο ζώο ή ένα έλάφι. Λέγουν τα δυο μπουστίνια πόδια των διστηγισμένων ζώων και τα αφήνουν σ' ένα «πέρασμα», δηλαδή σ' ένα μέρος απ' όπου οι άγριες έχουν εξασθενήσει από πριν, ότι περνούν αυτά τα έρπετα. Το άγριο ζώο ή το έλάφι δε μπορούν πιά να κινήσουν παρά μόνο με τα πίσω τους πόδια, πράγμα που σημαίνει, ότι δε μπορούν να κινήσουν καθόλου.

'Ο βόας προσελκύεται συνήθως από τις σπαρακτικές κραυγές, που βγάζουν τα διστηγισμένα ζώα. Μπορεί, όμως, αντί γ' αυτόν, να παρουσιασθούν άλλα θηρία, π. γ. λιοντάρια ή τίγρεις. Στην περίπτωση αυτή, ή ή προσαρτημένη πάει χαμένη, εκτός αν οι κτηνοτρόφοι είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν αυτά τα θηρία.

'Αλλά δε υποθέσουμε, ότι τα πράγματα γίνονται μέσα σ' έλάφια, έπειτα, ο βόας φεύγει για να πάει να χωνέψει. Κι' απ' αυτή τη στιγμή, αρχίζει ή δυσκολότερη φάση του κνήγι. Γιατί πρέπει να εξακριβωθεί το κορμίσιο του βόα.

Η κατάσταση της νάρκης αρχίζει έπειτα από μισή ή μία ώρα από τη στιγμή, που ο βόας κατάνει τη λεία του. Και, στο διάστημα αυτό, ο βόας μπορεί να διατρέξει ολόκληρα χιλιόμετρα.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι ο βόας βγαίνει για γ' ανάληψη τη λεία του με το πέσιμο της νύχτας. Καμιά έρευνα, λοιπόν, δεν είναι δυνατή μέσα στο σκοτάδι. Το πολύ-πολύ, οι άγριες προσπαθούν να μάθουν τη διεύθυνση, που άνα κολούθησε ο βόας. 'Η άληθινή και συστηματική έρευνα θ' άρχισι το άλλο πρωί.

Οι έγιδείσεις, που έχουν οι άγριες είναι πολύ ειδικές. Πρώτον, τα ειδικά αποτυπώματα, που αφήνει ο βόας. 'Αλλά αυτά διακρίνονται μόνο πάνω στο χώμα. Και οι γυναίκες λωφίδες μέσα στη ζούγκλα είναι έλατρες και άδελφες. Γι' αυτό, οι άγριες δίνουν μεγαλύτερη σημασία στη

δεύτερη ένδειξη. 'Ο βόας, καθώς σέφεται, βγάζει από το στόμα του μία γλοιώδη ουσία. Κι' αυτή την ουσία, οι άγριες προσπαθούν να την ανακαλύψουν πάνω στις φυλλωσιές από όπου πέρασε το έρπετο.

ΣΩΜΑ ΠΡΟΣ ΣΩΜΑ

'Όταν, τέλος, επισημανθεί ή θέση όπου βρίσκεται το έρπετο, οι άγριες προσπαθούν να εξακριβώσουν το βαθμό της νάρκης, στην οποία είναι βυθισμένο. Χρησιμοποιούν γ' αυτό διάφορα τεχνάσματα. Χτυπούν χάλκινα όργανα, βγάζουν δυνατές κραυγές κλπ. 'Αν το έρπετο δε δείξει καμιά αντίδραση, είδοποιούν τους κτηνοτρόφους, που πλησιάζουν εφοδιασμένοι με μεγάλα σιγονιά. Με αυτά δίνουν την ουρά και το κεφάλι του έρπετος και κατόπιν το τραβούν...

'Όταν ο βόας έφυγσει από τη νάρκη του, βρίσκεται μέσα σ' ένα μεγάλο έλαιο κλουβί, από όπου δε μπορεί πιά να βγεί.

'Ο βόας, άλλωστε, συνήθιζει πολύ εύκολα στην αιχμαλωσία. Το κυριότερο γ' αυτόν είναι να του δίνουν άρεστη τροφή.

Οι Βιρμανοί δείχνουν πιο τομήσει στο κνήγι του βόα από τους 'Ινδούς γείτονές τους. 'Αντί για την πολιτική διαδικασία, που είπαμε, προτιμούν να προσβάλλουν το βόα μέσα στο κορμίσιο του την ημέρα. Έχουν έτσι το πλεονέκτημα, ότι εογάλλονται στο φως. 'Αλλά οι κτηνοτρόφοι είναι άσυνγκριτως μεγαλύτεροι.

Το κνήγι αυτό άπαιτεί θάρρος και προσοχή. Οι κτηνοτρόφοι παρονοούν το βόα την ώρα, που βγαίνει από τη φωλιά του. 'Ενας απ' αυτούς οδηγείται τότε πάνω στο κεφάλι του και σφίγγει με τα χέρια του το λαιμό του, για να τον έμποδισι γ' άνοιξη το πελώριο στόμα του. Δύο άλλοι κτηνοτρόφοι πιάνουν την ουρά του και την τραβούν με δύναμη. 'Ετσι, το έρπετο δε μπορεί να φτιάξει τις τρομερές θηλειές του.

Οι κτηνοτρόφοι όμως πρέπει να είναι εξαιρετικά δυνατοί και να έχουν μεγάλη άγνοχη. Γιατί το έρπετο άμυνεται με λύσσα. 'Αν κατόρθωσι να ξεφύγει, οι κτηνοτρόφοι είναι χαμένοι. 'Ο βόας, όμως, δεν έχει μεγάλη αντοχή κι' αφού πάλησι κάμωση ώρα, ήρεται... Οι κτηνοτρόφοι που περνούν τότε τις θηλειές, που έχουν έτοιμάσει από

πριν και τραβούν το έρπετο όπως και στην προηγούμενη περίπτωση.

Η σύλληψη ενός βόα είναι μεγάλο γεγονός στη Βιρμανία. 'Ο ολόκληρο το χωριό βγαίνει για να υποδεχθή τους κτηνοτρόφους, που σέρνουν πίσω τους το μεγάλο θήραμα. 'Οργανώνεται τότε μία περίεργη ιεροτελεστία, στην οποία ο μάγος της φυλής έχει τον πρώτο λόγο. 'Ο βόας οδηγείται σ' ένα έξωφωτο, όπου του δένουν μαζι το κεφάλι και την ουρά. Το έρπετο σχηματίζει τότε έναν κύκλο. Οι ήθαγενείς πιδούν και χορεύουν ολόγυρα...

Στο τέλος, ο μάγος της φυλής κόβει μ' ένα μεγάλο μαχαίρι την ουρά του έρπετος. Οι βοηθοί του αρχίζουν κατόπιν να το τεμαχίζουν. 'Αλλά όταν φθάνουν σε απόσταση ενός περίπου μέτρου από το κεφάλι, σταματούν.

Και τότε ξετυλίγεται μία περίεργη σκηνή. Το άκρωτηριασμένο αυτό έρπετο, που εξακολουθεί να ζή, τρέχει δεξιά-άριστερά, άνοιγώντας το πελώριο στόμα του, σά νάθελε να καταπιεί κάποια λεία. Οι ήθαγενείς φεύγουν από μπροστά του με μεγάλες κραυγές.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΟΕΣ

Το κνήγι αυτό διαρκεί ως μισή ώρα και καποτε περισσότερο. Οι κτηνοτρόφοι του έρπετος εξασθενίζουν ολόγυρα και, στο τέλος, σταματούν. Είναι πιά νεκρό. Τού βγάζουν τότε τα δόντια του, που οι κτηνοτρόφοι τα παίρνουν ως τρόπαιο και στέλνουν μ' αυτά την εισοδή της καλύδας τους.

Οι Βιρμανοί βόσκουν πολύ νόστιμο το κρέας του βόα και το παρουσιάζουν μ' εκείνο των μεγάλων ψαριών.

Τα θύματα από βόες είναι πάντοτε πολλά στις 'Ινδίες. Ποιν από κάμποσα χρόνια, ένα έρπετο μήκους 8½ περίπου μέτρων, περιέσφιξε έναν 'Αγγλο λογαγό μαζί με το έλαιο του, καθώς προσχωρούσε επί κεφαλής του λόγου του μέσα από τη ζούγκλα. Οι άγριες του λόγου άρχισαν τότε να τεμαχίζουν το έρπετο με τις λόγχες τους. 'Αλλά δεν κατόρθωσαν να σώσουν τον αξιοπερίεχο, οπότε το έλαιο, γιατί ο βόας τους είχε σπείσει με το τρομερό σφίξιμό του τη σπασμωδική στήλη κι' είχε προκαλέσει το θάνατό τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Το κνήγι των πιθήκων.

Μπαρμπαρα Φάκτορ ή 'Αμερικανίδα πρόεδρος της ομορφιάς.

Οι προφητείες ΤΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΦΑΚΤΟΡ

Σε λίγα χρόνια οι γυναίκες θα ζήσουν το σώμα τους, όπως το πρόσωπό τους!..

ΜΙΑ πραγματική επανάσταση έτοιμάζεται στον κόσμο της κοσμητικής-αισθητικής. Σε λίγα χρόνια, οι γυναίκες δε θα φροντίζουν να «τρέφουν» και να μακιγιαρουν μόνο το πρόσωπό τους, αλλά θα επεκτείνουν αυτές τις φροντίδες και στο σώμα τους.

Αυτή η αναζήτηση έγινε πριν μερικές μέρες από μια προσωπική διαμαρτυρία, ενδιαφέροντα. Πρόκειται για τη Μπαρμπαρα Φάκτορ, την «πρόεδρο» ενός από τους μεγαλύτερους οίκους ομορφιάς.

Σ' ένα από τα άμετα ταξίδια της, αγάμεσα στην Εύροπη και την 'Αμερική, η Μίς Φάκτορ έμεινε για μερικές ώρες στο Μιλάνο και παρατήρησε μια σύντομη συνέντευξη, κατά τη διάρκεια της οποίας έκανε την περίεργη αυτή αποκάλυψη.

— Τα προϊόντα γι' αυτή την επανάσταση — είπε η Μίς Φάκτορ — μελετώνται ήδη. Πρόκειται για ειδικά καθαριστικά, κρέμες και κραγιόν, τα οποία θα προστεθούν στις κοινές υαλινικές λουσίνες και στα αλάτα του μπάνιου.

— Θέλετε δηλαδή να πείτε, ότι στο μέλλον οι γυναίκες θα περιποιούνται και το μακιγιαρουν το σώμα τους με την ίδια προσοχή, που τώρα αφιερώνουν στο πρόσωπό τους;

— Ακριβώς αυτό θα συμβεί σε μερικά χρόνια. Τα μυστικά και οι γυμναστικές των γυναικών, που θα τρέφονται με ειδικές κρέμες και θα βάφονται με ειδικά χρώματα, θα αποτελέσουν μια πραγματική στροφή στην ιστορία της κοσμητικής, που, κατά τη γνώμη μου, μπορεί να παραβληθεί μόνο με τη θανάση μάδα του γυμνασίου, που γοηίζει ο ήλιος και που έχει κατακτήσει τις γυναίκες σε όλο τον κόσμο.

Η Μπαρμπαρα Φάκτορ άρχισε να αναφέρει περισσότερα, σχετικά με αυτή την ενδιαφέρουσα αποκάλυψη. Οι λεπτομέρειες του μακιγιαρίσματος του σώματος, αποτελούν ένα μυστικό, που κρατείται ζηλότυπα. Έτσι οι δημοσιογράφοι περιοριστήκανε να ζητήσουν από τη Μίς Φάκτορ, αυτή τη νέα γυναίκα, που γνωρίζει όλα τα μυστήρια της ομορφιάς, να τους αποκαλύψει ποιά ακριβώς θα είναι η μάδα του μακιγιαρίσματος — το προσωπικό φυσικά — για τον προσεγγίζοντα χειμώνα.

— Η καλύτερη συμβουλή, που έχω να δώσω — είπε η Μπαρμπαρα Φάκτορ — είναι να διαλέξετε κάθε γυναίκα μια σοβαρή «γραμμή», για την περιποίησή και το μακιγιαρίσμά της. Όταν θα κάνει την έκλογή της, θα πρέπει να ακολουθήσει με σχολαστικότητα τόσο την

περιποίησή, όσο και το μακιγιαρίσμά, χωρίς να κοιτάζει ποτέ.

Έχω άριστη πείρα από τον κόσμο των γυναικών κι έτσι είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι, τόσο οι κυρίες της Βομβαρδής, όσο και της Ρώμης ή του Τοκιο, έχουν ένα πρόβλημα απόλυτα κοινό: Όλες θέλουν να είναι νέες και όμορφες. Σε όλες, λοιπόν, συμβουλευτώ το ίδιο πράγμα. Η δική μου συνταγή ομορφιάς είναι η ακόλουθη: Κάθε μέρα δέκα λεπτά περιποίησης, κάθε μέρα δέκα λεπτά μακιγιαρίσματος.

— Ποιά είναι η γνώμη σας για τις κρέμες, που υπόσχονται, ότι αφαιρούν δέκα χρόνια ηλικίας;

— Δεν πιστεύω στις θαυματουργές κρέμες, όπως δε πιστεύω σε όλα εκείνα τα προϊόντα με τις ψευδο-επιστημονικές βάσεις, που υπόσχονται να σβύνουν σε μιση ώρα από το πρόσωπο της γυναίκας όλους τους κόπους και τις ρυτίδες της ζωής της. Μέχρι την ημέρα, που οι επιστήμονες θα κατορθώσουν να ανακαλύψουν την πραγματική «πηγή της νεότητας», είμαι βέβαιη, ότι ο μοναδικός τρόπος για να έχω μια γυναίκα πρόσωπο δροσερό και νεανικό, θα μείνει πάντα εκείνος, που ανέφερα πιο πριν. Κάθε μέρα δέκα λεπτά περιποίησης και δέκα λεπτά μακιγιαρίσματος.

— Θα θέλατε να μας πείτε κάτι σχετικά με το μακιγιαρίσμά, που θα είναι της μόδας τον προσεγγίζοντα χειμώνα;

— Οι λεπτομέρειες του χειμερινού μακιγιαρίσματος μένουν ακόμη έντελως μυστικές. Όλα βέβαια είναι έτοιμα, αλλά οι Οίκοι της ομορφιάς προτιμούν να διατηρήσουν τα μυστικά τους, ωστόσο οι γυναίκες να «συνηθίσουν» στις γραμμές και τα χρώματα των φροντισμάτων, που θα παρουσιάσουν οι μεγάλοι ομίτες και να είναι έτοιμες να δεχθούν τα νέα μακιγιαρίσματα που θα έλθουν να τα εναλλάξουν με τα παλαιά.

— Το μόνο που μπορώ να πω είναι, πως το χειμώνα θα είναι ιδιαίτερα απαιτητικό το βλέμμα. Οι γυναίκες θα έχουν βλέμμα βαθύ και υιοειδές, που θα απαιτεί πολύ σμίκελ και πολλή σιγή.

— Αυτό σημαίνει, ότι το μακιγιαρίσμά των στόμ (όπως π. χ. της Λίς Τάιτλερ στο φιλμ «Κλεοπάτρα») ετηρείται το βλέμμα των άλλων γυναικών;

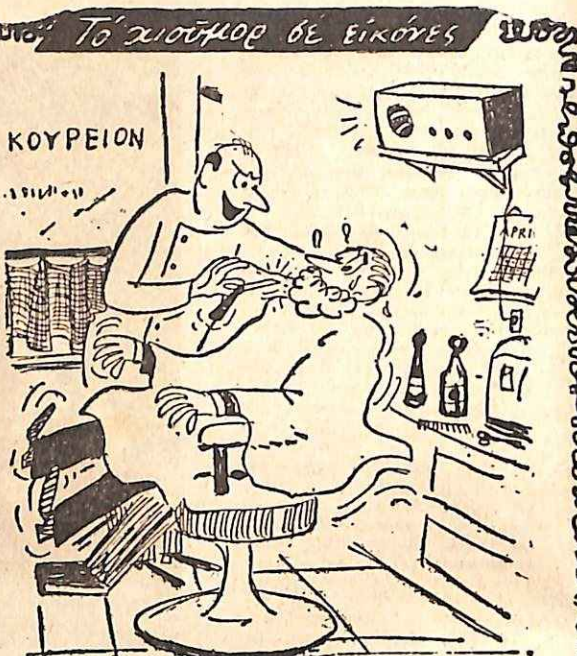
— Από μια άποψη, ναι. 'Αλλά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως π. χ. σε μια ενδιαφέρουσα βραδιά. Έχει περάσει πια η εποχή, που ο παλιός μου, ο μεγάλος μακιγιαρίστης Μάξ Φάκτορ, αφού δημιουργούσε ένα μακιγιαρίσμά για μια στόμ του βοβοδι κινηματογράφου, το επέβαλλε στις γυναίκες των πέντε ηπείρων. Τώρα οι απλές γυναίκες, η νοικοκυρά, όπως και η υπάλληλος, προτιμούν να αντιγράφουν το μακιγιαρίσμά τους από τα μακιγιαρίσματα και τις κριτικές της υψηλής κοινωνίας, με την αυταπάτη, ότι αποκτούν ένα γάλογο γούλι. Ένώ οι στόμ, για να αποτελέσουν αντίθεση, υιοθετούν ένα μακιγιαρίσμά πολύ απλό.

— Και για τις «θεραπευτικές» κρέμες τι έχετε να μας πείτε; Πρόκειται να λανσαριστούν έφτος νέα είδη;

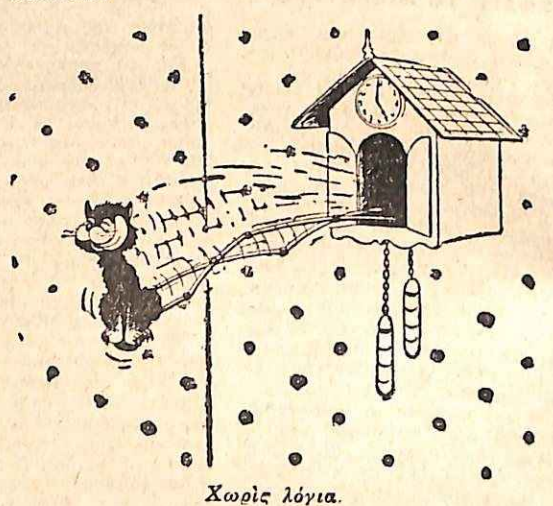
— Όχι, αυτές που υπάρχουν στο εμπόριο παρουσιάζουν, ότι καλύτερο και τελειότερο μπορεί να επιβληθεί μια γυναίκα για τη διατήρησή της ομορφιάς της. Είναι έτοιμοι πολλοί δυσκόλο να ανακαλυφθεί κάτι καινούριο.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΣΟΥ ΛΑΤ'ΟΝ

Ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου Τζαίμς Μάησον χώρισε από τη γυναίκα του Παμέλα, στην οποία πρόσφερε μια αποζημίωση 250 περίπου χιλιάδων δραχμών το μήνα. Σύμφωνα με το κοινοτικό του Χόλλυγουντ, ο Μάησον είναι ερωτευμένος με την 15ετιδα ηθοποιό Σού Λά'Ον, που έμνηνεσε το ρόλο της Λολίτας στη γνωστή ταινία. Στην ταινία αυτή, ο Μάησον υποδύεται το ρόλο ενός ώριμου άνδρα, που καταφέρνει να ξελογιάσει μια κοπέλλιτσα, με πρόψια φλογερή ιδιοσυγκρασία. Πρέπει να σημειωθεί, ότι η κόρη του Μάησον, Πόρτλαντ, είναι σήμερα 14 χρονών. Μετά το διαζύγιο, η Πόρτλαντ θα ζήσει μαζί με τη μητέρα της.

— Πριν αρχίσω, για πές μου με ποιά ποδοσφαιρική ομάδα είσαι, με τον Παναθηναϊκό ή τον 'Ολυμπιακό;

Ο διενθοντής: Τι άκουσα, κύριε 'Αντιδής; Είναι αλήθεια πως ζητάτε καθημερινώς ενό- τεταρτον άδεια, για να πάτε να πιείτε καφέ;

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ανθρώπινα ρεκόρ

Μακρύνουν ελσένα τα σύνε-ρα του «δυνατού»

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πραγματοποιεί κάθε μέρα και νέα ρεκόρ. 'Ας δούμε ποιά είναι τα σημαντικότερα:

Η σ τ ε ί α. — Ο Κουβανός ναύτης Προυντένσιο 'Ανγκουέλα Πεντρόμα, 48 χρόνων, έπειτα από το ναυαγίο του πλοίου του, στις 21 'Ιουνίου, 1960, έμεινε επί 9 ημέρες πάνω σ' ένα κομμάτι βάρκας, χωρίς τροφή και νερό. Όταν τον βρήκαν, παρουσιάζε σοβαρές λειτουργικές διαταραχές, ήταν ανίκανος να σκεφθεί και πάθαινε παραισθήσεις.

Τ α χ υ τ η ς. — Ο Αμερικανός ταγματάρχης Ρόμπερτ Ουάιτ έφτασε τα 6585 χιλιόμετρα την ώρα με «τέξες».

Οι Ρώσοι κοσμοναύτες του «Βοστόκ», ξεπέρασαν τα 28000 χιλιόμετρα την ώρα.

Θ ε ρ μ ο τ η ς: Πειράματα μεταξύ των 'Αμερικανών κοσμοναυτών, που εκπαιδεύονται στη σχολή του Σάν 'Αντόνιο (Τέξας).

Ρεκόρ: 55 βαθμοί Κελσίου επί 2 ώρες. Έλαφρές καρδιακές διαταραχές.

128 βαθμοί επί 15'. Ναυτία, ταχυφυγμία, διαταραχές της όρασης και της ακοής.

Ψ ο χ ο ς. — Αμερικανική Βάσι στο νότιο Πόλο: 55 βαθμοί υπό το μηδέν. Πτώση της θερμοκρασίας του σώματος, έλαφρη ελάττωση του βά-ρους.

Ψ ο χ ο ς — ά ν ε μ ο ς. — Πειράματα της γαλλικής αποστολής στο νότιο Πόλο. Μέγιστο ρεκόρ 45 βαθμοί υπό το μηδέν, με άνεμο ώριαίας ταχύτητας 130 χιλιομέτρων. Παρέα επί πολλές ώρες. Παρατηρήθηκαν οπτικές διαταραχές και αναπνευστική δυσχέρεια.

Α ν ε μ ο ς. — Πειράματα του αμερικανικού ναυτικού. Όταν ο άνεμος ξεπερνά τα 600 χιλιόμετρα την ώρα, τα μάτια δεν ανοίγουν, η μύτη συστρέφεται και μπορεί να ισοπεδωθεί τελείως και τα αυτιά κινηλεύουν να ξεκολλήσουν. Το μεγαλύτερο ρεκόρ άντοχής είναι η έκταση του πιδότου με άνεμο 800 χιλιομέτρων την ώρα.

Θ ε ρ μ ο τ η ς. — Μέγιστο ρεκόρ 120-140 «τέξιμπετ». Η παραμυθία επί μερικά λεπτά σε παρόμοιο όρυθο προκαλεί διαταραχές του νευρικού συστήματος και άλλες οργανικές ανωμαλίες.

Π ό ν ο ς. — Οι επιστήμονες του πανεπιστημίου Κόρνελ μέτρησαν με το ειδικό πομπέτρο, που έχουν επίφορη, πόνους 1012 «ντόλ». Για να κατανοηθεί η ένταση αυτών των πόνων, πρέπει να σημειώσωμε ότι ο πονόδοντας αντιστοιχεί σε 2 «ντόλ» και η ημικρανία δεν υπερβαίνει ποτέ τα 5 «ντόλ». Μετά τα 1012 «ντόλ» ο πόνος δεν αν- δάνει κι' αν ακόμη έντεινουμε την αιτία που τον προκαλεί. Το φαινόμενο αυτό, που μόλις σήμερα επιβεβαιώθηκε επιστημονικά, το ήξε-ραν οι παλιοί βρασιάντες. Γι' αυτό, σφαιματούσαν τα μαρτύρια έπει-τα από ώριμο σημείο.

Ρ α δ ι ο ε ν έ ρ γ ε ι α. — Μέγιστο ρεκόρ, σημειώθεν συνεπεία α- τυχήματος στα αμερικανικά άτομικα εργαστήρια του Λος Άλamos, με θύμα το δόκτορα Άλβιν Γκραϊνβί: 200 «ραίνγκεν». Συνέπειες: Ναυτία, πτώση των τριχών, πολλαπλασιασμός του αριθμού των λευκών αιμοσφαίριων, εμφάνιση καταρράκτου στο ένα μάτι. Ο δόκτορας Γκραϊνβί θεραπεύτηκε έκτοτε τελεί-ως, ανέκτησε τα μαλλιά του, ξανα- βρήκε τη φυσιολογική ισορροπία του αίματος και άποχτησε δυο παιδιά κανονικά και υγιέστατα.

Α ύ π ν ι α. — Ένας έθελον- τής, ο 'Αμερικανός πιανίστας Πή- τερ Τρίπ, έμεινε υπό Ιατρικό έλεγχο ύπνος επί 200 συνεχές ώρες. Έπειτα από το πείραμα αυτό, παρουσίασε διάφορες παροδικές δια- ταραχές (παραισθήσεις, δρράνεια, απώλεια της ισορροπίας, διανοητι- κή αμείλιχτα).

Νεκρανόστας. — Ο Πάλ 'Αμπλντι, 16 χρόνων, επανήλ- θε στη ζωή, σ' ένα νοσοκομείο της Μασαχουσέτης, έπειτα από φαινο- μενικό θάνατο 2 ώρων και 34 λε- πτών. Στο διάστημα αυτό του έγι- ναν 14 μεταγίσεις αίματος.

Π ο ρ ε ι α έ π ι τ ο β ο ς. — Ο Γάλλος αεροπόρος Γκιγιώμ περπάτησε επί 60 ημέρες στις Κορ- διλιέρες των 'Ανδεών, όπου είχε πέ- σει με το αεροπλάνο του, για να μπορέσει να φτάσει σε κατοικήσιμη περιοχή. Ο Αυστραλός Μάξον, 65 άλλου, που το 1913 είχε παραπλα- νηθεί, χωρίς έλκυδρο στην 'Ανταρ- κτική περιοχή, κατάρωσε να φτά- ση στη Βάσι του έπειτα από εξαν- τλητική πορεία 41 ημερών μέσα στους πάγους.

Μ ο ν α ς ι α. — Ο Ντέιβιντ Σέλικρκ, θρυλικός Ροβινσόν Κρού- σος, έμεινε από το 1704 ως το 1709, επί 5 σχεδόν χρόνι, στη νή- σο Χουάν Φερναντέζ. Για να μην τρελλαθεί, είχε υποβάλει τον εαυτό του σε αυστηρή πειθαρχία και ακο- λουθούσε ένα ώριμο πρόγραμμα κάθε μέρα.

Ο Αμερικανός ναύαρχος Μπύρντ έμεινε το 1934 επί 7 μηνών ελομέ- ναχος σε μια προχωρήσιμη Βάσι, στην 'Ανταρκτίδα. Είχε πάθει τε- λεία κατάπνωση των διανοητικών του δυνάμεων και λίγο έλειψε να τρελλαθεί.

Η Ζέλια 'Αρμεντ έμεινε επί 7 μέρες μέσα σ' ένα δωμάτιο τελεί-ως σιωπηλό και βυθισμένο στο σκο- τάδι. «Υπάρχουν πράγματα που μια γυναίκα μπορεί να τα κάνει κα- λύτερα από έναν άντρα», είπε όταν την έβγαλαν από εκεί.

Β α θ ο ς. — Τεχνητό (μέσα σε θάλαμο υπό ώριμένη πίεση) Χανς Κέλλερ, στη ναυτική Βάσι της Του- λώνας. Κατέβηκε μέχρι βάθους 300 μέτρων. Ο ίδιος κατέβηκε με σκά- φανδρο στα 220 μέτρα μέσα στη θάλασσα.

Σ' ένα βελγικό μεταλλείο, μερι- κοί εργάτες κατέβηκαν σε βάθος 1360 μέτρων υπό την επιφάνεια της γης.

Υ ψ ο ς. — Ο 'Εντμοντ Χί- λαρυ και ο Τένισκ Νορκάυ ανέβη- καν το Μάιο του 1953, εφοδιασμέ- νοι με συσκευές όξυγόνου, στην ύ- ψηλότερη κορυφή του Έβερεστ (8.888 μέτρα).

Ε λ ε ύ θ ε ρ η π τ ω σ ι ς. — Στις 24 Μαΐου 1956, η Γαλλίδα Κολέτ Ντυβάλ έπεσε στα άνοικτα της Κοπακαμπάνα (Βραζιλία) με α- λεξίπτωτο, από ύψος 10.897 μέ-τρων. Τα τύμπανα των αυτιών της διαρρήσαν και έφτασε κάτω λιπο- θυμη.

Ο φουκαρής

- ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΟΤ, δήλωσε ο Κλεμάν Ρομέ στο φίλο του, το Βίκτωρα Πλαϊ, πρέπει να δώσω ένα καλό μάθημα στη γυναίκα μου. Η 'Αδριανή είναι παιδί, βέβαια, άκομη, αλλά παιδί ανύποφο! Καταχράται της κα- λούστας μου!

«Νομίζει πως, επειδή βάρυνα λιγάκι, θα υποχωρώ πάντα σε όλα τα ζητήματα, για να βώσω την ήσυχία μου. Παρεξήγησε την ευγένεια και τη λεπτότητα μου. Τ' άσπια της για τη φαλκίρα μου, για το ντύσιμό μου, που δί- νουν στα νεύρα. Σώνει πιά! 'Προ- θα, λοιπόν, να σε πονοκεφαλιά- σω λιγάκι, γιατί πρέπει να με βοηθήσει και εσύ.

— Σ' αυτά τα ζητήματα, ξε- ρεις...»

«Αφες τις υπεκφυγές. Εί- σα με το μέρος μου ή με το μέ- ρος της γυναίκας μου;

— Μα και με τους δύο σας δε θέλω να τα χαλάσω.

— Και ποιος σου δάνεισε εί- κοσι χιλιάδες και σ' έβγαλε απ' το αδιέξοδο, τις προάλλες; Δε στο λέω αυτό, για να σου υπεν- θυμίσω το χρέος σου, βέβαια. 'Αν ήθελα, μπορούσα να σου ζητήσω τα λεφτά, χωρίς περιστροφές. Δε στα ζητήσα όμως, καθώς βλέ- πεις. Ζήτησες να σε βοηθήσω κι' εγώ δε δίστασα.

— 'Αν πρόκειται να κάνεις εκ- κληση στα αισθηματά μου... Λέγε, λοιπόν, τι θέλεις;

— 'Αποστάσα να παίξω το μεγάλο παιχνίδι. Δεν πραγματο- ποιήσα ποτέ, ως τώρα, τις άπει- λές μου και γι' αυτό η 'Αδρια- νή δε με λογαριάζει. 'Απόψε, λοι- πόν, επί τέλους!

— Στο δεξιο έσκαρι, στο δια- δρομο, στο κάτω ορόφ!

— Γέλα, κορίτσι μου! Να δού- με όμως ως πότε θα γελάς!

Σημάθηκε σά σφύρα, κήος τη βάλισα του, το κατέλλο του, βροντίζε τις πόστες, κι' έφυγε λέγοντας:

— Σου απαγορεύω νάρθης στο κατώφλι μου!

— Όποτε το σκέφτηκα αυτό!.. Ένώ ο άντρας της, ταράχτε- νος απ' τα ίδια του τα κατορθώ- ματα, έαυλώνονταν σε μια ποτα- θρόνα στο ξενοδοχείο, η 'Αδρια- νή άνοιξε την πόρτα στο Βίκτο- ρα Πλαϊ, όπως τον δέχτηκε και την παρασηνεί βδομάδα, με το χαμόγελο στα χείλη.

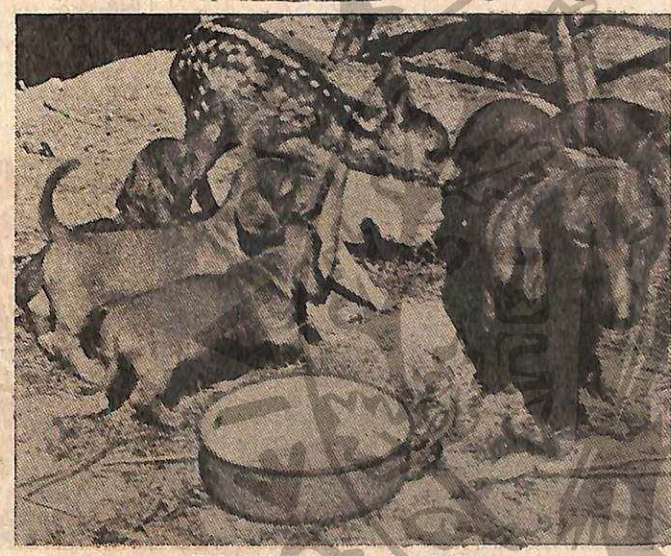
— Ο Κλεμάν δεν είναι εδώ; ρώτησε ο Πλαϊ.

— Όχι, είμαι μοναχή. Θά μου κρατήσετε συντροφιά;

— Και τί νέα;

— Τίποτε, άπολύτως!

Ο Κλεμάν δεν το είχε προ- δώσει αυτό. Ο Βίκτωρας προσ- πάθησε να φέρη την κουένια στο θέμα, που τον ενδιέφερε, μι- λησε για τους καναδες, που γί- νονται κάποτε μέσα στ' άντρογι- να, για μερικούς ανύποφους συ- ζήτους, για γυναίκες, που τις κα- κωμεταξοίονται οι άντρες τους. Τίποτε! Δεν της πήρε λέξι!.. Κι' ο άλλος, που θ' άναυτομονούσε, βέ-

ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΝΑ ΕΛΑΦΑΚΙ

Τα σκυλάκια αυτά δεν έλέπουν με καλό μάτι το μικρό ελαφάκι, που υποθέτουμε ή μητέρα τους και το οποίο πίνει το γάλα της, που προσ- ριζόταν γι' αυτά. Το όφρανο ελαφάκι το ανακάλυψε μέσα σ' ένα δάσος της Βαυαρίας ένας κυνηγός, ο οποίος το έφερε μαζί του στο σπίτι του. 'Εκεί, το υποθέτουμε με πρόψια ή σκυλάκια του, η οποία έπι- μένει να το δίνει το μερίδιό του από το γάλα της, παρά τις δια- μαρτυρίες των πραγματικών παιδιών της.

βασι, στο ξενοδοχείο του!...

Σαφηνά, χτύπησε το τηλέφωνο. Η Άδριανη ζήτησε συγγνώμη και πέρασε στο γραφείο του άντρα της, για να τηλεφωνήσει. «Αν κι' έλειπε καλά την πόρτα, ωστόσο ο Πλαϊζ κατάλαβε πως αυτόν ζητούσαν στο τηλέφωνο. Ο Κλεμάν χωρίς άλλο!

«Ακούσε την Άδριανη ν' αλλάξει τη φωνή της και ν' απαντά: — Τόν κ. Πλαϊζ, είπατε; Βγήκε προ δλίγου με την κυρία. Έγώ είμαι η καμαριέρα. Μάλιστα, με την κυρία. Πήρανε και άκετες βαλίτσες μαζί τους. Κάπου ταξίδι πάνε, φαίνεται!

Κρέμασε το ακουστικό και πέρασε πάλι στο σαλόνι με το πρόσωπο όλοφωτο απ' το κατόρθωμά της.

— Θα πάρετε ένα νονιά; — Εύχαριστώ... Δε μου λέτε, παρακαλώ, τι ήταν αυτό το τηλεφώνημα τέτοια ώρα; Κι' ο Κλεμάν να λείπει... Μήπως σ' συμβαίνει τίποτα;

— Λάθος ήτανε. Δε μ'α συμβαίνει τίποτα...

— Λοιπόν, εγώ σ'α αφίνω... Έκτός αν φοβάστε να μείνετε μόνη. Μήπως έχετε να μου ζητήσετε καμιά εκδούλευσι, τίποτα;

— Μάλιστα, κ. Πλαϊζ; Θα σ'α ζητήσω μ'α χάρι...

— Ότι θέλετε... — Να πηγαίνετε, γιατί νυστάζω υπερβολικά!...

Έτσι, έφυγε ο Βίκτωρας. Πήδηξε σ' ένα αυτοκίνητο και τράβηξε για το ξενοδοχείο. Φυσικά, δε βρήκε εκεί τον Κλεμάν. Αποσυμμένος απ' το τηλεφώνημα της δίδης, έτρεχε σαν τρελλός στο σπίτι του και βλαστήμοιζε στο δρόμο:

— Τόν άχρειο, τόν άτιμο! Μου πήρε και χίλια φράγκα για να μου κλέψει τη γυναίκα! Κι' εγώ ο σταβάς! Φτού, να πάω ή δρογγή!...

Όταν άνοιξε την πόρτα του, κίτταξε του κάπου πάνω στα τραπέζια, να βρη το κλασσικό γραμμά της εγκαταλειμμένο. Κουνώντας σ'α θεοιό τη βαλίτσα του, άνοιξε την κορβατοκάμαρα κι' έμεινε αποβολωμένος.

Επιλωμένη στο κορβάτι, πάνω στα μαλακά μαξιλάρια, με τη ροή, γεμάτη δαντέλλες, νυχτιά της, η Άδριανη διάβαζε ήσυχα-ήσυχα ένα γραμμά, που πήρε το απόγευμα απ' τη μαμά της.

Αυτή η σκηνοθεσία ήτανε τόσο αντίθετη με την τραγωδία, που φανταζόταν ο Κλεμάν, όστε ο θυμός και η μαγία του, ξεθύμαναν με μιάς. Θέλησε να μιλήσει, κάτι να πη, αλλά δε μπόρεσε ν' αποθώση λέξει. Η κ. Σομιέ άπόλαυσε για λίγες στιγμές το θορίαμό της, άκούμπησε κατόπιν το γραμμά, που διάβαζε πάνω στο τραπέζι και μ' ένα τόνο, που ο οίκτος κνιοαγοούσε περισσότερο, παρό ή είρωνεία, ψιθύρισε στον άντρα της:

— Φονικά μου!...

ΠΙΕΡ ΛΑΚΑΡΝΤ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9—3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113, τηλ. 613-610. Οίκια 710-752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Αγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9—1 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

Για μικρούς

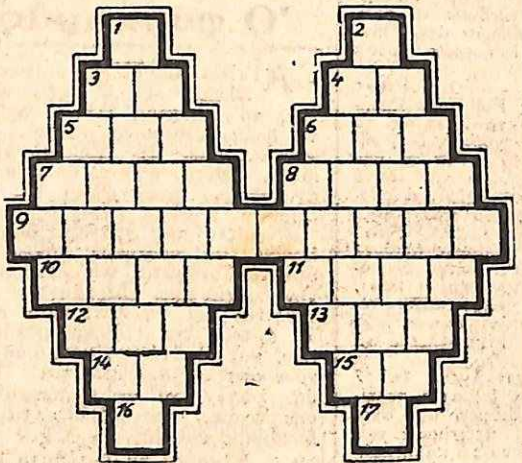
ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΟΥ

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Σεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2 μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο φωνήεν, συμπληρώστε ακόλουθως το σχέδιο με λέξεις, των οποίων σ'ας δίνουμε π'ο κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη, μέχρι την ενάτη, θα χρησιμοποιήσετε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

Έν συνεχεία δε ή κάθε λέξη θα σχηματίζεται με

τα γράμματα της προηγούμενης της, μείον ένα, για να σ'ασσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο φωνήεν, που είχατε άαλει και στα δύο πρώτα (1 και 2).

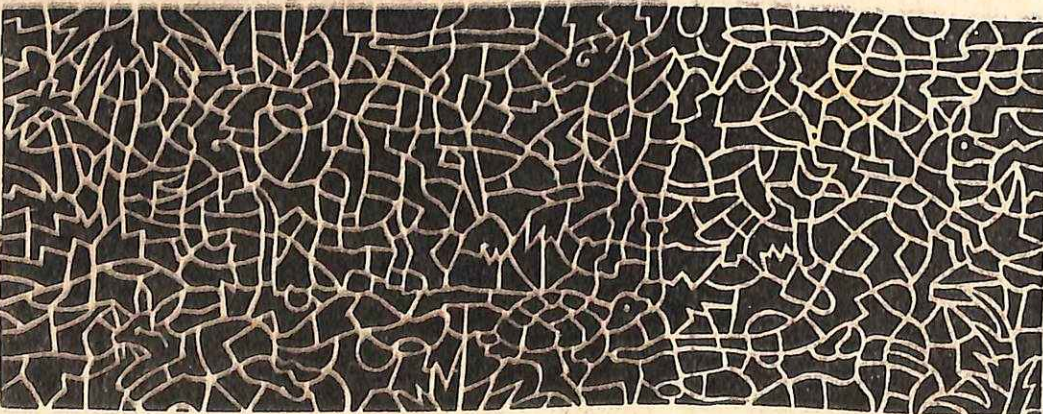
ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Άνθη.
- 4) Νότα.
- 5) Ναυτικό παράγγελμα.
- 6) Μας είναι καθημερινώς άπαραίτητο.
- 7) Την άναζητούμε το καλοκαίρι, την άποφεύγουμε τον χειμώνα.
- 8) Δε λείπει άπό κανένα κατάσταση.
- 9) Εικόνα που παριστάνει τη μαύρη σιλουέτα ενός άντικειμένου.
- 10) Βασίλισα της Σπάρτης.
- 11) Την άποτελούν άνθρωποι χαμηλού ήθικου επιπέδου.
- 12) Πρόθεσι της δημοτικής.
- 13) Προηγείται συμπέρασμάτος.
- 14) Βυζαντινή νότα.
- 15) Αιγυπτιακή θεότης.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

Άλυσίδα λέξεων

Σ'ας δίνουμε π'ο κάτω κατ' άλφαβητική σειρά 33 λέξεις, που έα πρώτης άφης δεν έχουν καμμία σχέση μεταξύ τους. Κι' όμως πρέπει μ' αυτές να σχηματίσετε, θέτοντας τις σε μιά λογική σειρά, μιά άλυσίδα λέξεων, στην όποια ή καθεμιά θα έχη δ.

Πέντε ζώα μέσα στη ζουγκλα

Η εικόνα αυτή δείχνει ένα σκτεινό κομμάτι άπό άνεξερεύνητη ζούγκλα, μέσα στο όποιο κρύβονται πέντε ζώα. Για να 'α ανακαλύψετε πρέπει να σήσετε όλες τις περιττές άσπρες γραμμές και ν' άφήσετε μόνο εκείνες που θα σχηματίσουν τις σιλουέτες των πέντε ζήσιμων ζώων.

Πρέπει μέσα σε τρία λεπτά, το πολύ να θρήτε και τις πέντε αυτές σιλουέτες, γιατί μόνο τότε θα μ'ορητε να υπερφανεύστε για την παρατηρητικότητα σ'ας.

Οι λύσεις στη σελ. 76

πρωτόποτε κάποια σχέση με την προηγούμενη και την επομένη της.

Για να σ'ας διευκολύνουμε σ'ας άποκαλύπτουμε πως θ' άρχισετε άπό τη λέξη «ΧΑΡΑ» και θα τελειώσετε με τη λέξη «ΘΙΑΣΟΣ».

Η κάθε λέξη στην άλυσίδα εν σχέσει με την προηγούμενη της ή την επομένη της θα είναι:

- 1) Ένα συνώνυμο.
- 2) Ένας αναγραμματισμός.
- 3) Θα σχηματίζεται με την προσθήκη, την άφαίρεση, ή άλλαγή ενός γράμματος.

ά έχη άμεση σχέση μ' αυτήν.

ώρα ένα παράδειγμα άλυσίδας 10 λέξεων:

ΑΛΛΕΟ — ΣΑΛΟΣ — ΣΑΜΟΣ — ΝΗΣΟΣ — ΝΗΣΙΣ — ΣΙΝΗΣ — ΚΙΝΑ — ΑΣΙΑ — ΚΑΛΣΙΑ — ΚΑΣΟΣ.

ΑΙΝΤΑ	ΘΕΑΤΡΟΝ	ΟΥΣ
ΑΚΟΗ	ΘΙΑΣΟΣ	ΣΚΗΝΗ
ΑΚΟΗ	ΚΑΝΑΔΑΣ	ΣΚΟΝΗ
ΑΜΑΡ	ΚΕΜΠΕΚ	ΤΣΙΡΚΟ
ΑΜΕΡΙΚΗ	ΚΟΡΜΟΣ	ΥΣ
ΑΝΙΤΑ	ΚΟΣΜΟΣ	ΧΑΝΟΙ
ΑΡΙΑ	ΝΑΝΟΙ	ΧΑΡΑ
ΑΡΜΑ	ΝΕΟΣ	ΧΑΡΜΑ
ΑΥΛΑΙΑ	ΟΠΕΡΑ	ΧΟΙΡΟΣ
ΑΥΤΙ	ΟΡΜΟΣ	ΧΟΡΟΣ
ΕΚΜΠΕΡΓΚ	ΟΡΟΣ	ΨΑΡΙΑ

Μικρά προβλήματα

1) Στη θέσι των στιγμών τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους άριθμούς (1 μέχρι 9), έτσι ώστε κόντας τις πράξεις, που σ'ας επιβάλλουν τα άπάρχοντα άριθμητικά σημεία, να θρίσκετε στην κάθε σειρά το άποτελεσμα, που σ'ας δίνουμε.

$$\begin{array}{r} \dots X \dots + \dots = 15 \\ \dots \frac{1}{2} \dots - \dots = 10 \\ \dots X \dots - \dots = 5 \end{array}$$

Θά χρησιμοποιήσετε όλους τους άριθμούς, μιά μόνο φορά τον καθένα.

2) Ποιός είναι ο τριψήφιος άριθμός, ο όποιος πολ. λαπλασιαζόμενος επί 4 δίνει για γινόμενο 5;

3) Προσπαθήστε να θρήτε τους άριθμούς, που πρέπει να τοποθετήστε π'ο κάτω, στη θέσι των στιγμών, έτσι ώστε να ολοκληρωθή ο πολλαπλασιασμός:

$$\begin{array}{r} 6 \\ 3 \\ \hline 1386 \end{array}$$

Για να σ'ας διευκολύνουμε, σ'ας άποκαλύπτουμε πως θα χρησιμοποιήσετε τρεις φορές το 2 και τέσσερις φορές το 4.

4) Έάν ένας γεωργός χρειάζεται 4 ώρες για να όργωσει ένα χωράφι 10Χ10 μέτρων, πόσες ώρες θα χρειαστή ό ίδιος γεωργός για να όργωσει ένα άλλο χωράφι 5Χ5 μέτρων;

5) Ο Άνδρέας λέει στον μικρότερο άδελφό του Πέτρο:

— Έχω σήμερα τα διπλάσια άκριδώς χρόνια άπ' όσα είχα έού όταν εγώ είχα την τωρινή δική σου ηλικία. Όταν όμως έού θα είσαι όσαν χρόνια είμαι σήμερα εγώ, τότε και ό δύο μαζί θα συγκεντρώου με 43 χρόνια.

Πόσων χρόνων είναι σήμερα ο Άνδρέας και ποιά ή ηλικία του Πέτρο;

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Ο έρχομός του χειμώνα σημαίνει ΓΕΝΙΚΟ ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

...ROL № 07

— Τώρα το ROL, το αγαπημένο σας ROL με την νέα χαμηλή τιμή του δίνει την άνεση στην Έλληνίδα νοικοκυρά να το χαρή άφθονα, σπάταλα σ'όλόκληρο το νοικοκυριό της.

— Σήμερα ένα είναι το σύνδημα του ROL ΥΨΗΛΗ ΠΟΙΟΤΗΣ - ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ

Για να μπαινέ ΠΑΝΤΟΥ άφθονα για να χρησιμοποιήται ΠΑΝΤΟΥ άφθονο για να χρίρονται όλοι το ύπέροχο, το χιονάτο λευκό που μόνον το ROL χαρίζει στα ρούχα.

‘Ο Σήν Ο’ Κάλλαγκαν με αραβική φορεσιά, μία από τις πολλές μεταμορφώσεις που μεταχειρίστηκε για να κάνει την περιφέρημη έρευνά του.

στον κυβερνητικό κύκλο υπήρχε μία συμφωνία σιωπής... Τότε ακριβώς γνώρισα τον Άντρεά Μπ. Ένα μηχανικό του Υπουργείου, είδικό για τους δρόμους του κράτους του Σουδάν.

Ο Άντρεάς Μπ. διέσχισε κάθε χρόνο χιλιάδες χιλιόμετρα, για να φτιάχνει δρόμους και γεφύρες. Ένα βράδυ, στο μπάρ του «Γκράν Ότελ» του Χαρτούμ, άρχισα να μιλάμε για τα παλιά καραβάνια των σκλάβων και τότε ο Άντρεάς Μπ. μου διηγήθηκε ότι κατά τη διάρκεια της τελευταίας εργασίας του στην επαρχία Κόρντοφ, καθώς έφτιαχναν ένα καινούργιο δρόμο, ακριβώς πάνω στην παλιά πίστα, που ταξίδευαν άλλοτε τα καραβάνια των σκλάβων, είχαν ξεθάψει κράνια και οστά των δυστυχισμένων εκείνων, που πέθαιναν κατά το διάστημα των μακρινών ταξιδιών.

Νιώθεις ένα παράξενο συναίσθημα φρίκης, παρατήρησε ο Άντρεάς Μπ., να ξεθάβεις κατά το διάστημα της ημέρας τα κόκκαλα των παλιών σκλάβων και κατά τη διάρκεια της νύχτας ν’ ακούς τις κραυγές και τα κλάματα των συγχρόνων σκλάβων, που μεταφέρονται για να πουληθούν στην Ύμενη και στη Σαουδική Αραβία!

Τον κύτταξα κατάπληκτος. Στην αρχή νόμισα ότι άστεινόταν, μα ό

χι: «Άμπτ» (σκλάβοι)!

Ο Άντρεάς, γυρίζοντας στο Χαρτούμ, έκανε μία αναφορά στον άνωτερό του, αλλά δεν έβαλε πια τίποτε σχετικό.

Το καραβάνι, που βλέπαμε νάρχεται προς το μέρος μας, εκείνο το πρωινό του Ιουνίου του 1958, στο Ντάρφουρ, το αποτελούσαν τρεις φύλακες Άραβες—άν έκρινε κανείς από την εμφάνισή τους—και δεκατέσσερες νέγροι σκλάβοι, τοποθετημένοι ανά δυο σε κάθε καμήλα. Τα καραβάνια με τους εκατό ή διακόσιους σκλάβους ανήκαν στο μακρινό παρελθόν.

Όταν σταμάτησαν στην οδο, οι καμήλες γονάτισαν και ένας από τους Άραβες γύρισε προς τα πίσω για να κατεβάσει τους σκλάβους.

Ήταν δέκα κοπέλλες και τέσσερα αγόρια από δέκα ως δεκαοχτώ χρόνων, δεμένοι δυο-δυο με μία λεπτή αλυσίδα, από στενά περιλαίμια. Όταν κατέβηκαν όλοι, οι φύλακες τους έδωσαν στη σειρά και τους έδεσαν όλους μαζί με μία μακρυνή και λεπτή αλυσίδα, που την κρέσταν από τα περιλαίμια. Τα χέρια των αιχμαλώτων έμειναν έλευθερα, μα ήταν αδύνατο να ξεφύγουν, γιατί όπου πήγαινε ο ένας, έπρεπε να πηγαίνουν και οι άλλοι, ακόμη και για τις ανάγκες τους.

Οι φύλακες έστησαν μία σκηνή

ΧΑΡΤΟΥΜ: ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ

Γύρισα από το Ντάρφουρ στο Χαρτούμ, αποφασισμένος να κάνω εκείνο, που ο Άντρεάς, εξ αιτίας της θέσεώς του, δε μπορούσε. Δεν κατάρθωνα να διώξω από το μυαλό μου την τραγική έκφραση, που είχα τα πρόσωπα εκείνων των αδυσώδητων παιδιών.

Πρίν απ’ όλα πήγα στο ύπουργείο Πληροφοριών, αλλά μου είπαν ότι ο ύπουργός ήταν πολύ απασχολημένος και δε μπορούσε να με δεχθεί. Κατάρθωνα όμως να μιλήσω με ένα διευθυντή του ύπουργείου, έναν Άγγλο.

Όταν του διηγήθηκα αυτά που είχα δη, με κύτταξε φαινομενικά κατάπληκτος.

Μα είναι γελοίο, αγαπητέ μου κύριε, μου είπε. Πολύ φοβάμαι ότι πιστεύατε τις ανόητες φλυαρίες, που κυκλοφορούν σε μερικά μπάρ του Χαρτούμ!...

Ενοίωσα ένα ρίγος να με συγκλονίζει ολόκληρο.

Δεν πρόκειται για φλυαρίες, επέμεινε. Είδα με τα ίδια μου τα μάτια αυτό το καραβάνι των σκλάβων...

Κάνετε λάθος! Δε βρισκόμαστε στο 1858, αλλά στο 1958. Οι κάτοικοι του Σουδάν είναι ένας πολιτισμένος λαός και δε θα έπρεπε

σουν τη μητη τους σε θέματα, που δεν τους αφορούν...

Ύστερα στράφηκε σ’ ένα Σουδανέζο ύφιστάμενό του και τουδωσε έντολη να με οδηγήσει έξω.

Μόλις βγήκαμε από την πόρτα, ο συνοδός μου μου είπε σε καλά άγγλικά:

Δε μπορείτε παρά ν’ ακούσω αυτά που λέγατε. Ο κύριος Χ... κάνει λάθος. Στο Σουδάν γίνεται εμπόριο σκλάβων!...

Πώς το ξέρετε; τον ρώτησα μ’ ενδιαφέρον.

Γνωρίζω μία γυναίκα στο Όμ-νιουρμάν, που έχει ένα σπίτι, όπου αγοράζουν και πουλούνται κορίτσια, που απάντησε με ειλικρίνεια.

Ο κύριος Χ. γ’ ορίζει αυτό το σπίτι; τον ρώτησα.

Μία φορά προσπάθησα να του το πω, αλλά με ειδοποίησε ότι θα κανα καλά να κυττάω τη δουλειά μου και να μην ξαναμιλήσω πιά γι αυτό.

Πού είναι αυτό το σπίτι; Θα μπορούσατε να με συνοδεύσετε ως εκεί; ρώτησα, νιώθοντας τη συγκινησί μου να μεγαλώνει.

Για μία στιγμή είδα στα μάτια του μία λάμψη φόβου.

Θα πρέπει να προσέξετε πολύ, κύριε, μου είπε. Αν μάθαινε κανείς ότι θέλετε να γράψετε πάνω σ’ αυτό το θέμα, ή ζωή σας και

— Πές της ότι δεν έχω ακόμη αποφασίσει. Κι’ ότι θάθελα να δω τί μπορεί να μου προσφέρει.

Η γυναίκα μου έριξε μία ματιά γεμάτη ύψια και ασφαλώς ο Σουδανέζος το κατάλαβε, γιατί βιάστηκε να της εξηγήσει ότι μόλις είχα φτάσει στην Αφρική και δεν είχα δη ποτέ μία ίθαγενή κοπέλλα.

Φάνηκε πως πείστηκε και έγειρε πάλι το πελώριο κορμί της πάνω στο χαμηλό ντινάνι.

Μας πρόσφεραν ένα καφέ, γλυκό και αθίστατο και όταν τον ήπιαμε, η γυναίκα χτύπησε τα χέρια της, που ήταν γεμάτα δακτυλίδια και βραχιόλια και άμείσως το παραδόν παραμερίστηκε.

Μία κοπελλίτσα μπήκε στο δωμάτιο. Την κύτταξα κατάπληκτος. Δε μπορούσε να ήταν περισσότερο από δεκαεπτά χρόνων και αν δεν ήταν το ελαφρά μελαχρινό χρώμα της επιδερμίδος της, θα μπορούσα να την πέρσω για μία Άγγλιδα, γιατί είχε μάτια γαλάνα και ξανθά μαλλιά, που έφεταν στίς πλάτες της. Ήταν γυμνή ως τη μέση, με το στήθος ξεσκεπαστό. Καθώς έρχοταν δειλά προς το μέρος μας, προσπαθούσε να το κρύψει με τα χέρια της, αλλά η χοντρή γυναίκα γρύλλισε κάτι στα αραβικά και η κοπελλίτσα άφισε τα χέρια της να πέσουν άναυα.

‘Ο πιο κοινός προορισμός των σκλάβων είναι τα «σπίτια του Ξωστα» και τα ύποπτα νυχτερινά κέντρα της Μέσης Ανατολής.

Διασχίζουν την έρημο άλυσσοδεμένες οι μαῦρες κόρες της Αφρικής

ΤΟ 1962 στην καρδιά της Νέας Αφρικής και σε μερικές αραβικές χώρες, διεξάγονται ακόμη το εμπόριο της λευκής σαρκός, όπως έκατο, διακόσια χρόνια πρίν.

Ο Σήν Ο’ Κάλλαγκαν, ένας δημοσιογράφος Ιρλανδικής καταγωγής, που αφιέρωσε όλες του τις προσπάθειες εναντίον αυτού του φριχτού εμπορίου, έγραψε ένα ολόκληρο βιβλίο πάνω σ’ αυτό το θέμα. Το βιβλίο αυτό μοιάζει με μυθιστόρημα φρίκης και όμως είναι αληθινό σε κάθε λεπτομέρεια. Σας παρουσιάζουμε εδώ μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις από την αφήγησή του Ο’ Κάλλαγκαν.

ΝΤΑΡΦΟΥΡ: ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ-ΔΕΣ ΚΑΡΑΒΑΝΙ

«Είχα ακούσει να μιλούν για μια σπηλιά καραβάνια και για τα φορτία της ανθρώπινης σάρκας, που έφευγαν από το Χαρτούμ, το 1957. Όλες όμως οι πληροφορίες μου ήταν από δεύτερο χέρι. Ύπρχε πάντα κάποιος, που γνώριζε κάποιον, που είχε δη τα καραβάνια των σκλάβων, μα δεν είχα ακόμη καμμία απόδειξη για την πραγματική ύπαρξή τους και οι κυβερνητικές αρχές του Χαρτούμ άρνούνταν να συζητήσουν το θέμα.

Μόνο ένας άστυνομικός ύπάλληλος παραδέχτηκε ότι τον προηγούμενο χρόνο μία περίπολος, αποτελούμενη από στρατό και άστυνομία, είχε προχωρήσει βαθειά στην έρημο ως τα αλγυπτιακά σύνορα με την Ελλάδα να συλλάβει τους εμπόρους των σκλάβων που, όπως διαδιδόταν, έπληθον σ’ εκείνη την περιοχή.

Ήταν φανερό ότι παρ’ όλες τις διαβεβαιώσεις, που κυκλοφορούσαν,

Άντρεάς μιλούσε σοβαρά.

— Ίσως δε θέλετε να με πιστέψετε, μου είπε. Μα είναι, δυστυχώς, αλήθεατα! Πολλές νύχτες, καθώς βρισκόμουν ξαπλωμένος στη σκηνή μου, άκουσα να περνούν αυτά τα καραβάνια και οι σπαρακτικές κραυγές των σκλάβων με κρατούσαν άγρυπνο, μετά από τη στιγμή, που έπασα να τις άκούω.

— Θεέ μου! Κα σείς τί κάνετε; τον ρώτησα.

— Τί να κάνω; μου απάντησε με πικρία. Τί μπορούσα να κάνω; Δυο φορές έκανα αναφορά στον άρχηγό της άστυνομίας. Δεν έγινε τίποτα και τη δεύτερη φορά μούδωσαν να καταλάβω με ευγένεια ότι θα πρεπε να κυττάω τις δουλειές μου. Μα δεν πρέπει να φανταστείτε ότι η κυβέρνηση του Σουδάν άδιαφορεί ή ότι είναι άνακατεμένη σ’ αυτή την υπόθεση. Άπεναντίας, ανησυχεί πολύ γι’ αυτό που συμβαίνει, αλλά δε θέλει να γίνει γνωστό στο έξωτερικό. Οι κυβερνητικοί φοβούνται ότι το Σουδάν θα έπρεπε έτσι πολύ στην έκτίμησι του πολιτισμένου κόσμου, αν διαδιδόταν κάτι τέτοιο. Έτσι προσπαθούν να τα καταφέρουν μόνοι τους...

Άργότερα, ενώ ήμαστε καθισμένοι στη Βεράντα και κυττάαμε το Νείλο, που κυλούσε μπροστά μας, ο Άντρεάς Μπ. μου διηγήθηκε απειρες λεπτομέρειες, που είχε συγκεντρώσει κατά το διάστημα των πέντε χρόνων, που εργαζόταν στις επαρχίες Ντάρφουρ, Κόρντοφ, Μπαχρέλ Γκαζάλ και Εκουατορία.

Ο Άντρεάς είδε το πρώτο καραβάνι των σκλάβων, όταν έφτιαχνε ένα δρόμο στο Ντάρφουρ. Είχε κατασκηνώσει κοντά σε μία μικρή ασσι και άργα τη νύχτα άκουσε να πλησιάζει ένα καραβάνι. Νομίζοντας ότι θα είχε καθυστερήσει, εξ αιτίας της άνεμοθελίας εκείνης της ημέρας, δεν έδωσε σημασία και πήγε να κοιμηθώ στη σκηνή του. Το επόμενο πρωί σηκώθηκε πρίν από την ανατολή του ήλιου, σύμφωνα με τη συνήθειά του. Και τότε είδε ότι οι επισκέπτες της περασμένης νύχτας είχαν εξαφανιστεί, χωρίς ν’ αφήσουν κανένα ίχνος της σταθμευσέως τους. Ο άρχιεργάτης του βλέπόντάς τον να εξετάζει τα ίχνη που άφισαν οι καμήλες, μουρμούρισε μόνο μία λέ-

από δέρμα κατσικιού και έσπρωξαν τους σκλάβους στο έξωτερικό της. Ύστερα, ένας απ’ αυτούς πήρε ένα σάκκο, που θα είχε τροφές και μπιέ, και στη σκηνή. Δεν άναψαν φωτιά, επειδή ο καπνός μπορούσε να προσελκύσει καμμία ανεπιθύμητη προσχή.

Σε λίγο, ένας από τους φύλακες βγήκε από τη σκηνή, ανέθηκε στη ράχη μία καμήλας και προχώρησε άργα προς τον άμμόλοφο, πίσω από τον όποιον ήμαστε κρυμμένοι. Ήταν καιρός να φύγουμε. Τό πι-στόλι των <45>, που διαθέταμε, δε μπορούσε ν’ αντιμετώπιση το όπλο του Άραβα.

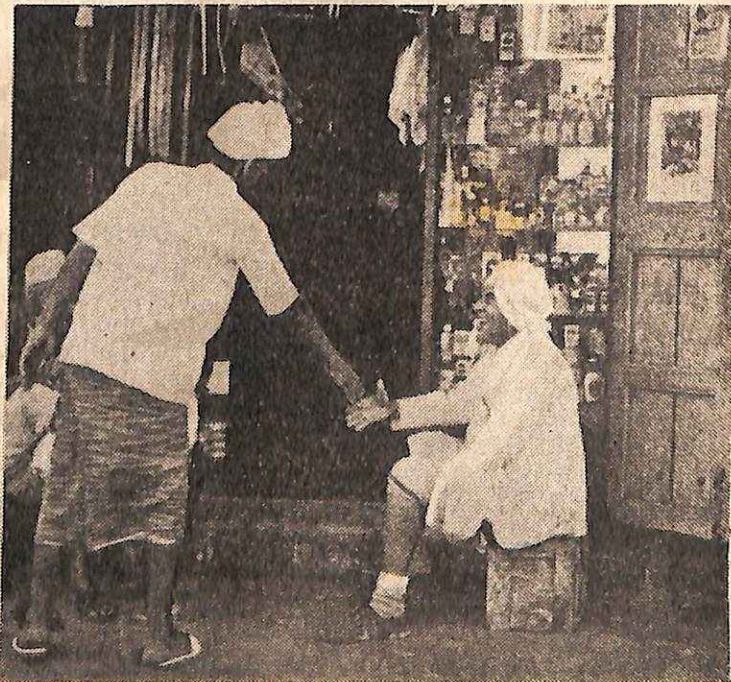
παν ποτέ να συμβεί κάτι τέτοιο στη χώρα τους! μου απάντησε μ’ ένα χαμόγελο, που σήμαινε ότι ήταν βέβαιος πως ο ήλιος με είχε χτυπήσει στο κεφάλι.

Δεν είναι δυνατό ν’ άγνοη η κυβέρνηση αυτά που συμβαίνουν σε άρισμένα άπομακρυσμένα σημεία της χώρας, επέμεινε ακόμη.

Ο Άγγλος ύπάλληλος έγινε κατακόκκινος.

Δεν ξέρω, που θέλετε να φτάσετε, κύριε, μου είπε, αλλά πρέπει να σας προειδοποιήσω να είστε προσεκτικός. Οι δημοσιογράφοι δεν είναι συμπαθείς στην κυβέρνηση και ιδιαίτερα, όταν προσπαθούν να χώ-

Πολλές φορές μία βιαστική χειραψία κρύβει μία συμφωνία άγοραπωλησίας. Ένας σκλάβος αλλάζει κύριο. Οι άρχες φαίνονται να άγνοούν το έμποριο αυτό της ανθρώπινης σάρκας.

ή ζωή μου θα κινδύνευαν!

Μπορείτε να με συνοδεύσετε; επέμεινε.

Θάρρα σ’ επαφή μαζί σας, στο ξενοδοχείο σας, κύριε, μου απάντησε, ρίχνοντας μία φοβισμένη ματιά πίσω του, προς το γραφείο του κυρίου Χ.

ΟΜΝΟΥΡΜΑΝ: ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ

Έπί τέλους, φτάσαμε σε μία πόρτα, σπηριμένη σ’ ένα τοίχο από λάσπη. Ο Σουδανέζος χτύπησε πρώτα δυο φορές, ύστερα τρεις. Άκούστηκαν θορυβώδεις βημάτων και ύστερα μία βροχινή φωνή, που ρωτούσε: «Σοε μπουντάκ;» (ποιός είναι;) Ο οδηγός μου απάντησε μ’ ένα ψίθυρο και η πόρτα άνοιξε τόσο, όσο χρειαζόταν για να περάσουμε μέσα ο ένας μετά τον άλλο. Ύστερα ξανάκλεισε πίσω από τις πλάτες μας.

Βρεθήκαμε σε μία μεγάλη αψή, τριγυρισμένη από τοίχο και στην πόρτα του σπιτιού, που βρισκόταν ακριβώς αντίκρυ μας, είδα μία γυναίκα άπίστευτα παλαιά.

Κουτώντας ένα πελώριο μπράτσο, με ταλαντευόμενες σάρκες, μας έκανε νόημα να μπούμε στο σπίτι. Σίγα - σίγα τα μάτια μου άρχισαν να συνηθίζουν στο φως, ύστερ’ από το άπλοτο σκοτάδι του δρόμου και έτσι είδα ότι πάνω στο πάτωμα ύπληχαν περικά χαλιά και ότι άλλα ήταν κρεμασμένα στους τοίχους. Στο βάθος ύπληχε ένα θαυμάσιο παραβάν, που μισόκρυβε μία άψίδα, που ώδηγούσε σ’ ένα άλλο δωμάτιο.

Η χοντρή γυναίκα ξάπλωσε σ’ ένα ντινάνι και με κύτταξε από πάνω ως κάτω. Ο Σουδανέζος με παρουσίασε και της εξήγησε ότι, έπειδή δε μιλούσε αραβικά, θα μου έκανε το διερμηνέα. Είπε ότι ήμουν ένας νέος ύπάλληλος της εταιρείας «MESSZS B.Z.» και Κόμτανν.

Τα μάτια της γυναίκας, που θυμίζε Ιπποπόταμο, έλαμψαν για μία στιγμή, όταν άκουσε αυτή την επωνυμία.

— Θέλει μία γυναίκα για το σπίτι του, πρόσθεσε ο Σουδανέζος.

Ρωτήστε τον τί είδους κοπέλλα θέλει!

Ο Σουδανέζος μου μετέφρασε την έρώτησι.

— Πές του ότι θέλω πεντακόσιες σουδανέζικες στερλίνες, πές του ότι είναι κόρη ενός Άγγλου άξιωματικού και μιας κοπέλλας από την Αραβία, πές του ότι θα μπορούσα να την πωλήσω το διπλό, αν εύρισκα τρόπο να τη μεταφέρω, αλλά δε θέλω να διακινδυνεύσω, έπειδή είναι σχεδόν λευκή και γι’ αυτό άποφάσισα να την πωλήσω εδώ φτηνά! Έλεγε η χοντρή γυναίκα στο Σουδανέζο κι’ εκείνος μου τα μετέφραζε.

Δεν κατάρθωνα σχεδόν να πιστέψω αυτά που άκούω, κυττάζοντας εκείνη τη θαυμάσια μικρούλα, που στεκόταν ακίνητη και δειλή μπροστά μου.

Πές της ότι δε μπορώ να ξοδέσω πεντακόσιες λίρες, μουρμούρισα.

Και σχεδόν δεν άναγνώρισα τη φωνή μου.

Η μέγαιρα έκανε ένα νεύμα στην κοπελλίτσα κι’ εκείνη έφυγε ροδισμένη.

Ρωτήστε τον πόσα μπορεί να ξοδέψει, είπε στο Σουδανέζο.

— Εκατό Σουδανέζες της επανέλαβε το πρσόν, εκείνη έγινε κατακόκκινη, κάτω από τη λευκή πούδρα, που σκέπαζε το πλασάρο της προσώπου.

Πές του ότι στο σπίτι μου έχω μόνο δυο κοπέλλες σ’ αυτή την τιμή, είπε θυμωμένα. Μία Σουδανέζα δεκατριών χρόνων και μία αραβόπουλα έντεκα.

Ύστερα χτύπησε πάλι τα χέρια και το παραβάν ξαναεβλήθηκε. Πρώτη μπήκε στο δωμάτιο η Σουδανέζα, Ύστερα φηλή και καλοσχιδανέζα. Ύστερα ήλκυ η γυναίκα της Προχώρησε προς το μέρος μας και χαμογέλασε άδιαντροπα, δείχνοντας γερά κάτασπρα δόντια.

Κάθνησα πάλι άρηπτικά το κεφάλι μου και η κοπέλλα έφυγε με ύφος προσβεβλημένο. Ύστερα μπήκε η αραβόπουλα. Ήταν σχεδόν παιδί ακόμη και τόσο αδύνατη, που το μικρό στήθος της μόλις ξεχώριζε. Όταν άφισε να πέση η φούστα της μπροστά μας σ’ ένα νεύμα της μεγαιρας, επήνισα μία φωνή φρίκης, γιατί είχε μακρείες κόκκινες μαστιγώσεις στους γλουτούς.

Δώστε την! φώναξε άγανακτισμένος.

Η χοντρή γυναίκα άφισε ένα γρυλισμό θυμού.

Ρώτησε αυτό το γουρούνι τί θέλει; είπε στο συνοδό μου.

Θέλει μία κοπέλλα είκοσι χρόνων, της εξήγησε, προσπαθώντας να την καθυστερήσει.

Μία κοπέλλα είκοσι χρόνων; ρώτησε η μέγαιρα και με κύτταξε με περιφρόνησι. Δεν ξέρει ότι στην Ανατολή μία κοπέλλα είκοσι χρόνων είναι κι’ όλες γριά; Δεν έχω τίποτα τέτοιο στο σπίτι μου. Μπορώ όμως να ταύ βρω ως την προση-έδω φτηνά! Έλεγε η χοντρή γυναίκα στο Σουδανέζο κι’ εκείνος μου τα μετέφραζε.

Αν είχα τον πορτοφόλι μου και μέτρασα τα χρήματά. Επιθυμούσα μόνο να φύγω από κείνο το σπίτι και όταν βρεθήκα έξω, αναγκάστηκα να σηριχτώ στον τοίχο, γιατί ένιωθα ζάλη και έμετό!

ΜΕΚΚΑ: Η ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΑΡΚΑΣ

Όταν ο «νταλά» (ντελάλης) άνέθηκε στην εξέδρα, έγινε σιωπή. Για πέντε ολόκληρα λεπτά ο «νταλά» μίλούσε κουτώντας τα χέρια του, μπροστά σ’ ένα ακροατήριο ανήλικων και φανερά άνοητων. Δεν καταλάβαινα αυτά που έλεγε, μα φανταζόμουν ότι περιέγραφε τις αρετές του άπομνημάτος του. Όταν τελείωσε, έκανε νεύμα στους δυο Άραβες, που έστεκαν όρθιοι πίσω του, έπλησιον με άπειλητικά μα-στίγια.

Τους παρακολούθησα, καθώς προχωρούσαν προς την πόρτα του βάθους και τους είδα να ξαναγυρίζουν σε λίγο, σπρώχνοντας μπροστά τους ένα νεύρο ψηλό, μωβή και όλογυμνο. Προχωρούσε με άξιοπρεπεία, άναμεσα στους δυο φύλακες και όταν ανέθηκε στην εξέδρα, έριξε στο κοινό μία ματιά γεμάτη περιφρόνησι.

Ο «νταλά» ξανάρχισε να μιλάει

στο κοινό, άγγίζοντας το νέγρο στα πλευρά μ’ ένα λεπτό ραβδί, άναφερόμενος προφανώς στην εξαιρετική του δυναμική.

Οι προσφορές άρχισαν άργα, αλλά πολύ γρήγορα έφθασαν σε μεγάλα ποσά. Σίγα - σίγα οι πολλοί άγροατές σώπασαν και στο τέλος έμειναν μόνο δυο και γρήγορα ο ένας απ’ αυτούς άποτραβήχτηκε. Ο νέγρος κατακυρώθηκε στον τελευταίο και ώδηγήθηκε πάλι στο δωμάτιο, που βρισκόταν στο βάθος της αψής, άσπου να πληρώση ο άγοραστής του το ποσό, για να τον παραλάβει.

Όταν γύρισαν οι δυο Άραβες, είχαν μαζί τους μία νεαρή μιγάδα έκατασεσσαν χρόνων περίπου, κι’ αυτήν έπνελας γυμνή. Τα μαύρα μαλλιά της έφεταν μισοσκεπάζοντας το άγουρο στήθος της. Οι φύλακες την τράβηξαν προς την εξέδρα, ενώ εκείνη εύριάζε ύπερικά και άγωνιζόταν σαν τίγρις. Ένας από τους δυο Άραβες την άρπασε από τους καρπούς των χεριών και ο άλλος γέμισε τα νάτια της με άπαισιες ματωμένες μαστιγώσεις. Ο «νταλά», άνησυχώντας για το πολύτιμο έμπορεύμαά του, τους φώναζε να σταματήσουν, μα εκείνοι δεν του έδωσαν προσοχή. Έτσι άναγκάστηκε να κατεβή ο ίδιος από την εξέδρα, για να τους άναγκάση να σταματήσουν.

Δεν ξέρω για ποιο λόγο, μόνο τρεις Άραβες έκαναν προσφορές και ανέβηκαν στην εξέδρα, για να την εξετάσουν από κοντά.

Η νεαρή σκλάβα κατακυρώθηκε σ’ ένα γερό, ευτιδωμένο σείχι. Θά προση πολλές φορές για να κατωρθώσω να ξεχάσω την έκφρασι της άηθίας, που ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό της σκλάβας, καθώς ο γερός την ψηλάφισε θορυβευτικά, όταν την είχε πιά άγοράσει...

ΣΗΝ Ο’ ΚΑΛΛΑΓΚΑΝ

Σύνολο φούστας και κάπας.

και θα συμπληρώνη πάντα ένα σύνολο.

Η κάπα, που θα μπορη να φοριέται πάνω από ένα φόρεμα, θα είναι μακρεια στο μάκρος του φορέματος, ενώ η κάπα που θ' αποτελει ένα σύνολο είτε με το φόρεμα, είτε με μία φούστα, θα μπορη να εχη διάφορο μήκος: τριτάκιος ή κάπως κοντύτερη, αφιόνοντας να φαίνεται αρκετό μέρος της φούστας και άλλοτε μπορεί να είναι έντελως κοντή, ξεπερνώντας λίγο μόνο τη μέση.

Η κόνη στις κάπες ποικίλλει και αυτή. Μια έντελως κλασσική κόνη κάπας, που μπορεί ν' αποτελέση ένα σύνολο με ομοιόμορφο φόρεμα ή φούστα, είναι εκείνη, που σχηματίζεται με φύλλα στενότερα πάνω και φαρδύτερα κάτω. Η πλάτη αποτελείται από ένα φύλλο με λοξά πλαινά και οι ραφές ενώνονται με το μπροστινό της κάπας, ακριβώς στη γραμμή των ώμων, σχηματίζοντας το στογγυλιό τους.

Το μπροστινό μέρος της κάπας σχηματίζεται με δύο φύλλα από κάθε πλευρά: ένα φαρδύτερο, που ενώνεται με το πίσω κ' ένα πιο στενό στη γραμμή του στήθους, που κλείνει την κάπα.

Πολύ πρακτικό είναι στην ένωση του τελευταίου αυτού φύλλου να αφιόνουμε ένα άνοιγμα, στην κατάλληλη θέση, μ' ένα τελείωμα,

όπως στις κοφτές τσέπες, για να βγαίνει το χέρι.

Ένα πολύ κομψό σύνολο μās παρουσιάζει ακριβώς μία τέτοια κάπα σε μάκρος δύο τρίτα, που σχηματίζει στην κάτω της άκρη και στη γραμμή του κλεισίματος ένα αρκετά φαρδύ εξωτερικό γαζι. Το κλείσιμο της φτάνει ως τη ρίζα του λαιμού και γίνεται με τρία κομπιά. Ο γιακάς είναι στρογγυλός και σηκωτός και γίνεται πλεχτός. Η κάτω άκρη της κάπας είναι τονισμένη έδαξέ, ή δε φούστα ακολουθει κ' αυτή την έδαξέ κόνη προς τα κάτω.

Η φανέλλα είναι πολύ κατάλληλη γι' αυτού του είδους τις κάπες. Όσο για το χρώμα, διαλέγετε κάτι, που να πηγαίνει με δ,τι συνήθως φοράτε.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Η γραμμή στα σπορτίφ επανωφόρια παρουσιάζει δύο διαφορετικές μορφές. Αφ' ενός έχουμε τα πολύ άνετα σχήματα, που το φάρδος τους περιορίζεται με μία δετή ζώνη, αρκετά σφιχτή στη μέση, κ' αφ' ετέρου τα σχήματα, που αφιόνουν τα επανωφόρια, να πέφτουν ελεύθερα ως κάτω, με άνεσι, αρχίζοντας από τους ώμους.

Πλεχτό σύνολο με εθθύγραμμη φούστα.

Φούστα και βέστα σκωτσέζικα.

Ένα πολύ κομψό παρόμοιο μοντέλο μās παρουσιάζει ένα επανωφόρι από βαρύ ανοιχτόχρωμο λαινάς, που στολίζεται με εξωτερικά γαζιά. Τα γαζιά αυτά τα βλέπουμε εκατέρωθεν της πλαινης ραφής, στο τέλος των μανικιών, που καταλήγουν να περιορίζουν το φάρδος τους με ένα κομπιά και στο γιακά του επανωφοριού, που κλείνει ψηλά, αλλά με κάποια άνεσι.

Έδαξέ είναι επίσης ο γιακάς γύρω στο λαιμό. Το επανωφόρι κομπιώνει ως αρκετά χαμηλά με τέσσερα κομπιά, τοποθετημένα σε αρκετή απόσταση το ένα από το άλλο. Στον ίδιο τύπο γίνονται και τα επανωφόρια από λαινάς καντριγιέ ή σκωτσέζικα. Ανάλογη με την έλεγχο του ύφασματος, θα είναι και η εμφάνισι του επανωφοριού.

ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Πολύ της μόδας θα είναι το χειμώνα οι μακρειές βέστες στα ντε-πιές. Θα τις δούμε πολύ σε σύνολα από λαινάς μελανζέ, όπως είναι τα τουίντ ή άλλα παρόμοια.

Το σύνολο θα ακολουθή την ευθεία γραμμή. Η φούστα θα είναι αρκετά στενή, με μία βαθειά πλαγιαστή πιέττα πίσω, ή οποία, χωρίς να βλάπτει την ευθεία γραμμή, δίνει ελευθερία στο βάδισμα. Η βέστα, μακρεια, καθώς είπαμε, θα πέφτει ίσια, χωρίς να σχηματίζει μέση και θα κομπιώνει στανωτά με τρία ζεύγη κομπιά.

Οι όμοι θα είναι ριχτοί και αυτό δίνει άνεσι σ' όλο το μανίκι. Το φάρδος του, άλλωστε, είναι ίδιο από πάνω ως κάτω. Το άνοιγμα του λαιμού θ' ακολουθή την κλασσική γραμμή, με γιακά και ρεδέρο.

ΟΙ ΚΟΝΤΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Έχοντας υπ' όψη τις αντιθέσεις, με τις οποίες μās έχει ανέκαθεν συνηθίσει η μόδα, δε θα εκπλαγούμε βλέποντας και κοντές βέστες. Θα φορεθούν πολύ σε σύνολα ντε-πιές, ακριβώς όπως θα φορεθούν και οι μακρειές. Κάθε γυναίκα θα διαλέγη αυτό που περσιόστερο ταιριάζει στη σιλουέτα της έχοντας υπ' όψη τα εξής:

Κοντή βέστα με έδαξέ φούστα.

Η κοντή βέστα θέλει την έδαξέ φούστα.

Η μακρεια βέστα φοριέται με φούστα εθθύγραμμη.

Η κοντή βέστα, πάνω από την έδαξέ φούστα, πέφτει άνετη, σχηματίζοντας όμως ίσια γραμμή από πάνω ως κάτω. Η φούστα, που τη συνοδεύει, γίνεται κλός ή με πιέττες. Και τα δύο συνηθίζονται.

Το κομπόωμα στις κοντές βέστες είναι στανωτό και εθθύγραμμο. Πολύ συχνά, βλέπουμε ένα γιακά, που σταματάει στα δύο πλάγια του ανοίγματος του λαιμού. Οι όμοι είναι και εδώ ριχτοί, όπως το θέλει πάντα η μόδα και τα μανίκια άνετα ως κάτω.

Σ' αυτές τις κοντές βέστες, πιο καλά πηγαίνουν οι κοφτές τσέπες σε οριζόντια γραμμή, ενώ, στις μακρειές οι τσέπες προτιμούνται εξωτερικές.

Μαύρο καπέλλο άμπιγιέ.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΠΛΕΧΤΩΝ

Τα πλεχτά, όπως κάθε χειμώνα, θα είναι πολύ της μόδας. Όχι δε μόνο τα γνωστά πουλόβερ, αλλά όλα κληρα σύνολα: φορέμα και βέστα, φούστα και βέστα, σχηματίζοντας κομψά ντε-πιές.

Η φούστα θα είναι και εδώ, άλλοτε εθθύγραμμη κ' άλλοτε έδαξέ, σχηματίζοντας σαν πιέττες, με μία εναλλαγή του πλεξίματος. Την ίσια φούστα θα την ακολουθή μια βέστα μακρεια και την έδαξέ μια βέστα πιο κοντή.

Ός συνέπεια της μόδας των πλεχτών θα δούμε και απειρία ύφασμάτων, που απομιμούντα τα πλεχτά σε μάλλινα, αλλά και σε μεταξωτά.

Θα είναι δηλαδή ένα είδος ζεστού πιο βαρύ από το γνωστό μας. Αυτά τα σύνολα θα τα δούμε σε διάφορα χρώματα της μόδας, άλλοτε ζωνρά κ' άλλοτε βαθύ-ροζα.

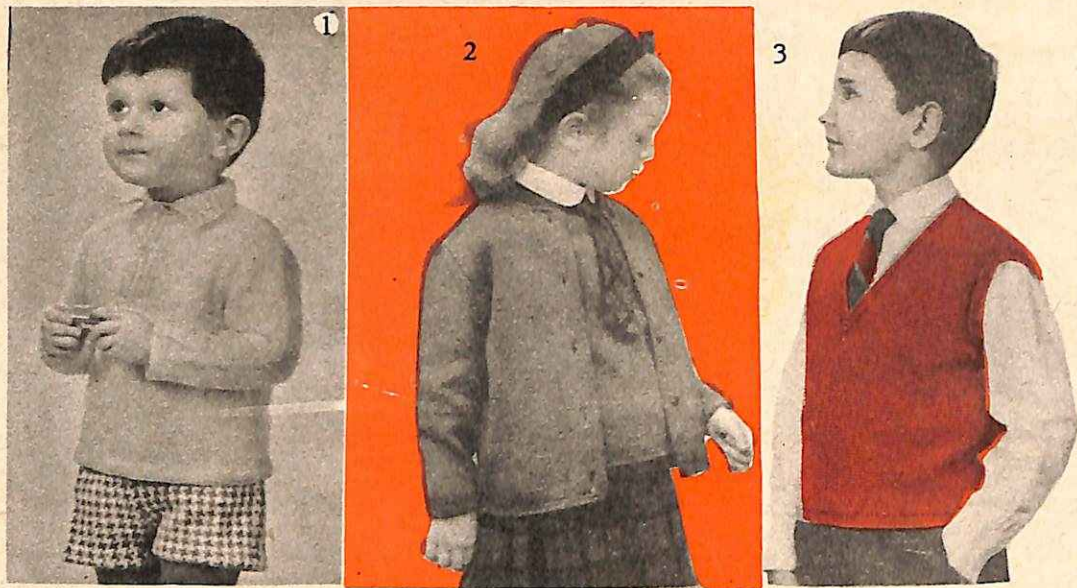
Πολύ της μόδας θα είναι το μπλε-μαρέν, το βεο-μπουτέιγ, αλλά και το μαύρο.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα λουσάτα καπέλλα θα εμφανισθούν έφετος πολύ μικρά. Θα είναι απλές καλόντες, που θα φοριούνται ψηλά στο κεφάλι, αφιόνοντας να φαίνονται από κάτω τα μαλλιά.

Θα τα δούμε σε καστόρια βελούτε ή και βελούδινα, σε ανοιχτά χρώματα, συνοδεύοντας ένα σκούρο φόρεμα. Γαρνίζονται με κάποιο πεταχτό στόλισμα, που τοποθετείται σε ύψος. Τα βελούδια, εξ' άλλου, έχουνται πάντα να προσθέσουν τη χάρι τους και μερικες φορές κατεβαίνουν ως τη μύτη. Πάντως, σκεπάζουν πάντα τα μάτια.

Εθθύγραμμο ντε-πιές από μελανζέ λαινάς.

1. 'Αγορίστικο σύνολο, παντελονάκι και πουλόβερ. 2. Σκωτσέζικη φούστα με πουλόβερ και σουέτερ. 3. 'Αγορίστικο πουλόβερ - ζιλέ.

ΣΥΝΟΛΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο συνδυασμός φούστας και βέστας, για τα κοριτσάκια, θα είναι το χαρακτηριστικό ντύσιμό τους.

Από λανθάνον μονόχρωμο ή φανταζι θα δοῦμε φουτίτσες πλισσעדωτές, χωρίς όμως γ' άποκλείεται και η κόρη κλός, που συνδυάζεται μερικώς με μια βαθειά κουφόματτα έμπρός και μια άλλη πίσω.

Οί βέστες πάλι θα συνοδεύουν τις φούστες,

4. Σύνολο φούστας και βέστας χωρίς γιακά. 5. Κοριτσίστικο ντε-πιές με φούστα κλός και οιχτή βέστα. 6. Σύνολο φούστας και μπλέζερ.

θα είναι οιχτές, κοντές ή πιο μακρειαές, σχηματίζοντας ένα ευθύγραμμο κουμπωμα με γιακά και ρεδέρ, καθώς και κοφτές δοξύντιες τσέπες.

Έξέ άλλων, χαριτωμένες είναι για τα παιδιά και οι βέστες στον τύπο των μπλέζερ. Έννοούμε, δηλαδή, τη βέστα, που πέφτει κ' αυτή ευθύγραμμη, αλλά που κουμπώνει στη ρίζα του λαιμού και που στολίζεται με εξωτερικές τσέπες: δυο ναιμιά και μια ψηλά, στο πάνω πλάι της βέστας.

Οί βέστες στον τύπο μπλέζερ γαρνίρονται ως επί το πλείστον, τόσο στη γραμμή του κλεισίματος, όσο και τριγύρω στη βέστα με μια πλεντή φάσα. Ή ίδια φάσα στολίζει και την κάτω άκρη των μανικιών.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Οί σκωτσέζικες φούστες για τα παιδιά γίνονται πλισσעדωτές και συνδυάζονται με διάφορα πουλόβερ. Θα κάνετε πάντα άρμονικούς συνδυασμούς χρωμάτων, ώστε η σκωτσέζικη φούστα ν' αποτελεί με το πουλόβερ ένα κομψό σύνολο. Συχνά, αυτό το σύνολο θα έχει για συμπλήρωμα ένα ημιμόμορφο σουέτερ. Μπορείτε, εξ άλλων, να συνδυάσετε το γούνα του πουλόβερ με ένα από τα γούνατα του σκωτσέζικου, το ανοιχτότερο, και το σουέτερ με ένα από τα πιο σκούρα.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΑΓΟΡΑΣΕ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ

Τό άγγλικό ίδρυμα της Παιδείας απέφασε τελευταία να κλείσει διάφορα σχολεία, σύμφωνα με ένα νόμο, που προβλέπει την α-ναδιοργάνωση της εκπαιδευσεως επί νέων βάσεων.

Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και το σχολείο του Σέβεν Κίνγκς, στο Έσσεξ, στο οποίο φοιτούσαν 95 παιδιά, άγνοια και κορίτσια. Αλλ' η κατάσταση σόθθηκε χωρίς την επέμβαση ενός ασφαλιστικού πράκτορος, του Μπίλ Χήθ, ηλικίας 87 χρόνων, που κατέγεται από το Σέβεν Κίνγκς. Ο Μπίλ Χήθ αγόρασε το οίκημα του σχολείου με δια τα έπιπλα που βόισκονταν μέσα σ' αυτό, μίσθωσε δασκάλους και διήλυν, ότι η λειτουργία του θα συνεχισθώ. Τη διεύθυνση του ανέλαβε η σύζυγός του. Πρέπει να σημειωθώ, ότι ο Χήθ στέλνει τα δυο παιδιά του σ' ένα σχολείο, στο Γκουντμάν, σ' απόσταση 11 χιλιομέτρων.

Δε μπορούσα ν' άφισω την πατριδα μου χωρίς σχολείο, δήλωσε.

Ο Χήθ κατήχτισε μια έπιτροπή από κατοίκους του Σέβεν Κίνγκς, που θα μεριμνεί για τα διάφορα μικροέξοδα. Τους δασκάλους, όμως, θα τους πληρώνη αυτός, εκτός από το ήκημα που το προσέφερε δωρεάν.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιά τα πατζάρια

Όταν τα πατζάρια είναι χτυπημένα σ' ένα σημείο, στο θράσιμο φεύγει από εκεί ο χυμός τους και χάνουν το χρώμα τους. Μπορείτε όμως να το αποφύγετε, α-πό, αν κρατήσετε το μέρος εκείνο πολύ κοντά στη φωτιά, πριν τα βάλετε να θράσουν. Πήζουν τότε τοπικά οι χυμοί και φράζουν το άνοιγμα.

Σπασμένο βάζο

Κολλήστε ένα σπασμένο βάζο ή μπιμπλό. Πρέπει όμως τώρα να κρατάτε σφιχτά ενωμένα τα κομμάτια του, ώπου να ξεραθώ η κόλλα. Μπορείτε ωστόσο ν' αποφύγετε αυτή την άγνοια, αν το χώσετε μέσα σε μια γλάστρα με χώμα ή άμμο, σε αρκετό βάθος, ώστε να συγκρατηώ άκίνητα τα κομμάτια του.

Ο μουσαμάς του πατώματος

Ένα μικρό τακουνάκι ή το πόδι μιας καρέκλας τρύπησε το μουσαμά του πατώματος; Αγοράστε ένα θουλκερί του ίδιου χρώματος, λυώστε το, γεμίστε μ' αυτό την τρύπα και στρώστε το με τη λεπίδα ενός μαχαίριου. Α-φού ξεραθώ τελειώς, μπορείτε να γυαλίσετε το μουσαμά.

Τό κουτί της μπουγιές

Αφού βάψετε κάτι, περάστε ένα λαστιχάκι γύρω άπ' τό κουτί της μπουγιές, σε τέτοιο ύψος ώστε να δείχνει πάνω μπουγιές περίσσεψε μέσα τό κουτί. Έτσι, όταν θα την τραβάτε, στήθε, θα έχετε άμέσως, με μια ματιά, πόση περιέχει τό κουτί, χωρίς να κάμνε τον κόπο να τ' άνοιξετε.

Τό καρφι και ή τσίχλα

Θέλετε να καρφώσετε ένα καρφι, αλλά φοβάσαστε να τό κρατήσετε με τό χέρι, για να μη πυχόν χτυπήσετε με τό καρφι τα δάχτυλά σας. Μπορείτε τότε να τό συγκρατήσετε στη θέση του με... μια τσίχλα, ή με κάτι άλλο παρόμοιο.

Γιά τό πινέλλο

Πριν μεταχειρισθώτε ένα πινέλο για άβανμο, τρίψτε το 3-4 λεπτά πάνω σ' ένα άσπαστο τοίχο από τούβλα. Θα έκεκολλησών έτσι και θα φύγουν όλες οι χαλαρές τρίχες του, που θα μπορούσε άλλωστε να άνακαταστήσουν μέσα στη μπουγιά και να τη χαλάσουν.

Πώς θα μετακινήσετε ένα βαρύ έπιπλο

Θέλετε να μετακινήσετε ένα βαρύ έπιπλο, για να καθάρσετε τό πάτωμα από κάτω του; Περάστε κάτω άπ' τα πόδια του ένα γερό τσουβάλι ή ένα παλιό πανί. Μπορείτε, μ' αυτό τον τρόπο, να τό τραβήξετε έδω κ' εκεί, χωρίς πολύ κόπο και δίχως να κάνη γραμμές στο πάτωμα.

Ή «ψάθα» της πόρτας

Ή ψάθα που δάξετε μπροστά στην πόρτα, για τό σκούπισμα των ποδιών, σκίζεται κάποτε και μαδάει, όταν ο καυρός είναι πολύ ζεστός και έρηος. Για να τό αποφύγετε, την έρχετε κάπου-κάπου με γερό μ' ένα ποτιστήρι, και περιμένετε να στεγνώσει πριν την ξαναβάλετε στη θέση της.

Τά κουμπιά στα έτοιμα φορέματα

Όταν αγοράζετε έτοιμα φορέματα ή μπλουζές, καλό είναι να ελγώσετε όλα τα κουμπιά και να τά ξαναγράψετε γερά, με μεταξωτή κλωστή. Αλλιώς, επειδή είναι ραμμένα συνήθως πρόχειρα και με τη μηχανή, θα πέσουν γρήγορα και θα τά χάσετε.

Γιά την κουζίνα σας

Μπορείτε να θγάλετε πιο πολύ ζουμι από ένα λεμόνι, αν τό ρίξετε, δολοκίμρο, μέσα σε έραστο νερό και τ' άφίσετε 5 λεπτά, πριν τό κόψετε και τό σπύνετε. Μπορείτε επίσης να τ' άφίσετε 5 λεπτά της ώρας μέσα σε ζεστό φούρνο.

*

Όταν η μηχανή του κιμά δέ γυρίζει εύκολα, λαβώστε την με μερικές σταγόνες γλυκερίνης. Δέν υπάρχει φόβος γ' άλλοιώση καθόλου τη γεύση των προτίμων που θα κόψετε μ' αυτήν.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Τ.Ζ. ΤΣΕ-Ι-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ένας νεαρός αλλά γεροδεμένος κακοποιός περιμένει τό Ράβαν στην κάμαρά του. Τού έξηγει κυνικά πως έχει πληρωθώ από κάποιον, άγνωστο του, για να τον σκοτώσει. Ένώ όμως έτοιμάζει τό πιστόλι του, τού έπιτίθεται ο Ράβαν κ' αρχίζει μια άγρια πάλη μαζί του. Στο τέλος, φτάνουν δυο αστυφύλακες, που άκουσαν τον καυγά, και, καθώς ο κακοποιός έπιχειρεί ν' αντίσταθώ, τον σκοτώνουν. Έτσι, ο Ράβαν δέ μπορεί πια να μάθω ποιος τον είχε στείλει. Ύστερα ο ντετέκτιβ φεύγει άεροπορικά για τό Χόνγκ-Κόνγκ. Όταν φτάνη εκεί, παίρνει πληροφορίες από ένα υποχρεωτικό-τάτο Κινέζο γενοδό και πηγαίνει να έγκατασταθώ στο ίδιο λαϊκό ξενοδοχείο, όπου μένανε ο Έρμαν Τζεφερόσον κ' η γυναίκα του. Στο άντικρουνό δωμάτιο μένει μια Κινέζα έλεσφάρα πβαν ή Λεϊλά. Στη διεύθυνση της άστυνομίας, ο άστυνομός Μάκ Κάρου δηλώνει στο Ράβαν πως δέν είναι σε θέση να τό δώση καμιά άλλη πληροφορία, άπ' όσες έδωκε έρβαν. Σ' ένα μπαρ, πλησιάζει τό Ράβαν μια γριά Κινέζα, που προηγουέν κοπέλλες στους έβενους. Έκείνος τη ρωτάει αν ήξερε τη Τζό — "Αν κ' αυτή άναλαμάνει να τό την προμηθεύη, για προσωπική συντροφιά του. Φυσικά, αντί για τη Τζό — "Αν, τού φέρνει μια άλλη. Ο ντετέκτιβ προσποιείται πως δέν καταλαβαίνει την πλάστο-προσωπεία και παίρνει μαζί του τη γυναίκα αυτή, στο ξενοδοχείο του, με την έλπίδα να της άποσπάσει πληροφορίες.

Μη βιάζεσθε της είπα, βγάζοντας τό πιστόλι μου. Έχουμε πρώτα κάτι άλλο... Με κινάτε με μάτια γουρλωμένα. Της έδωσα τη φωτογραφία της Τζό-Ανν. Τό πρόσωπό της πήγε μια έκφραση έξπληκτη και φιλοπότη. Κιτάξε τη φωτογραφία μ' ύστερα μένα. — Τι έίν' αυτό; πρόφερε. — Ένα πορτραίτο της Τζό-Ανν Βίνγκ Τσεούνγκ, άπάντησα ήρεμα. Ξαναρόρεσε σιγά-σιγά τό φουστάνι της. Τά μάτια μάτια της φανέροναν τώρα στενοχωρία. — Πού να φανταστώ πως είχατε τη φωτογραφία της; μουμύρισε. Ή γυναίκα μου είχε πως δέν την έξέρετε καθόλου... — Ήσείς τη γνωρίζετε; Άκούμπησε τό γοφό της στο γάγγελλο του χροατιού. — Τι σημασία έχει αυτό; είπα. Είμαι πάντως πιο άνοση από κείνη. Δέ με θέλετε; — Σας ρώτησα αν τη γνωρίζετε. — Όχι, καθόλου. Έχανε μια χειρονομία άνπομονήσας και πρόσθεσε: — Θα μου δώσετε τώρα τό δωμάτιο μου; Μέτρησα πέντε χαρτονούμια των 10 δολλαρίων, τα δώλωσα και της τάδεξα. — Αυτή που γουρνώ, της είπα, είχε παντοειδή έναν Άμερικανό, τον Έρμαν Τζεφερόσον. Τόν έξέρετε; Έχανε μια γκομάτσα κ' άπάντησε: — Κάποτε τον είχα συναντήσει.

Ξαναπήρε τη φωτογραφία της Τζό-Ανν, την έξετασε και παρατήρησε: — Τι παράξενο ύφος πού έχει! Σάν πεθαμένη...

Είνα πραγματικά πεθαμένη. Άρπασε να πέση ή φωτογραφία, με μια κίνηση άπότημης, σά να την είχε διαγώσει σκορπίος.

Είνα κακό σημάδι να κινάται πεθαμένος! είπα. Δώστε μου τό δωμάτιο μου. Θέλω να φύγω!

Της έδειξα τότε τη φωτογραφία του Έρμαν Τζεφερόσον. — Αυτός έίν' ο άντρας της; ρώτησα.

Μόλις πού την κινάτε, είπα. Έκανα λάθος, άπάντησε. Δέν είχα συναντήσει ποτέ τον άντρα της. Λοιπόν, θα μου δώσετε τό δωμάτιο μου;

Είπατε πως τον έξέρετε, έπέμεινα. Λάθος έκανα. Κιτάχτηκε στα μάτια. Ή έκφραση του προσώπου της μού έδωσε να καταλάβω πως έγανα την ώρα μου. Δέν είχε σκοπό να μ' ήλπη!

Της έδωσα τά λεφτά. Τάχωσε στην τσάντα της. — Θα πάστε κ' άλλα, της είπα, αν μπορούτε να μου δώσετε πληροφορίες για τό Τζεφερόσον. Μά κείνη είχε σπάσει κόλας στην πόρτα.

Δέν έβω τίποτα, σά λέω, άπάντησε. Εύνοιστώ για τό δώρο σας.

Τράβηξε τό σφύρι και βγήκε, ταλαντεύοντας τους γοφούς της. Κατάλαβα πως με είχε ρίξει. Μά δέ στενοχωρήθηκα και πολύ, άφού τά λεφτά, που έόδωσα δέν ήταν δικά μου, αλλά του Τζεφερόσον.

Λίγο άργότερα, βαρέθηκα πια

να μένω έαλωμένος στο κρεβάτι κ' άποφάσισα να πάω για φαγητό. Άνοίγοντας την πόρτα μου είδα και πάλι τη Λεϊλά στη δική της, στην άλλη πλευρά του διαδρόμου. Είχε αλλάξει τώρα, είχε φορέσει ένα χρυσό και κοκκίνο κινέζικο ρούχο κ' ένα άσπρο κυκλάμιο στα μαλλιά της.

Δέν έμεινε πολλή ώρα ή άλλη, μου είπα. Μά γιατί τη φέρατε... άφού είμ' έγώ έδω!

Γιά δουλειές, άπάντησα, κλειδώνοντας την πόρτα μου. Έπρεπε να της μιλήσω. Τίποτ' άλλο.

Νά της μιλήσετε; Για ποιά ζήτημα; Για πολλά και διάφορα, άπάντησα άόριστα.

Συγγνώμες κινάτα προσεχτικά τη Λεϊλά. Ήταν άληθινά σπουδαία κομμάτια!

Θα θέλατε να φάμε μαζί; τη ρώτησα.

Τό πρόσωπό της φωτίστηκε από γαό.

Περιήμνη ιδέα! φώναξε. Χάθηκε άμέσως μέσα στην άμμο της. Άρπασε την τσάντα της και ξαναβγήκε στο διάδρομο.

Θα σας πάω ένα σ' ένα πολύ καλό ρεστοράν, μου υποσχέθηκε. Πευθάνω της πεινάει... Θα φάμε ένα σοφό άσπρο πρόχειρο και δέ θα πληρώσετε πολλά.

Κατεβήκαμε τη σκάλα. Περπάσαμε μπροστά άπ' τό γερο-Κινέζο, που ήταν βυθισμένος σε κατι λογαριασμούς και δέ σήκωσε καν τό κεφάλι του να μας κινάξει.

Ή Λεϊλά σταμάτησε στην αντίκρινή πλευρά του δρόμου, στο σταθμό των ταξί.

Πρόετι να πάμε με ταξί ως τό φρου-μύτο, μου έξήγησε. Τό ρεστοράν βρίσκεται στη γερό-νισο.

Κάνε γρήγορα, χοντρά, γιατί βιάζεμαστε!

Στη διαδρομή με τό φέρον-μύτο, μου μίλησε για ένα φίλο, πού είχα δώ τ' άπόγεμα. Πήγανε κάθε άπόγεμα στον κινηματογράφο. Οί Κινέζοι — μου έξήγησε — τον λατρεύουν και πηγαίνουν όσο συχνότερα μπορούν. Και τό πιστεύω εύκολα, κρίνοντας άπ' τις «ούρες» του κόσμου, πού είχα δώ έξω από κάθε κινηματογράφο. Ή Λεϊλά μου έξήγησε πως άρχίζουν να πιάγουν σιγά άπ' τις 11 το πρωί, για να έξασφαλίσουν τις καλύτερες θέσεις.

Όταν βγήκαμε άπ' τό πλοίο, μου πρότεινε να κάνουμε λίγο δρόμο με τά πόδια. Ή γυμναστική — μου είπα — θα της άνοιγε την όρεξη.

Αυτή την ώρα, οί δρόμοι ήταν πλημμυρισμένοι από κόσμο. Δύσκολα μπορούσε κανείς να προσωρήσει — κ' έτσι δέν κατάφερα να βρισχωμαι δίπλα στη Λεϊλά, κ' άκούα λιγότερο να της μιλάω.

Εβόλεπα παντού πολύχρωμες φωτεινές επιγραφές. Εύρισκα πως τά κινέζικα ψηφία ήταν καταλλήλотаτα γ' αυτού του είδους τη διαφήμιση. Καθώς ο έβενος δέ μπορεί να τά έξήγησει, τα βλέπει σαν άληθινά καλλιτεχνήματα, χωρίς πρακτική σημασία.

Αυτόκινητα, ποδήλατα και «ποικι-πούς» πληγαυνοέρχονταν στη φαρδιά άρτηρία, σ' ένα άπλο άτελειστο ρεύμα.

Φτάσαμε, επιτέλους, στο ρεστοράν, πού βρισκότανε σε μια πόροδο γεμάτη παιδιά που παίζανε μέσα στα οικόμα, μανάβδες, που μαζεύανε πια τό εμπορεύμα τους για να φύγουν, και σταματημένα αυτόκινητα.

Έδώ, τρώει κανείς πολύ καλά, με βεβαίωση ή Λεϊλά, μιλώντας στο ρεστοράν.

Ο θάμβος πού μας υποδέχθηκε, με έάλισε, με έξουφανε, σά νάνα φάει μια γροθιά σ' αυτή.

Οί πελάτες ήταν άθέατοι, γιατί κάθε τραπέζι κορβόταν από ψηλά παραβά.

Ο ιδιοκτήτης του ρεστοράν μετατόπισε ένα άπ' αυτά και ήποκλήθηκε μπροστά στη Λεϊλά. Κι άμέσως ή άπισσάρα φάνηκε πως έγινε πιο σημαίνουνη — αν όχι λιγότερο θορυβώδης.

Ή Λεϊλά άρπασε την τσάντα της πάνω στο τραπέζι, διόρθωσε τό στυλ της, καθώς και μου γαμώλεσε, δείχνοντας τά θαυμάσια άσπρα δόντια της.

Θα γανίσω έγώ τό μενού σας, είπα. Θα πάρουμε ποσά γαοίδες τηναντες, όστερα σουπα από πτερά κινωγία και τελευταία ζοποπύλο «άλλα πανιάντα». Είνα ή απεσπάλτε του μπαζαλιού.

Εδωσε την παραγγελία στο γκαρσόνι. Έπασε έπειτα τό γέλο μου, πάνω άπ' τό τραπέζι, κ' άογισε να τό γαίσει.

Μ' άρέσουν οί Άμερικάνοι, είπα. Είνα γενναίοι άντάνια, θεανοί... και με πολλά λεφτά.

Μην είσατε πολύ σίγουρη για τά δυο τελευταία, άπάντησα. Έίως να σας άπογοητέψω!... Άπό πόσον καλό βόισκεσθε στο Χόνγκ-Κόνγκ!

Τοιά γούνα. Ήοθα άπ' την Καντόν. Είμαι πρόσφυγα. Μπορε-σα να τό σκάσω με τη βοήθεια

ένος ξαδέφου μου, που έχει μια «ζόντα». Αυτός με πήγε στο μακά, απ' όπου ήρθα ύστερα εδώ. Τό γκαρσόνι μ' έφερε κινέζικο κρασί κι έροιξε απ' αυτό μέσα σε δυο μικροσκοπικά φλυτζάνια. Ήταν δυνατό και ζεστό.

— Όταν έφυγε το γκαρσόνι, ρώτησα τη Λεϊλά:

— Μήπως τυχόν ξέρετε την Τζό-Ανν Βινγκ-Τσουίνγκ; Είναι πρόσφυγα κι' αυτή.

— Η ερώτησή μου φάνηκε να την παροτρύνει.

— Μα και βέβαια την ξέρω πολύ καλά, απάντησε. Έσείς, που τη γνωρίζετε;

— Δεν τη γνωρίζω.

— Τό γκαρσόνι ξαναγύρισε κι' έβαλε μπροστά μας μια πατέλα με τεράστιες γαρίδες.

— Ξέρετε όμως τ' όνομά της. Πώς γίνεται αυτό; επέμεινε η Λεϊλά, παλιντομώντας με τα ξυλάκια της μια γαρίδα και βουτώντας την σε σάλτσα σόγιας.

— Ήταν γυναίκα κάποιου φίλου μου, της εξήγησα.

Καθώς έπαυε να τη μινηθώ, μούτρεψε μια γαρίδα πάνω στο τραπέζι μου.

— Την έπιασα άδεια με τα ξυλάκια μου και την έφερα με πολλή προσοχή ως το στόμα μου. Ήταν αληθινά νόστιμη.

— Ίσως να γνωρίσατε τον άντρα της, πρόσθεσε. Λέγεται Έο-μιν Τζέφerson.

— Η Λεϊλά έτρωγε στο μεταξύ με καταπληκτική γρηγορόδα. Είχε καταβροχθίσει όλες τις γαρίδες, ενώ εγώ προσπαθούσα ακόμα να πιάσω την τρίτη.

— Και βέβαια, απάντησε με μπουκαρισμένο στόμα. Ή Τζό-Ανν κι' εγώ φύγαμε μαζί απ' την Καντόν. Ήμασταν πολύ φίλες... Αιτή είχε την τύχη να παντρευτεί έναν Αμερικανό. Πέθανε όμως ο άντρας της.

Τό γκαρσόνι μ' έφερε ύστερα ούζι ανακατεμένο με ψυχοκοινωνικό λάμπι, γαρίδες και φέτες από ψητά αυγά. Η Λεϊλά γέμισε το πιάτο της κι' έβαλε πάλι εις ενέργειαν τα ξυλάκια της...

Κι' αν άκούμη ή πείνα μου ήταν ίδια με τη δική της, δε θα μπορούσα ποτέ να την προλάβω... Τό επιχείρησα, αλλά σκόπευα το ούζι πάνω στο τραπέζι μου.

— Μένανε κι' οι δυο στο ξενοδοχείο; ρώτησα.

— Έγινε «ναί».

Τό μισό ούζι είχε εξαφανιστεί μόλις. Η επιδεξιότητα της Λεϊλά της επέτρεπε να καταβροχθίση την περισσότερη τροφή στη λιγώτερη ώρα.

— Έμεινε τρεις μήνες μαζί της, στη διπλανή καμπίνα απ' τη δική μου, κι' έπειτα έφυγε. Μια μεγάλη σουπέρα έκαμε την εμφάνισή της. Η Λεϊλά γέμισε γρήγορα το πιάτο της.

— Γιατί έφυγε; ρώτησα.

— Αναγκάστηκε τους ώμους της.

— Δεν είχε πιά την ανάγκη της.

Στη σουπέρα, που τραγουδούσε με κοντάκι, κατάφερα να μη μείνω πολύ πίσω.

— Γιατί δεν είχε πιά την ανάγκη της;

— Η Λεϊλά σταμάτησε μια στιγμή, με κούταξε κι' έπειτα ξαναγύρισε να καταπίνει γρήγορα-γρήγορα τις κονταλιές της σουπέρ.

— Την είχε παντρευτεί μόνο και μόνο για να τον συντηρή, μου εξήγησε.

— Όταν άρχισε να κερδίζει λεφτά δικά του, δεν την ήθελε πιά.

— Μα πώς κατάφερε να τον συντηρή; ρώτησα.

— Ούτως — μ' όλο που ήξερα προκαταβολικά την απάντησή της.

— Δεχότανε κυρίως, όπως κι' εγώ, μου εξήγησε η Λεϊλά. Μ' έδινε η Λεϊλά με ποιόν άλλο τρόπο μπορούμε να κερδίσουμε λεφτά;

— Τό γκαρσόνι ξαναφάνηκε κι' άπλωσε γύρω μ' επισημότητα μια μικρή ψάθα. Η Λεϊλά χτύπησε χαρούμενα τα χέρια της.

— Τό κοτόπουλο «αλά μαντινιά»! είπε. Κιντάχτε τί θα γίνει τώρα.

— Ένας νέος Κινέζος έφερε, πάνω σ' ένα ξύλινο δίσκο, ένα πράγμα που έμοιαζε με τεράστιο αγγό στρουθοκαμήλου. Και τό κούλησε στην ψάθα.

— Ξέρετε πώς τό φτιάχνουν; μου εξήγησε η Λεϊλά. Τρίβουμε πρώτα τό κοτόπουλο με διάφορα μπαχαρικά. Έπειτα τό τυλίγουμε με φύλλα λωτού. Τ' αλείφουμε πηλό και τό ψήνουμε στη φωτιά, πέντε ώρες... Καθώς βλέπετε, ο πηλός έχει γίνει σκληρός σαν πέτρα.

— Ο νεαρός Κινέζος έσπασε τό «αγγό» μ' ένα σφυρί. Και σκούπιστηκε γύρω ένα άρωμα ορεκτικότατο. Τό γκαρσόνι κι' ο βοηθός του σκίψανε, αλλάξανε τό κοτόπουλο απ' τα φύλλα, που τό τυλίγανε, και τό σερβίρισαν σε μια πατέλα. Είχε ψηθεί τόσο τέλεια, ώστε τό κραάς ξεφύριζε μόνο του απ' τα κόκκαλα, άγγίζοντας την πατέλα.

— Τό γκαρσόνι άρχισε να γεμίζει τα πιάτα μας, μ' επιδέξιες κινήσεις. Και τα ξυλάκια της Λεϊλά πιάσανε πάλι δουλειά.

— Δοκίμασα κι' εγώ τό κοτόπουλο. Ήταν υπέροχο, θαύμα!

— Η Λεϊλά σταμάτησε μια στιγμή τό φαί, για να με ρωτήσει:

— Σας άρέσει;

— Όσο δε λέγεται!

— Ήταν άνώφελο να της κάνω άλλες ερωτήσεις, αν δεν τελείωνε πρώτα τό φαγητό της. Έβλεπα πώς ήταν ολοκληρωτικά άπορροφημένη απ' αυτό — και δεν την άδικοζα.

— Όταν άποτελειώσαμε τό κοτόπουλο, παράγγειλε μαντινάρια, βλαστάρια μπαμπού και στο τέλος ένα γλυκό με νυδάλα.

— Εγώ είχα παρατηρήσει πρό πολλού... Κάποτε ένα ταίριασμα και την κούταξα με κατάπληξη να τρώει, γά τρώει...

— Τέλος, έπειτα από 20 λεπτά περίπου, άφησε τα ξυλάκια της κι' άναστέναξε με ικανοποίηση...

— Καλό ήταν; είπα.

— Την κούταξα, σαστισμένος. Πώς τά κατάφερε να τρώει τόσο κι' όμως να μην παραπαλίνει...

— Ήταν άριστούργημα! άπάντησα.

— Ναι, έχετε δίκιο... Μπορώ ναχώ τώρα ένα ταίριασμα;

— Της πρόσφερα ένα και της τ' άναψα. Τό μικρό και χαλοσχεδιασμένο στοματάκι της φύσηξε πούς τά πάνω τον καπνό και τό χαμόγελό της έγινε τσακίνα.

— Θέλετε να γνωρίσουμε τώρα στο ξενοδοχείο; μου πρότεινε. Τά γάδια είναι ό,τι γοσιόζεται, έπειτα από τέτοιο φαγητό.

— Είπα πολύ νοοίς άκόμα... Έχωμε όλη τη νύκτα στη διάθεσή μας... Μιλήστε μου κι' ό,τι θέλετε. Έομαι Τζέφerson. Είπατε πώς άνοιξε να κερδίσει λεφτά, τρεφί μ' ήνες ό,τι παντρεύτηκε τη Τζό-Ανν. Με ποιόν τρόπο τά κέρδιζε;

— Ζάρωσε λίγο τά φρούδια της, σά να μη την εύχριστούσε αυτό τό θέμα.

— Δεν ξέρω, απάντησε. Δέ μου είπε η Τζό-Ανν... Μία μέρα, τη βόηκα να κλάη, μονάχη της. Μου εξήγησε πώς την είχε άρρίσει ο άντρας της. Δεν την είχε πιά ανάγκη, γιατί κερδίζει τώρα λεφτά.

— Δέ σας είπε με ποιόν τρόπο; επέμεινε.

— Γιατί να μου τό πη; Δέ με άφορούσε.

— Ξαναγύρισε καθόλου ο άντρας της;

— Ναι, ξαναγύρισε κάπου-κάπου, για μία νύκτα μονάχα. Έτσι κάνουν οι άντρες, όταν έχουν ανάγκη από αλλαγή.

— Τι έκανε η Τζό-Ανν, όταν την προτάθηκε;

— Τι μπορούσε να κάνει; Αού-

λεψε όπως και πρώτα.

— Δεχότανε κυρίως;

— Πώς άλλωστε θάβγαζε τό φαί της;

— Μα, άφου ο Τζέφerson κέρδιζε λεφτά, έφαινε να δίνει κάτι στη γυναίκα του.

— Δεν της έδινε τίποτα άπο-λύτως.

— Ξέρετε πού έμεινε, άφου έφυγε;

— Η Τζό-Ανν μου είπε πώς είχε νοικιάσει τό σπίτι κάποιου Κινέζου χατοπαλίντ, στο Ρέπουλ-Μπαϊ. Τό ξέρω, τόχω δη. Είναι υπέροχο... Μία μεγάλη άσπρη βίλλα, με άσπρη βίλλα, με μαρμαρίνα σκαλοπάτια, που κατεβαίνουν ως τη θάλασσα, μ' ένα λιμανάκι και μία βεντιλάτο...

— Πήγε ποτέ εκεί η Τζό-Ανν;

— Δεν την προσκάλεσε ποτέ ο άντρας της.

— Τό γκαρσόνι μπήκε κι' άποκλήθηκε χατοπαλίντ. Μούδωσε τό λογαριασμό. Τό γεύμα μας στοίχιζε άπίστευτα φτηνά.

— Πλήρωσα, ένώ η Λεϊλά με κούταζε με μία έκφραση εύθυμότητας.

— Μείνατε εύχαριστημένοι; με ρώτησε.

— Πάρα πολύ!

— Πάμε λοιπόν στο ξενοδοχείο.

— Δέ μπορούσα πιά ν' άρνησω... Άλλωστε, δεν είχα σφίξει ποτέ στην άγκαλιά μου μία Κινέζα και μου φάνηκε πώς είχα καθήκον να δοκιμάσω...

— Σηκώθηκα και βγήκαμε απ' τό ρεστοράν. Πήραμε πάλι τον ίδιο δρόμο.

— Θέλετε να μου κάνετε ένα δωράκι; μου είπε, πλάνοντάς με απ' τό μπράτσο και χαμογελώντας μου χαϊδευτικά.

— Ίσως... Τι θα σας άρεσει;

— Θα σας δείξω.

Μερικά βήματα μακρότερα, με τράβηξε σε μία κατάφυτη στοά, με μικρά μαγαζάκια, μπροστά στα οποία περνούσαν οι καταστηματαρχές, χαμογελαστοί και γεμάτοι ελπίδες.

— Θάβελαι ναχώ ένα δαχτυλίδι, για ένθιμό σας, μου είπε η Λεϊλά. Δέ χρειάζεται να ναι άκριτό.

Μπήκαμε σ' ένα κοσμηματοπωλείο και διάλεξε ένα δαχτυλίδι με ψευτακή πέτρα. Δεν άξιζε πολλά πράγματα, αλλά την ένθουσίασε.

— Ο καταστηματαρχής ζητούσε 40 δολάρια του Χόνγκ-Κόνγκ. Η Λεϊλά παζάρεψε δέκα λεπτά μαζί του και τό πήρε επιτέλους για 25.

— Θα τό φορώ πάντα, μου είπε, χαμαρόνώντας τό στο δάχτυλό της. Θα σας θυμιάει, όταν

τό κούταζω... Πάμε τώρα στο ξενοδοχείο.

— Άφου βγήκαμε απ' τό φέρον-μπότ και καθώς φώναζε ένα ταξί, την έχασα ξαφνικά!

Και τώρα άκόμα, όταν τό ξανασκεπτόμαι, δέ μπορώ να καταλάβω πώς έγινε... Τρείς εύσωμοι Κινέζοι, με μαύρο κοστούμι, με σποώζανε, περνώντας δίπλα μου.

— Όνας τους άποκλήθηκε και μου ζήτησε συγγνώμη, με άθλια άγγλικά, ένώ οι άλλοι δυο στέκονταν δίπλα μου. Τότερα πήγαν όλοι ως ένα αυτοκίνητο, που τους περίμενε και που ξεκίνησε άμέσως.

Κούταξα γύρω μου, για τη Λεϊλά. Μα είχε χαθεί... σά ν' άνοιξε τό πεζοδρόμιο και να την κατάψαι!

— Ζ'.

Περιπλανήθηκα ένα τέταρτο κοντά στο φέρον-μπότ, χωρίς να βρω τό παραμικρό ίχνος της Λεϊλά.

— Έπειτα, καθοδηχόμενος μ' ένειν-ρισμένους, πήρα ένα ταξί για να γυρίσω στο ξενοδοχείο.

— Ο γέρος υπάλληλος μουσχομύ-τανε πάντα στη θέση του.

— Γύρισε η Λεϊλά; τον ρώτησα.

— Μισάνοιξε τά μάτια του κι' άπάντησε, οίχοντάς μου μία θολή ματιά:

— Έγώ δέ ξέρω άγγλικά.

Και ξαναέκλεισε τά μάτια του.

— Άνέβηκα τό σκάλα. Η πόρτα της Λεϊλά ήταν κλειστή. Γύρισα τό πόμολο κι' άνοιξε.

Τό δωμάτιο ήταν κατασκότεινο. Ψαχούλεψα, βόηκα τό διακόπτη κι' άναψα τό φως. Η μικρή καμαρούλα ήταν άδειανή.

— Άφρη άνοιχτή την πόρτα, χωρίς να σβύσω τό φως, και μπήκα στη δική μου καμπίνα, δίχως να κλείσω την πόρτα μου. Κάθησα στο κρεβάτι, άναψα ένα τσιγάρο και περιμένα...

Πέρασε έτσι πάνω από μία ώρα. Είχα έαλωθώ στο κρεβάτι, για να μ' άναψα. Η Τζέστη και τό βαρύ στομάχι μου μούφε-ραν νύστα. Κι' άποκοιμήθηκα, δίχως να τό καταλάβω.

— Όταν ξύπνησα, ήμουν ιδρωμέ-νος απ' τη Τζέστη και μ' όλο τό κορμί μου μουδιασμένο. Οι άχτί-δες του ήλιου περνούσαν άνάμε-σα στά παντζούρια.

— Άνασκόπασα τό κεφάλι μου και κούταξα τό ρολόι μου, 8 παρά 20'.

— Σηκώθηκα κι' έβριξα μία ματιά στο άνταρτικό δωμάτιο της Λεϊλά. Μία παγωμένη άνατομήλα πέ-ρασε απ' τη σαροκοκκαλιά μου.

— Δοκίμασα ξαφνικά τό συνάστημα πώς της είχε συμβή κάτι κακό...

— Ήμουν σίγουρος πώς δέ μου τάσκαζε. Την είχα άπαγάγει... και μάντενα τό λόγο: Κάποιος έ-κρινε πώς ήξερε πολλά πράγμα-τα και ίδίως πώς είχε μιλήσει πολύ...

— Σκέφθηκα τί έπρεπε να κάνω... Σηκώθηκα, έβλεψα την πόρτα, έπειτα έυρίστηκα, πλύθηκα όσο καλύτερα μπορούσα μέσα στη ρα-γιονιμένη λεκάνη και φόρεσα καθα-ρό ποινάμισο. Βγήκα, σύστρεσα την πόρτα μου και κατέβηκα τη σκάλα.

— Ένας νεαρός Κινέζος καθότανε πίσω απ' τό γραφείο. Θα ή-ταν ίσως ο έγγονος του γέροντος.

— Η Λεϊλά δέ γύρισε άκόμα στην καμπίνα της, του είπα.

— Με κούταξε μ' άμνηστία, μου χαμογέλασε και με χαρέτισσε. Σί-γουρα, δέ, είχε καταλάβει ούτε λέξη απ' ό,τι του είπα.

— Βγήκα στο δρόμο και σταμάτη-σα ένα περαστικό ταξί. Διάταξα τό σποφά να με πιά στη Διεύ-θυνση της άστυνομίας.

— Ήμουν τυχερός: "Όταν έφτα-σα, έβγαψα από τ' αυτοκίνητό του ο άστυνόμος Μάκ Κάου. Με

Τ/3

Κάτι έντελώς μοναδικό

Υποκάμισα με 10 έγγυήσεις!

Αόν®	ΔΡΧ. 115
Λίας®	ΔΡΧ. 150
Αδωνις®	ΔΡΧ. 160
Απόγγιν®	ΔΡΧ. 180

ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΕΣ ΦΙΝΕΣ ΠΟΠΛΙΝΕΣ •SANFORIZED•

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στην πιο άψογη έφαρμογή.

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

πήρε μαζί του στην καμπίνα, όπου μας σερβίρισαν ένα πολύ δυνατό τσάι.

Τού τα διηγήθηκα όλα. Τό έ-φρος του με νευρίαζε. Ήταν ή πρώτη φορά, που προσπαθούσα να πείσω ένα Βρετανό άστυνομικό...

— Η φλεγμονώδη ηρεμία του έκανε ν' άνεβή ή άρτηριακή μου πίεση. Με κόπο κρατιόμουν για να μην ουρλιάσω.

— Μα, σας λέω, κάτι της συνέ-δη! είπα. Είμαι σίγουρος... Ένώ βρισκόταν μαζί μου, την άλλη στιγμή εξαφανίστηκε... και δέ ξαναγύρισε στην καμπίνα της.

— Έβγαλε την πίπα του κι' άρ-χισε να τη γεμίζει, ήσυχά-ήσυχά.

— Δεν πρέπει να εξάπτεσθε έ-τσι, αγαπητέ μου φίλε, μου είπα.

— Έχω δεκαπέντε χρόνων πείρα με τις γυναίκες αυτού του είδους. Ξέρω καλά την τακτική τους: Άφου σού έσκολήσουν, ό,τι μπορούνε, γίνονται άφαντες... Φαίνεται, ότι κι' ή δική σας είδε κάποιον πιο πλούσιο από σας και σας άφρησε στα κόκα του λουτρού.

— Ήπια λίγο τσάι, προσπαθώντας να μη τρώω τα δόντια μου.

— Μα δέ μπορεί, διαμαρτυρή-θηκα. Γυρίζατε μαζί στο ξενοδο-χείο μου. Την είχα δικά μου...

— Την άπαγάγαμε, σας λέω, για να μη μιλήσει!

— Για ποιο πράγμα;

— Προσπαθώ ν' άνακαλύψω ένα δολοφόνο. Κι' αυτή μοιάνει πληροφορία.

— Ο Μάκ Κάου μούστειλε στο πρόσωπο ένα σινεφάκι άρωματι-κού καπνού. Άπ' τον τρόπο, που μου χαμογέλασε, κατάλαβα πώς με περνούσε για κορόιδο. Άμερι-κάνο...

— Μα τί πληροφορίες μπορού-σε να σας δώσει, για ένα εγκλή-μα, που έγινε στην Αμερική; πα-ρατήρησα.

— Κι' όμως... Μου είπα πώς ο Έο-μιν Τζέφerson είχε νοικιά-σει μία πολυτελή βίλλα, στο Ρέ-πουλς Μπαϊ. Μου είπα πώς είχε άρρίσει ξαφνικά να κερδίσει λε-φτά, τρείς ήνες μετά τό γάμο του, και πώς γι' αυτό εγκατέλει-ψε τη γυναίκα του.

— Ο άστυνόμος χαμογέλασε πάλι.

— Αγαπητέ μου φίλε, είπα, δέ πρέπει να δίνετε ποτέ προσο-χή στα λόγια ενός Κινέζου γυναι-κάς του δρόμου.

— Ας υποθέσουμε ότι έχετε δίκιο... Πώς όμως δέ γύρισε κα-θόλου στην καμπίνα της;

— Πιστεύετε πώς είναι ή πρώ-τη φορά, που ξενοκοιμήθηκε;

— Ξέρετε αν μένουν Αμερικα-νοί στο Ρέπουλς Μπαϊ;

— Άσχετο, νομίζω.

— Θα τό μάθαίνατε, αν νοίκια-ζε εκεί μία βίλλα ο Τζέφerson;

— Και βέβαια θα τό μάθαινα. Μα δέ συνέβη τέτοιο πράγμα.

— Τότε λοιπόν με κορόιδευε αυτή η Λεϊλά;

— Ο Μάκ Κάου μου ξαναχαμο-γέλασε.

— Αυτή είναι ή λογικότερη έ-ξήγηση, μου είπα.

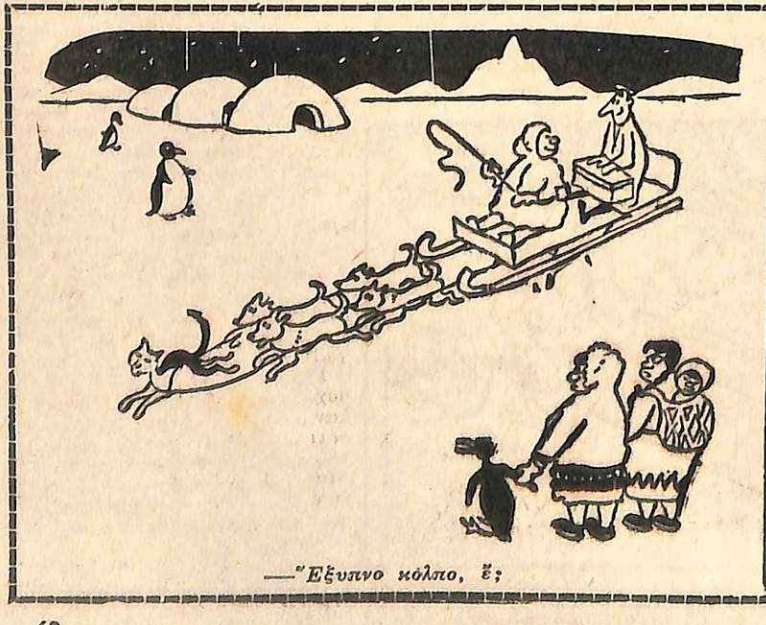
— Σηκώθηκα. Είχα καταλάβει πώς έγανα τον καιρό μου μαζί του.

— Εύχαριστώ για τό τσάι, του είπα. Ψεθονού.

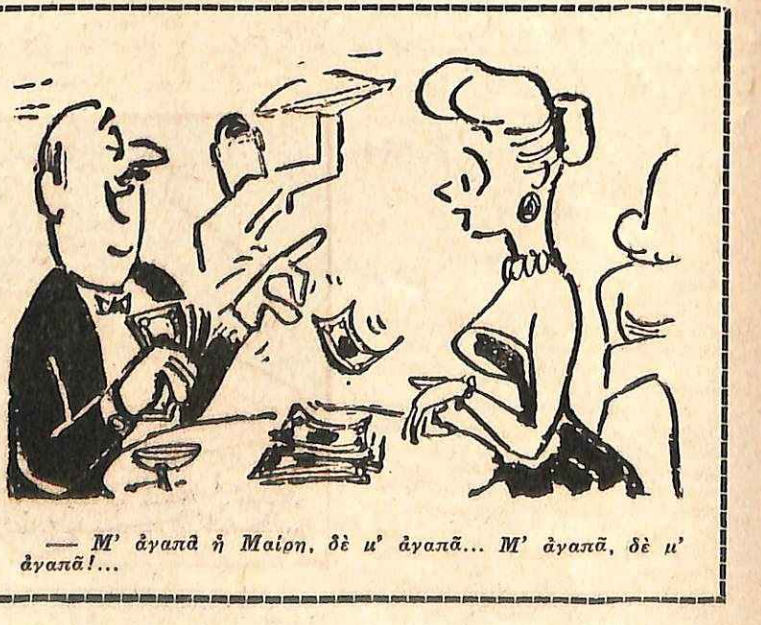
— Πάντα στη διάθεσή σας, α-γαπητέ μου.

— Γύρισα μ' ένα ταξί στο ξενο-δοχείο. Ο γέρος υπάλληλος είχε ξαναπαράει τη θέση του. Με χα-ρέτισσε. Θάβελαι πολύ να τον ρω-τήσω, αλλά τό γλωσσικό εμπόδιο ήταν άνυπόβλητο. Για να συγκε-νηθώ μαζί του, χρειάζομουν δι-ερωμένα.

— Τότε θυμήθηκα, τον ξαναγό-Βόνγκ Χο-Χό, που μου είχε δώ-σει την κάρτα του, στο άεροδρό-μιο. Μπορούσε, άραγε, να μου φα-νέ χρήσιμος;

— Έξυπνο κόλλο, έ;

— Μ' αγαπά ή Μαίρη, δέ μ' αγαπά... Μ' αγαπά, δέ μ' αγαπά!...

Το παντοτεινό ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό ζούσε ένας φτωχός
βυλκόκοπος με τη γυναίκα του και τη μονά-
κριδη θυγατέρα του, τη Μιλίτσα.

Ο μπαρμπα Πετρίτης — αυτό ήταν τ' όνομα
του βυλκόκοπου — έφευγε απ' το σπίτι του τα χα-
ράματα, για να γυρίσει το σούρουπο, φορτω-
μένος με δυο δεμάτια ξύλα ή κοκκινόγαλα, για να
τα πουλήσει και να βγάλει το ψωμί της φαμί-
λιας του.

Μιά μέρα, όμως, γυρίζοντας — απ' το βουνό,
μουσκεμένος απ' τη βροχή και με το ξινάρι
γεμάτο χώματα στον ώμο, είπε αναστενάζον-
τας:

— Μήπως ξέρει κι' αυτός ο Θεός τί κάνει!
'Η Μιλίτσα, ένα όμορφο ξανθό κορίτσι, ακού-
γοντας τα λόγια αυτά, είπε:

— Σάπια, πατέρα, μη μιλάς έτσι. 'Ο Θεός
δεν με σφία τάκανε!

— Μα κόρη μου, τί το θέλει το χειμώνα, τα
χιόνια, τα κρύα, τις βροχές; Τί το θέλει το
φθινόπωρο με τις λάσπες του και τις ομίχλες;
Δεν μπορούσε τάχα να κάνει κάθε μέρα καλοκαίρι;

Την άλλη μέρα ο μπαρμπα Πετρίτης ξανα-
πήγε στο βουνό. 'Η βροχή όμως τόν έλουσε και
τον ξαναβούλιαξε στη λάσπημένη γη. Τις άλ-
λες ημέρες έπιασε τέτοια παγωνιά, που κοκκά-
λωσαν κι' οι πέτρες. Τα χωράφια δε σκάδονταν
κι' ο καιρός περνούσε. Πήγαινε ο μπαρμπα Πε-
τρίτης, ξαναγύριζε, τίποτα! Δουλειά δεν έ-
παίρνε ο τόπος.

— Μαρέ καλά λέω εγώ, δεν ξέρει τί κάνει ο
Θεός!

— Τί ήθελες να κάνει; απάντησε μία βροντερή
φωνή που μοιάζε με μπουμπουνιτό απ' το κοντι-
νό έρημοκλήσι.

Ο μπαρμπα Πετρίτης στην αρχή τάχασε.
"Επειτα έκανε το σταυρό του και είπε:

— Νά κάνη ό,τι είναι καλό εδώ στον κόσμο.
— Όλα είναι καλά! απάντησε η ίδια φωνή.

— Ο χειμώνας δεν ήταν αναγκαίος. Τί τον
ήθελε; Για να ξεπαγιάζη η φτωχολογιά; Νά μη
δουλειή ο κόσμος στα χωράφια και να πεινάη;
Γιατί να μην είναι καλοκαίρι κάθε μέρα;

— Θέλεις καλοκαίρι, λοιπόν; ξαναείπε η βρον-
τερή φωνή.

— Κι' εγώ κι' όλος ο κόσμος!

— Καλά, θα 'τόχης! μπουμπουνίσε ξανά η
φωνή.

Και την άλλη μέρα ήλιος, ζέστα, χαρά Θεού.
"Ελουσαν τα χιόνια, φύγαν τα νερά, ζωντάνε-
ψε η πλάσι, μπουμπουκίαναν τα δέντρα, άνθισα-
νε τα κλαριά, πρασίνισε ο τόπος. Τα χωράφια δου-
λευτήκαν πρώιμα, ξεμύτισαν τα στάρια, τ' άμπέ-
λια, έδωσαν φύλλα και θέριαψαν τα χόρτα και
τα λαχανικά.

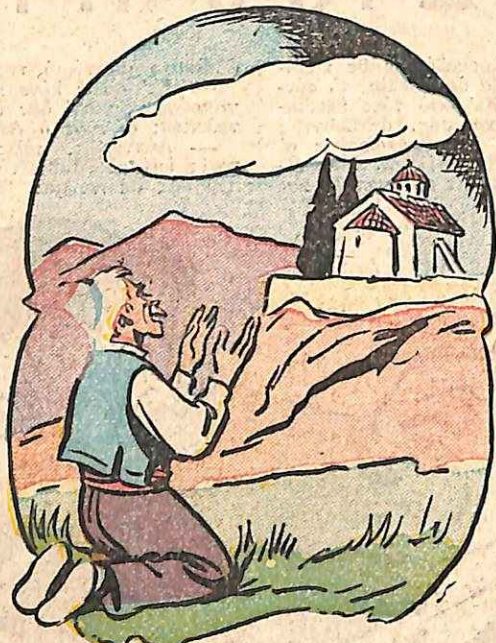
— Δόξα σοι, ο Θεός κι' ο μπαρμπα Πετρί-
της! Οά σωθή τώρα ο κόσμος! λέγανε όλοι.

Μα όσο περνούσε ο καιρός, ο τόπος ξεραινό-
ταν. Βροχές δεν έπεφταν και κουνούπια, μυίγες,
σκνίπες και σφήκες γέμισαν τα σπίτια και στις
εξοχές τα φιδία, ξετρελλαμένα από τη ζέστη,
σέρνονταν στους δρόμους. Κι' όσο γιά τα βατρά-
χια, που δεν είχαν στέρνες και βάλτους για να
κλυμπούν, έπεφταν μέσα στις αυλές και πι-
δαύσαν όπου εύρισκαν, σε πιθάρια, κουβάδες,
τεντερέδια και χύτρες με νερό. Κι' έκτός από
αυτά λυκοί, άρκούδες, τσακάλια, αλεπούδες γέ-
μισαν τον τόπο.

Η Μιλίτσα κατάντησε μισή από τη στενοχώ-
ρία της. "Εβαζε φαί στον πιάτο της κι' έδλεπε
πώς ένας βατράχος ήταν πεσμένος μέσα. "Ε-
παίρνε το σταμνί για να πιη νερό και ένα — δυο
βατραχάκια κλυμπούσαν σ' αυτό. Νύχτα και
μέρα ο κόσμος δε μπορούσε να κοιμηθ από τα
έντομα. Την ημέρα κρατούσαν αλόγουρες να
διώχνουν τις μυίγες και τις σφήκες και τη νύ-
χτα πήγαιναν να τρελλαθούν απ' τα κουνούπια.
Απ' τα πολλά, οι άνθρωποι εύχραστούν και
σκέφτηκαν να παρακαλέσουν πάλι το Θεό να
έξασφαλίση τα βλαβερά έντομα, για να σωθή ο
κόσμος.

Και σά να μην έφταναν όλ' αυτά, οι κάμπιες
και οι ακρίδες είχαν τόσο πολλαπλασιαστή, που
έφαγαν τα φύλλα, τα βλαστάρια και τις κορυ-
φές από τα δέντρα.

Ο κόσμος άρχισε τώρα να πεινάη.

— Θεέ μου, σώσε το κορίτσι μου και το
σπίτι μου από το κακό, που μά- βρήκε!...
παρακάλεσε ο μπαρμπα Πετρίτης.

"Ενα πρωί, ενώ η Μιλίτσα μ' ένα φτυάρι είχε
βγη για να καθαρίση την αυλή της απ' τα βα-
τράχια, να σου και παρουσιάζεται μπροστά της
ο βασιλιάς των βατράχων.

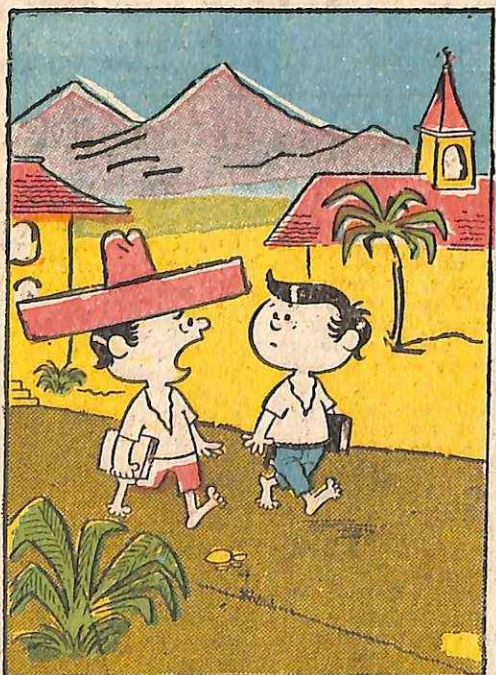
Καλό μου κορίτσι, της είπε, τί σου έκαναν
τα βατράχια και τα χτυπάς;

— Και τί θέλεις να τα κάνω; Δε βλέπεις πώς
μούκαναν την αυλή μου;

— Πολύ καλά, απάντησε εκείνος. Γρήγορα θα
τα πονέσεις αυτά που κυνηγάς!

Κι' έφυγε.

Το βράδυ έστειλε συμπεθερίο, για να ζητήση

— Αυτό, που με στενοχωρεί, πηγαίνον-
τας στο σχολείο, είναι ότι είμαι υποχρεωμέ-
νος να θυμάμαι πάντα τ' όνομα του δασκά-
λου!

από το μπαρμπα Πετρίτη την κόρη του για
γυναίκα του. Ο μπαρμπα Πετρίτης κι' η Πε-
τρίτσα μόλις τ' άκουσαν αυτό, άρχισαν να
φονάζουν και να κλαίνε και να χτυπούν το κε-
φάλι τους.

Τέλος ο μπαρμπα Πετρίτης τους απάντησε:

— Καλά μου αδέρφια, ο βασιλιάς των βα-
τράχων άς μας λυπηθ. Δεν έχω άλλη κόρη και
είναι η μόνη μας παρηγοριά. Άς ζητήση γυ-
ναίκα από άλλη οικογένεια, που νάχη πολλά κο-
ρίτσια.

— Άκούστε, καλά μου αδέρφια, είτε και η
Πετρίτσα. "Ας λυπηθ ο βασιλιάς την κόρη
μας κι' άς μην την κάνει να πεθάνη από το φέ-
ρο της. Την έχουμε πολυκαϊδεμένη και άμα τ'
άκουση, θα χάση τα λογικά της. Καλά μου α-
δέρφια, πάρτε από το σπίτι, ό,τι θέλετε κι' ά-
φιστε τη μονακριδη μας!...

Οι συμπεθερίοι φορτώθηκαν τα δώρα και τα
πήγαν στο βασιλιά.

— Ά, τους χαμένους, φώναξε εκείνος, θυμα-
μένους. Νόμισαν ότι με τα φτωχόδωρα τους θα
με γελάσουν! "Η το κορίτσι θα μου δώσουν η
χάση! "Απόψε θα την πάρω!

Και πρόσταξε να γίνουν μεγάλες προετοιμα-
σίες για το γάμο.

"Εστειλε τότε να καλέσουν όλα τα φιδία με
φαρμάκι και χωρίς φαρμάκι, καθώς και γουστέ-
ρες, σαλαμάνδρες, σαμιαμίδια, μαύρους και κόκ-
κινους σκορπιούς, άράχνες κι' όλα τα φαρμα-
κερά έντομα. "Όλ' αυτά ήταν η συνοδεία του
γάμου, για το βατραχοβασίλει. Το νταούλι του
πούσε μπροστά τόσο δυνατά, που έσκιζε τ' αυ-
τιά του κόσμου. Πίσω του έτρεχαν και χόρευαν
βατράχοι από το μεγάλο συμπεθερίο. Βοή άνυπο-
φορη άναστάτωσε τον κόσμο.

"Όταν έφτασε κοντά στο σπίτι του μπαρμπα
Πετρίτη, ο βασιλιάς έστειλε μήνυμα του γέ-
ρου να έτοιμασθ, να ντύσθ, να στολισθ το κο-
ρίτσι του, για να το πάρουν.

Ο γέρος μέσα κι' η γυναίκα του έκλαιγαν και
τραβούσαν τα μαλλιά τους. Σαφικά, μία ιδέα
ήρθε στο κεφάλι του μπαρμπα Πετρίτη. Βγήκε
κρυφά απ' την πίσω πόρτα κι' έτρεξε στο έρη-
μοκλήσι. "Όταν έφτασε εκεί, έπεσε γονατι-
στός κι' άρχισε να χτυπά το κεφάλι του στις
πέτρες.

— Ωχ, Θεέ μου! Θεέ μου! Πάω ο μαύρος, χά-
θηκα!... "Ελα, Θεέ μου, να με γλυτώσης. Σώσε
το κορίτσι μου και το σπίτι μου απ' το κακό
που μάς βρήκε!

Κι' η βροντερή φωνή του άποκρίθηκε:

— Άγαγνωρίζεις, λοιπόν, ότι ο κόσμος κοι-
τεύει να χαλάσθ από τότε που έκανα να βασι-
λέψη πάντα καλοκαίρι;...

— Συγχώρεσέ με, Θεέ μου! "Εφταιξα. "Όλα
με σφία τα έχεις φτιάξει!... Μεγάλο ήταν το
λάθος μου, μα και η τιμωρία μου μεγάλη!...

— Πήγαινε στο καλό, άκούσθη ξανά η τρο-
μερή φωνή, και θα σε γλυτώσω!... Μη φοβάσαι
και θα σώσω την κόρη σου, τους δικούς σου και
τον κόσμο απ' το κακό, που μούσι σας το ζη-
τήσατε!...

Φτερά έκαναν τα πόδια του μπαρμπα Πετρί-
τη, σαν έτρεχε, γυρίζοντας στο σπίτι του. "Αλ-
λά τί είδε εκεί; Χιλιάδες φιδία κι' άλλα, όλα
τα είχαν περικυκλώσει. Κι' ο βασιλιάς των
βατράχων είχε στην άγκαλιά του τη Μιλίτσα,
μισολιποθυμισμένη. Την έφερε σε κάρρο υφικό,
που περίμενε, με δυο βρόδια ζευγμένα, και είχε
φιδία για γκέμια και για χάμουρα. Την είχε πά-
ρει και την πήγαινε στη φωλιά του.

— Θεέ μου, σώσε μας! φώναξε δυνατά ο
μπαρμπα Πετρίτης.

"Εκείνη τη στιγμή άλλαξε σαφικά ο καιρός.
"Ενας τρομερός άνεμος σηκώθηκε, ένας τόσο
άγριος βορράς, που πάγωσε άμέσως τη γη και
τα νερά. Χαλάς και παγωνιά έβρισε την πλά-
σι, που πάγωσε κι' έκανε να σωφίσουν τα βλα-
βερά έντομα, τα φαρμακερά έρπετά, όλο το
συμπεθερίο του βατραχοβασίλει.

Τελευταίος ξεμύχησε κι' ο ίδιος.

Κι' όταν όλα πάγωσαν, ο καιρός γλύκανε, πάλι
κι' η Μιλίτσα ξαναγύρισε στο σπίτι της.

Χαρά ο γέρος κι' η γριά! Δεν ήξεραν πού να
τη βάλουν να καθίσθ.

Από τότε οι άνθρωποι εύχραστούν το Θεό
για τη σοφία που έπλασε τον κόσμο, και λένε:

— "Ετσι είναι καλύτερα. Κάνει κρύο το χει-
μώνα, μα γλυτώνουμε από τόσες και τόσες δυσ-
τυχίες.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΡΗΣ και ο σκύλος του

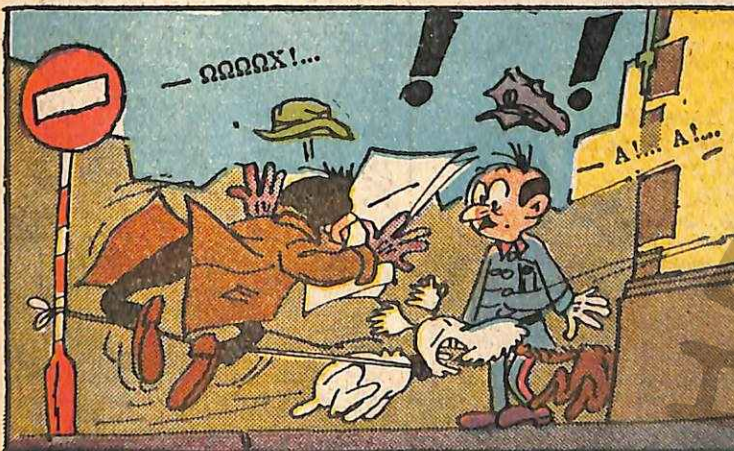

— "Α!... Νά το εστιατόριο, στο οποίο με
περιμένει η Νίνα, για να γευματίσουμε μαζί...
'Ασφαλώς όμως δε θα δέχονται σκύλους.

— Και τόν 'Αζόρ τί τόν έκα-
νες, Ριρή; Τόν άφησες τόν καυ-
μένο απ' έξω;

— Τόν έδεσα σε μία
κολώνα... Ξέρω πως δεν
επιτρέπεται ή είσοδος
σκύλων στα εστιατό-
ρια...

— ΩΩΩΩΧ!...

— Α!... Α!...

— Χάρις στα μέτρα, που πήρα, φάγαμε με την ησυχία
μας και αποφύγαμε κάθε άπορμη για παρατηρήσεις... Πάμε.
τώρα να πάρουμε τόν 'Αζόρ, που ασφαλώς θ' άρχισε ν' ά-
νυπομονή...

— Λοιπόν, 'Αζόρ μου, θα καθήσης φρόνιμα-φρόνιμα εδώ
και θα με περιμένεις... Ξέρεις καλά πως δε μ' άρέσουν κα-
θόλου οι φασαρίες και τα μπλεξίματα.

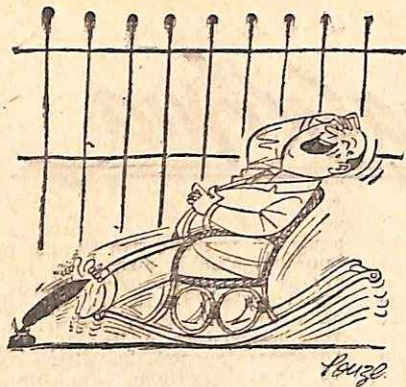
— ΚΧΧΧΣΣ!...

— Ποιος έδεσε εδώ αυτό το παλιόσκυλο;

— "Α!... "Όστε δικό σου είναι αυτό το καταραμένο σκυλί,
που έκανε άνω-κάτω τη γειτονιά... Νεαρό μου, σε περι-
μένουν μεγάλοι υπελάδες και για ν' άρχίσουμε, δείξε μου
τα χαρτιά σου!...

Η αντίδρασι στο γαργάλισμα είναι το ακούσιο γέλιο...

ΓΙΑΤΙ ΓΕΛΑΜΕ ΜΕ ΤΟ ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΑ;

Πώς εξηγούν το φαινόμενο οι ψυχολόγοι και οι καρδιολόγοι

— ΓΑΡΓΑΛΑ με, να γελάσω!

Τη φράσι αυτή, σίγουρα, θα την έχετε προφέρει πολλές φορές. Ξέρετε, όμως, πως δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ευαίσθητοι στο γαργάλισμα; Και πώς, πίσω απ' αυτή τη φιλική χειρονομία υπάρχουν πολλές συμπτωματικές εξηγήσεις;

Με το φαινόμενο του γαργαλισματος ασχολήθηκαν πολλοί γιατροί και ψυχίατροι. Σύμφωνα με τις απόψεις τους, η αντίδρασι κάθε ατόμου, που είναι ποικίλη, δείχνει σε ποιο βαθμό μπορεί να επιβληθεί στον εαυτό του. Πολλοί ψυχολόγοι επίσης συμφωνούν πως το δέρμα αποτελεί τη βάση της ερωτικής επιθυμίας.

— Έχω ανάγκη από τις συμβουλές σας, γιατί η αγάπη μου κινδυνεύει, εξωμολογήθηκε μια νέα στον καρδιολόγο. Κάθε απόγευμα, όταν ο μνηστήρας μου με άγκαλιάζει, το μουστάκι του με γαργαλάει τόσο, που ξεσπάω σε άσυγκρατητα γέλια. Τότε εκείνος θυμώνει, αλλά δεν φταίω εγώ...

Τόν περασμένο αιώνα, ο Κάρολος Ντάρβιν, είχε παρατηρήσει πως οι χιμπατζήδες αντιδρούσαν στο γαργάλισμα μ' ένα χαμογελαστό μορφασμό. Σήμερα, οι επιστήμονες έχουν δβάλει το συμπέρασμα πως τα μέλη που είναι πιο ευαίσθητα στο γαργάλισμα είναι εκείνα που είναι επίσης ευαίσθητα στο πόνο.

Οι άνθρωποι των σπηλαίων αντιλαμβάνονταν τον κίνδυνο με μία αντίδρασι των τριχών του σώματός τους. Εξετάζοντας την αμύοσφαιρα σαν ένα ραντάρ, οι τριχές στις παλάμες των χειρών και στα πέλματα των ποδιών τους επέτρεπαν να προφυλαχθούν από τις επιθέσεις των εντόμων, προκαλώντας τους μία ζωηρή αντίδρασι.

Αυτό μοιάζει με τον τρόπο, που τα αλογα και οι αγελάδες διώχνουν τις μύγες. Οι ανθρωπολόγοι πιστεύουν ότι αυτή η ενστικτώδης αντίδρασι μετεβλήθηκε με τον καιρό σε γέλιο.

«Πάει ο λαγός να πιη νερό...» Το μικρό παιδί, ηλικίας δύομιση μόλις χρόνων, δέχεται το αστείο αυτό ευχάριστα. Το προσώπιό του φωτίζεται και αρχίζει να γελάει. Σύντομα, όμως, τα γέλια γίνονται αποστηκτικά και δάκρυα τρέχουν από τα μάτια του. Αρχίζει τότε να φωνάζει: «Σταματήστε!» Το παιχνίδι έγινε δράμα. Γιατί;

Για να κατανοηθεί η επίδρασι, που έχει στον άνθρωπο το γαργάλισμα, μία ομάδα επιστημόνων του ιατρικού κέντρου του Σικάγου, υπό τη διεύθυνσι του δρος Κέπεκς, έκανε μία σειρά πειραμάτων που κατέληξαν στο εξής συμπέρασμα:

Οι άνδρες, αντίθετα απ' ό,τι πιστευόταν, είναι το ίδιο ευαίσθητοι στο γαργάλισμα με τις γυναίκες. Οι γέροι, όμως, είναι λιγότερο από τους νέους.

Τρία στάδια αντίδρασεων παρατη-

ρούνται στους νέους: η στενοχωρία, η θυγή και η αποδοχή.

«Τα νεογέννητα παιδιά, λέει ο δρ. Κέπεκς, δεν αισθάνονται τίποτα. Γαργαλίζετε το πέλμα ενός μωρού. Θα παρατηρήσετε ότι θα κάνει έναν απλό μορφασμό. Αν επιμεινέτε, θα ταραχθεί και θα κλάψη, επειδή δεν καταλαβαίνει από που προέρχεται αυτή η ενοχλήσι.

Από ηλικίας έντεκα ημερών, μέχρι: εξη μηνών, τα παιδιά εξοργίζονται απ' αυτή την παράξενη εκδήλωσι, αλλά είναι άδικα να προσδιορίσουν την αιτία αυτής της ενοχλήσεως.

Το παιδί αισθάνεται το γαργάλισμα περίπου τόν έκτο μήνα. Όπως έχει αποδειχθεί, όμως, προσποιείται ότι το αγνοεί. Το νευριάζει και για να το αποφυγή, κοιμάται.

Τρίτο στάδιο: στην ηλικία των τεσσάρων χρόνων, είναι μία βαθμιαία αποδοχή. Το παιδί έχει μάθει την αιτία της ενοχλήσεως και αντιδρά με το γέλιο. Όταν, όμως, κοιμάται, αντιδρά όπως ο άνθρωπος των σπηλαίων: Γελάει μόνο, όταν καταλάβη την αιτία.

Οι ενήλικες είναι σε θέση να ελέγχουν περισσότερο τα αισθήματά τους και το γαργάλισμα. Όταν, όμως, το γαργαλίζο κρατάει πολύ και δε μπορεί να το σταματήσει, τότε γίνεται μαρτύριο. Οι Κινέζοι άλειφαν τα πέλματά των ποδιών εκείνων, που ήθελαν να βασανίσουν με μέλι και τόν αφηναν ώρες ολόκληρες στον ήλιο για να μαζεύονται πάνω σ' αυτά οι μέλισσες και άλλα έντομα.

☛☛

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

«Αν θέλετε να κατακρίνετε κάποιον για την πολυφαγία του, μη λέτε «Τρώει σαν γουρούνι», αλλά «Τρώει σαν φίδι». Γιατί, πραγματικά, τα φιδιά είναι πολύ πιο αδαφάγα απ' τα γουρούνια.

Ένας πύθων καταδρόχισε κάποτε ολόκληρο αγριόχοιρο κι' ένας άλλος μία κατσίκα. Αναφέρονται μάλιστα και περιπτώσεις φιδιών που κατάνταν ανθρώπους! Στις Ίνδιες, ένας πύθων κατάνε ένα αγόρι 14 χρόνων. Κι' άλλος φάλι, μήκους 7½ μέτρων, στις Φιλιππίνες, έφαγε ένα παιδί. Σ' άλλη περίπτωση, δυο φιδιά διεκδικούσαν την ίδια λεία: ένα μεγάλο ποντικό. Τελικά, επικράτησε το μικρότερο φίδι... τρώγοντας το μεγαλύτερο και τον ποντικό!

Υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο πάνω από 2.400 ποικιλίες φιδιών, μονάχα όμως οι 200 απ' αυτές είναι δηλητηριώδεις.

Ο μεγαλύτερος αριθμός θανάτων από δάγκωμα φιδιού παρατηρείται στην Ίνδια, όπου πεθαίνουν απ' αυτή την αιτία τα 20.000 άτομα το χρόνο.

Αν όμως οι Ίνδοι έχουν πιά συνηθίσει να ζουν ανάμεσα στα φιδιά, φαντασθήτε την κατάληξι που δοκίμασε, πριν από λίγα χρόνια, ένας Λονδρέζος πόλισμαν, όταν, περιπαλώντας στη συνοικία του Σέχο, θρῆκε εφηνικά μπροστά του ένα πελώριο πύθωνα!

Το έρπετο αυτό είχε δραπέτευσει από κάποιο τσίρκο. Ο αστυφύλακας, αντί να το βάλη στα πόδια, κατάρφε να πιάση τον πύθωνα και να τον παραδώση στο τσίρκο. Χρειάστηκε όμως να πάη ύστερα σ' ένα νοσοκομείο, για να του ράψουν τις πολυαίματες πληγές που του είχαν ανοίξει τα δόντια του φιδιού.

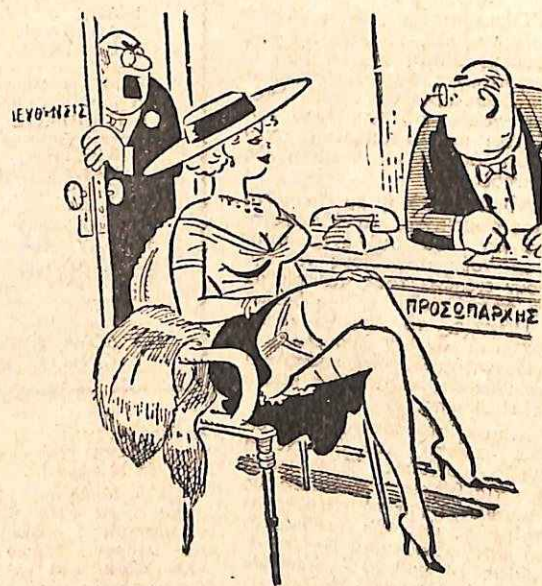
Στο Σαντιντέιλ της Καλιφορνίας, ένας κροταλιάς επιτέθηκε εσφηνικά σε κάποιον απόστρατο συνταγματάρχη και τον δάγκασε στο πόδι. Άλλα... μετανοώσε πικρά, γιατί το πόδι εκείνο του αείρωματικού ήταν ξύλινο!...

Το 1956, κάποιος Πέτε Γκάυ, στην περιφέρεια του Καϊηπτάουν, δέχθηκε την εσφηνική επίθεσι ενός φαρμακερού φιδιού, που τον δάγκασε στο χέρι. Άνοιξε τότε την πληγή μ' ένα μαχαίρι και ρούφηξε το δηλητήριο. Ύστερα, θυμωμένος ακόμα, άρπαξε το φίδι και... το δάγκασε κι' αυτός. Και το έρπετο ψόφησε!...

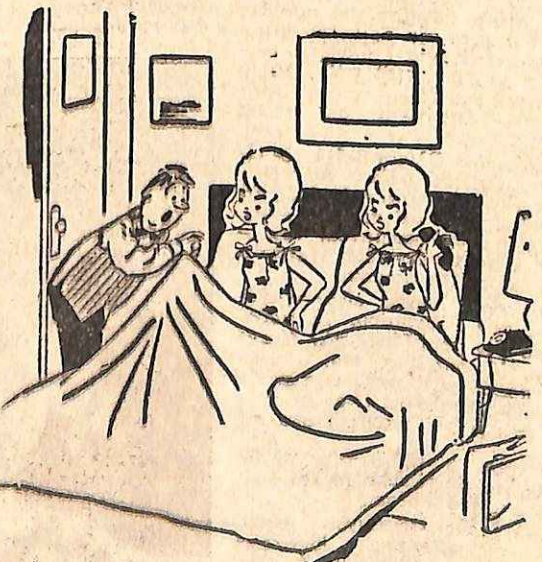
Ένας άλλος πάλι, στη Βιρμανία, ανταπόδωσε τη δαγκωματιά μιας οχιάς και της έκοψε με τα δόντια του την ουρά!

— Μην εκνευρίζετε, αγαπητέ μου! Δε θα φύγω έτσι. Θ' άγοράσω ένα ζευγάρι κορόνια για τα παπούτσια του συζύγου μου!...

— Σταμάτα τις βλακώδεις ερωτήσεις και πρόσλαβε την, επί τέλους!...

— Έχει κοροούς το κορμάκι σας!... Δεν το πιστεύω, αν δεν τους δώ με τα μάτια μου!...

Η ελληνογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Α. Απάντησε ταχυδρομικώς στους: Άσπρουλη Δημήτριον, Νάξου, Σινοδινού Λέαν, Ένταυθα, Δημητρίον Στυλιανόν, Ένταυθα και Πετρόπουλον Άριστιδην, Τρίπολιν.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Α. Ναυατού, Β. Ρ. 80, ΕΓΥΡΠΙΕ, Μαρία Καπετάνου, Λόρισα, Σοφία Μαυρίδου, Κρήτην και Νανά Καμπανέλλη, Μυτιλήνην.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ανθ φύες, Η ΜΙΡΕΛΑ VERTI και Η ΜΕΡΙΛΥΝ ΠΕΤΕΡΣΟΝ, GERLINGEN, STUTTGART, GEHENBUHL ST. No 19, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή ζωο-ποστάλ.

Η CLARA PARNI και Η ΝΟΡΑ ONS, γιά τις οποίες ισχύει η ίδια διεύθυνσι, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΤΖΕΝΙ, FERIΚΟΥ COBAN OGLU SOK, AZIM PALAS AP, No 70/3, DAIRE No 5, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Άγγλια με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ΛΙΑΝΑ STAVRIDOU, PANGALTI ESREF, EFENDI, DERICILBER SOK, 133, ZARIF AP, DAINE 4, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η D. KALLERGI (16 χρόνων) ARNAVUTKUY BOYALI KOSK SOK No 50 ISTANBUL, TURKITE, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Κωνσταντινούπολη, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η EVA STEFANIDOU, HAMALBASI KORNICKI SOK, No 27/1, TURKITE, ISTANBUL, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νεύους ηλικίας άνω των 45 χρόνων, με σκοπό τον γάμο.

Τρεις φύες, Η SOULA, Η MARIO και Η KETI, KURTULUS KUTULUBAG NIL AP, No 79-81/2 ISTANBUL, TURKITE, ζήτη ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Η OLGA PARMA, και Η M. NIKOLAOU, BETOGLU AY-NALI CESME KILIC ASLAN SOK, No 9/3, ISTANBUL, TURKITE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νεύους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας άνω των 45 χρόνων, με σκοπό την δημοσιογία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Η LOULA ANDREOU, 115

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαρνών 98 — Αμφικλίας 1
Έπαρκαμνη εκ τού παλαιοίου της και δέχεται ως και πρότερον 10-12 και 5-7 ώς και επί συνευτεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

TUFNELL PARK ROAD, LONDON N. 7, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20-35 χρόνων, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MAGDALINI MICHAEL, 99 CLEVELAND ST. W. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ELEFTHERIA KIRIAKOU, 14 AFFELECK ST, LONDON N. 1, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με Έλληνες από το εξωτερικό, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επανολυθίσει. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η SISSI TUVANOPOULOU, KURTULUS YIGIT BASI SOK No 42/1, ISTANBUL, TURKITE, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέες από την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ERIKA I. CAREFOUR DEMASHK HAG MOUSTAFA EL ZENI, PORT TEWFIK, EGYPTE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμά-

τοσήμων ή ζωο-ποστάλ.
Η FLORA MARKIDOU, 75 AXMINSTER RD. No 7, LONDON, ENGLAND, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 26-35 χρόνων, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΜΕΡΙ ΚΟΜΝΙΝΟΥ, NISANTAS EMLAK CAD. AFIDI AP, No 29, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ROULA ANDREOU (18 χρόνων), 104 GRANVILLE RD. KILBURN N.W.6., LONDON, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες ηλικίας 20-25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Η K. CLAROU GENERAL DELIVERY MONTREAL, QUEBEC, CANADA, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέο καλής οικογενείας, τεχνική, ηλικίας μέχρι 32 χρόνων, κατά προτίμησιν νησιώτη, με σκοπό την μετανάστευσιν.

Η SOFIA PAPADOPOULOU, POSTE RESTANTE, ATABA, CAIRE, EGYPT, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η BETI CALOUDI (16 χρόνων), UNKAPANI MELEKSAN SOK, No 4, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ROULA SAVVIDOU, (18 χρόνων), KLING FURNIER WERK, FANKFURT MAIN., POSTFACH 3114, GERMANY, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 25-30 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολοιούθσει. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η F. PS., και Η A. P. ELVASTON PLACE SOUTH KENSINGTON S.W. 7., LONDON, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Αμερική, Καναδά και Λονδίνον, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολοιούθσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φύες Η ALIKI APOSTOULOU, Η E. PANOU και Η STANIA XENOPOULOU, KALITONCULLUK CAD. No 117, BETOGLU, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους ηλικίας άνω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η LILA TRACACHI, VIA CENTOZE 172, IS. 120, PRESSO CARINI, MESSINA, ITA-

Δέν αισθάνεται
καμία δυσκολία...
καμία ενοχλήσι...

...πγαίνει παντού. Στην εργασία της, στην έκδρομή της, στα πάρτυ της, πάντα με τό αισθημα της ασφαλείας.
Η ΚΑΜΕΛΙΑ την προστατεύει. Έπι πλέον καθαριότης απόλυτη και εύκολη στη χρήση.

Γιμή κυτίου
Δρχ. 12.50

ΑΠΟΚΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ Νίκης 9 — Τηλέφ. 25.739.

TURKITE, ζήτη ν' αλληλογραφήσουν με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARIE ANTONETA, RUE KAOULA No 21, ABDIN, CAIRE, U.A.R., επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους από το εξωτερικό, κατά προτίμησιν από την Άγγλια, τον Καναδά, το Βέλγιο και την Αμερική, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η LIA YIAKOUMI, 5821 CADILLAC ST. MONTREAL 5, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ELENA KONSTANTINO (16 χρόνων), και Η SOFIA KIRIAKOU (15), 112 WINDSOR RD. LONDON E. 7, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η ROULA ANDREOU (18 χρόνων), 104 GRANVILLE RD. KILBURN N.W.6., LONDON, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήση με νέους και νέες ηλικίας 20-25 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Η K. CLAROU GENERAL DELIVERY MONTREAL, QUEBEC, CANADA, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέο καλής οικογενείας, τεχνική, ηλικίας μέχρι 32 χρόνων, κατά προτίμησιν νησιώτη, με σκοπό την μετανάστευσιν.

Η SOFIA PAPADOPOULOU, POSTE RESTANTE, ATABA, CAIRE, EGYPT, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η BETI CALOUDI (16 χρόνων), UNKAPANI MELEKSAN SOK, No 4, ISTANBUL, TURKITE, θέλει ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ROULA SAVVIDOU, (18 χρόνων), KLING FURNIER WERK, FANKFURT MAIN., POSTFACH 3114, GERMANY, ζήτη ν' αλληλογραφήση με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 25-30 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολοιούθσει. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η F. PS., και Η A. P. ELVASTON PLACE SOUTH KENSINGTON S.W. 7., LONDON, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Αμερική, Καναδά και Λονδίνον, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολοιούθσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Τρεις φύες Η ALIKI APOSTOULOU, Η E. PANOU και Η STANIA XENOPOULOU, KALITONCULLUK CAD. No 117, BETOGLU, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους ηλικίας άνω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η LILA TRACACHI, VIA CENTOZE 172, IS. 120, PRESSO CARINI, MESSINA, ITA-

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ

Ειδικό δι' έρευνας—πληροφορίας & επί πάσης φύσεως ιδιωτικών έπιστευ-
τικών υποθέσεων γάμων, διαζυγίων,
επιτηδεύσεως ανηλικών, ανακρίσεως
πραγμάτων υπό κατασχέσιν κλπ. Διε-
θνές Γραφείον Πληροφοριών «A-
THENS». Παρακαλώ 2 (πλάτεια
Κλαυθμώνος), τηλ. 227.709. Την σο-
δαρότητα των έργων μας έγγυα-
ται η πολυτής εδωκίμος δημοσία
προμήθευσις μας.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ ΣΩΘΗΚΑΤΕ!

Αυτό

είναι

το

μοναδικό

αμερικανικό

καθαριστικό

υγρό

CLEANER
(ΚΛΙΝΕΡ)

Καθαρίζει άστραπιαώς:
ΠΑΡΚΕΤΤΑ - ΜΩΣΑΪΚΑ
ΠΛΑΣΤΙΚΑ - ΔΑΠΕΔΑ
ΜΑΡΜΑΡΑ - ΕΜΑΓΙΕ
ΤΖΑΜΙΑ - ΚΟΥΦΩΜΑΤΑ
ΡΙΠΟΛΙΝΕΣ - ΕΛΑΙΟΧΡΩΜΑΤΑ
καταργεί σұρματα δενζίνες
νέφτια, κόπους...

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΔΡΧ. 10

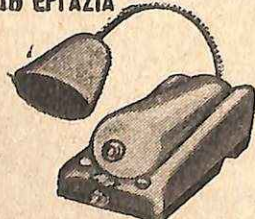
ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Για πρώτη φορά ιδρύεται
στην Ελλάδα Πρότυπος Σχο-
λή Αισθητικής από Ιατρό
Δερματολόγο, ειδικευμένον εις
την Κοσμητικήν Δερματολο-
γίαν (30ετής πείρα), ητις θα
λειτουργήσῃ ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ
ἐπιπέδου με ἀφθονον καὶ ἐν-
τελὸς ἀσυνήθῃ ἐξοπλισμῶν,
πρὸς πρακτικὴν ἐξάσκησιν.

Ποῦ ἀποφασίζετε νὰ ἐγγρα-
φῆτε εἰς Σχολὴν Αἰσθητικής,
ζητήσατε ἀπαραίτητος πληρο-
φορίας καὶ Κανονισμῶν. Ἀ-
σχολῶν 72 Α. Τηλ. 832-244
ὥρες 5—8 μ.μ.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΚΑΝΟΥΝ ΤΕΛΕΙΩΣ
ΔΟΡΑΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βόνης).
Τηλέφ. 532.563.

ΛΙΑ, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με
νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον,
με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν καρτ-
ποστὰς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς κα-
λῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Δυὸ φίλες, ἡ ΛΙΑ (32 χρόνων)
καὶ ἡ TEDDT (25), TAKSIM
SIRASELVI CAD. No 70/5,
ISTANBUL, TURKITE, ζητοῦν
ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους ἀπὸ
τὴν Αὐστραλία, με σκοπὸ τὸν
γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο PERIKLIS SPINOS,
BJORKGATAN 35, GÖTE-
BORG O SWEDEN, ἐπιθυμεῖ ν'
ἀλληλογραφήσῃ με μιὰ Ἑλληνίδα,
ἡλικίας 30—38 χρόνων, με σκοπὸ
ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθῇ.

Ο CONSTANTINOS ΚΑΛ-
ΜΑΝΙΔΕΣ, QUEAKEN BRUCK
457 STETINER ST. 18, B. PUN-
CKEN, GERMANT, θέλει ν' ἀλ-
ληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες. Τὸ
ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ CONSTANTI-
NOS DIMITRIADIS, 27 χρό-
νων, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία
διεύθυνσις.

Ο M. PARACHRISTOFOROU,
O. THUNDER VINKE
EN Co RO PARKLAAN No 28,
ROTTERDAM, HOLLAND, ζη-
τεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέες με
σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε ἐπακολουθῇ.
Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο ΚΟΣΤΑΚΙΣ ΠΑΡΑΔΟ-
ΠΟΥΛΟΣ, 1066 NORTH FRAN-
CISCO, CHICAGO. 47, ILL.
USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με
νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ελλάδα.

Ο Χ. (26 χρόνων), BOA 319,
P.O. CROWN STREET, STU-
NET, AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλ-
ληλογραφήσῃ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν
κόσμον στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλοι, ο TAKIS FOUN-
TAS (21 χρόνων), ὁ STAVRA-
KIS KONSTANTINIDES (22),
καὶ ὁ CHRISTODOULOS FEL-
LAS, (20), 57 DORSET RD,
COVENTRY, ENGLAND ἐπιθυ-
μοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέες
ἀπὸ τὴν Ελλάδα στὴν ἐλληνικὴ
γλῶσσα.

Ο PETER BUDER (27 χρό-
νων), FREIBER/SAL., WINK-
LERSTRASSE 10/26 GERMA-
NY, DDR, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-
φήσῃ στὴν γερμανικὴ καὶ ἀγγλικὴ
γλῶσσα, με νέους καὶ νέες με σκο-
πὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν
καὶ καρτ-ποστὰς.

Ο E. HERETIS, BERG
KLADBACH GROSSER KUR-
FUST PAFFRAT, GERMANY,
ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἑλλη-
νίδες ἀπὸ τὴν Κύπρο, με σκοπὸ
τὴν συναντῆσιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθε-
ρῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραί-
τητη.

Ο CONSTANTINOS HAN-
TZALEXIS, INCO THOMPSON
CANADA ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογρα-
φήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν Ελλάδα καὶ
ὅλο τὸν κόσμον, με σκοπὸ ὅ,τι ἤθε-
λε ἐπακολουθῇ.

Δυὸ φίλοι, ὁ JIM BERNEZIS
καὶ ὁ COSTAS EUGENIDES,
P.O. BOX 2.277 SALISBURY
S. RHODESIA, ζητοῦν ν' ἀλληλο-
γραφήσουν στὴν ἐλληνικὴ, ἀγγλικὴ
καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, με νέες ἡλι-
κίας 16—20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν
ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς
φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ο I. LISTES (20 χρόνων),
VORMHOLZ WITTEN VORM-
HOLZER STRASSE No 121,
GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογρα-
φήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν Ελλάδα
καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἡλικίας 16—20
χρόνων, με σκοπὸ τὴν συναντῆσιν
μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φω-
τογραφία εὐπρόσδεκτη, ὅχι ὅμως καὶ
ἀπαραίτητη.

Ο J. TSEREPES, 2814 W. 23
RD. ST. CHICAGO ILL. USA,
ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με

Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν. Φω-
τογραφία ἀπαραίτητη.

Ο V. HUGO GURDIVAL, C.
MONCOES BROOKLYN NO-
VO, SAO PAULO, BRAZIL, ἐ-
πιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέ-
ους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, με σκοπὸ
τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματισμῶν.

Ο LAMBROS VULKIDES,
(23 χρόνων) καὶ ὁ G. BRINKAS,
RUE CESARO No 41, CHERAT-
LE LIEGE, BELGIOUE, θέλουν
ν' ἀλληλογραφήσουν με νέες ἀπ'
ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας 17—23
χρόνων, με σκοπὸ τὴν γνωριμία.
Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν γὰ
στεῖλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ο COSTAS SAVVAS, 54
LARVICK MANSION'S, 114
PLEIN STREET, JOHANNES-
BURG, S. AFRICA, ἐπιθυμεῖ ν'
ἀλληλογραφήσῃ με Ἑλληνίδες ἀπ'
ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας 17—22
χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντή-
σουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα με
μιὰ φωτογραφία τους.

Ο CHRIS NEOPHYTOU, 60
BATHAM STREET, N.W.I.,
LONDON, ENGLAND, θέλει ν'
ἀλληλογραφήσῃ με νέες ἀπ' ὅλον
τὸν κόσμον, κατὰ προτίμησιν Ἑλλη-
νίδες.

Ο E. GINIS, TOURIST HO-
TEL, VERASDONCK NIJME-
GEN, HOLLAND ζητεῖ ν' ἀλλη-
λογραφήσῃ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν
κόσμον, ἡλικίας 20—25 χρόνων,
στὴν ἐλληνικὴ, ἰταλικὴ καὶ γερμα-
νικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε
προσέλθῃ.

Ο NICK PAPPAS, 132—17
MAPLE AV. FLUSHING 55,
N.Y. USA, καλῶς ἐγκτεστημέ-
νος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ
με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, με
σκοπὸ τὸν γάμο. Φωτογραφία ἀ-
παραίτητη.

Ο P. HOREMIOTES, 5.406
W. HARISON ST., CHICAGO
44, ILL. USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλλη-
λογραφήσῃ με μορφωμένες νέες,
ἡλικίας 20—25 χρόνων, στὴν ἀγ-
γλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνά-
πτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-
λίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη, ὅ-
χι ὅμως καὶ ἀπαραίτητη.

Ο J. SATER, CUBA DRIVE
ENFIELD MIDDX, ENGLAND,
θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέες
ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὴν Ἀ-
θήνα, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡλι-
κίας 19—20 χρόνων, με σκοπὸ τὴν
συναντῆσιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς
φιλίας.

Ο G. ANAGNOS, BOX 677,
RCA — BMEWS PROSECT.,
APO 23, NEW YORK, N.Y.,
USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με
Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον,
στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα.

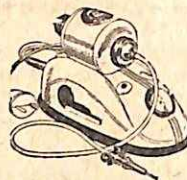
Ο P. ANAGNOSTOPOULOS
(29 χρόνων) καὶ ὁ GIOVANNI
BATISTA (24), B.P. 2719, ELI-
SABETHVILLE, KATANGA,
ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέ-
ες, με σκοπὸ τὴν δημιουργίαν μιᾶς
καλῆς γνωριμίας.

Ο FRIXOS MICHAELIDES,
P.O. BOX 4.000, CRATER,
ADEN, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφή-
σῃ με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κό-
σμον, με σκοπὸ τὴν συναντῆσιν καλῆς
καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

Ο MARIOS GREEK (25 χρό-
νων), P.O. PENCE E.T.V.L. S.
AFRICA θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ
με νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ελλάδα, με
σκοπὸ τὴν δημιουργίαν μιᾶς καλῆς
καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία
ἀπαραίτητη.

Ο CONSTANTINOS ANA-
STASSOPOULOS (20 χρόνων),
KLOECNER WERKE AG,
FICTEN ST. 30, DUESSEL-
DORF, GERMANY, ζητεῖ ν' ἀλ-
ληλογραφήσῃ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-
λάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων, με
σκοπὸ τὸν γάμον καὶ τὴν μετανά-
στευσιν.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΤΥΠΩΝ

ΚΟΛΙΜΠΡΙ
ΠΕΡΦΕΤΤΑ
ΣΤΕΛΛΑ
ΡΟΥΑΓΙΑΛ
ΠΡΟΤΑΡΙ
ΔΕΣΜΟ-ΒΙΤΟΣ

Όλοι με βελόνια ΟΥΝΙΒΕΡΣΟ
καὶ με αὐτόματον συσκευὴν
τῶν τραδηγμάτων "PRONTEΛ."

ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ - ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
ΤΡΙΕΤΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ - ΔΟΡΕΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ

ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ: Θεμιστοκλέους 4 (Στοά)
ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ
ΘΕΣ/ΜΙΚΗ: Π. Μελά 12

ΣΠΟΥΔΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Με τὸ παγκοσμίως ἐπικρατήσαν
ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑ-
ΦΙΑΣ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀ-
πὸ τὴν ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ-
ΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Σὲ
λίγους μῆνες, με λίγα ἐξόδα, χω-
ρὶς μεγάλην προσπάθειαν, θὰ μά-
θετε ΤΕΛΕΙΑ, ΑΝΕΤΑ τὸ ΕΠΑΓ-
ΓΕΛΜΑ ἢ τὴν ΤΕΧΝΗ τῆς ἀρε-
σκείας σας, χωρὶς νὰ μετακινή-
θῃτε ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Ἐπὶ πλέον,
ὁ ΓΑΛΛΙΚΟΣ Σ ΤΥΠΟΣ Σ ΠΟΥ-
ΔΩΝ, πού χορηγεῖται εἰς τοὺς
ἀποφοίτους ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Σχο-
λὴν, ἐξασφαλίζει ἕνα ΛΑΜΠΡΟ
ΜΕΛΛΟΝ. Διδάσκονται: Ραδιό —
Ἡλεκτρονικὴ — Τηλεόρασις —
Ἡλεκτροτεχνικὴ Ἑγκαταστάσεων —
Ἡλεκτρομηχανικὴ Αὐτοκινήτων —
Ἀρχιτεκτονικὴ ἢ Μηχανολογικὸ
Σχέδιο. Διὰ ΔΩΡΕΑΝ ΚΑΝΟΝΙ-
ΣΜΟΝ γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε
ὀρίζοντες τὸ Τμήμα πού σας ἐν-
διαφέρει εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις 1.
ΔΡΥΜΑ τῆς ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟ-
ΛΗΣ: I.E.S. Ὁδὸς ἸΠΠΟΚΡΑ-
ΤΟΥΣ 13 (T—143) ΤΗΛ. 624-
727.

ΤΗΛ. 612-610

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

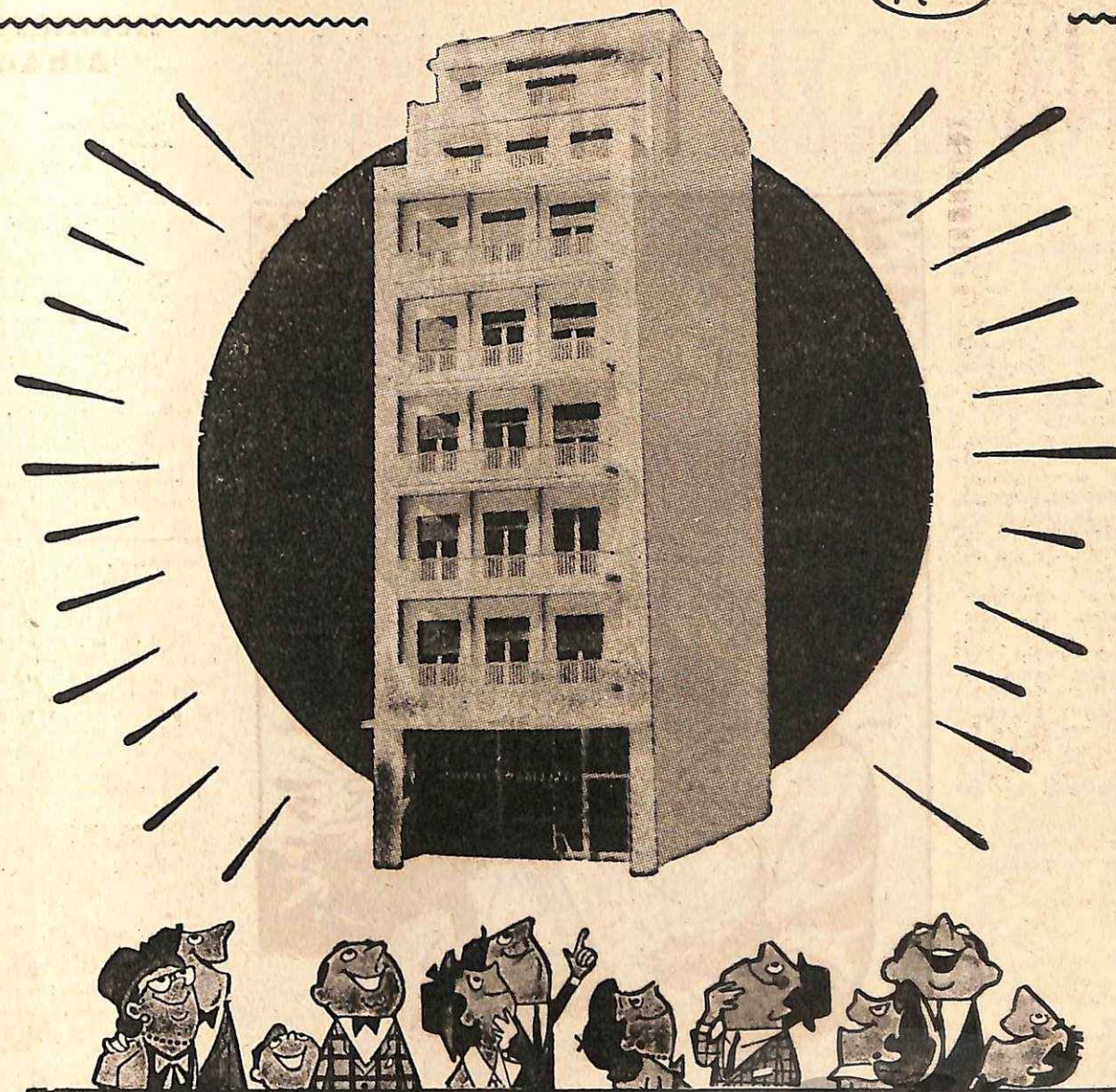
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τῆς
περιττῆς τριχῆς προσώπου,
σώματος **ΤΑΧΥΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΠΙΝΝ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΑΓΝΑ ΥΠΕΡΟΥΡΑ
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ἀποκαταστήσαν
ἡ υπερτριχίαν ἀπορροφῶντες
ἡ ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΤΑ ΚΑΛΩΝΑΙ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΟ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΓΙΔΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΗΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΗΣ ΜΕ ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ

Mrs KASTRIOTIS

ΔΙΑΜΕΣΟΝ — "MENTIOUM"

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ
ΨΥΧΟ-ΚΟΙΝ)ΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Πειράματα ολισθηρότητας ἀποστάσε-
ως μετ' ἀκρίβειας. Δι' οἰονδήποτε
θέμα αισθημάτων δι' ἑσῶς ἢ δι' ἄλ-
λους. Διὰ χαμένων ἢ θανάτων συγ-
γενεῖς ἢ φίλους σας. Διὰ χαμέναν ἀν-
τικείμενα ἢ θησαυροὺς. Γενικά ζητή-
ματα τῆς ζωῆς σας ἢ ἐργασίας. Ἐ-
πιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυ-
χοδολίας ἐν ὄντωσι. Βοηθεῖ νευρι-
κούς καὶ κατὰ φαντασίαν ἀσθενεῖς.
Ἐπιστημονικὴ ἐφαρμογὴ μεθόδου αὐ-
τοποθέτησιν τοῦ Γαλλοῦ Δρος «EMIL-
ΚΟΥΕ» χάριν δὲ διαφημιστικῶς τὸ ὁ-
ροσκόπιόν σας με δρ. 20. Στείλατε
ἡμερομηνίαν, ἔτος γεννήσεως καὶ
γρᾶμματίσμον ἀπαντήσεως. Γράψα-
τε ἀπὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν.
Εἰς Κ-ΤΟΥΛΑ-Τ. Πατησίων 14, 7ος
ὁρόφος, 7 γραφείον, τηλέφ. 620.412,
ΑΘΗΝΑΙ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

1932 - 1962 = ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΑΥΤΗ
Η ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

✓ **7 ΟΡΟΦΟΙ**
✓ **2 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ**
Εἰς τὸ ἴσόγειον
✓ **ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΘΥΡΩΡΟΥ**

ΚΑΘΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ...

...ΕΧΕΙ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΧΩΡΙΣΤΑ ΚΕΡΔΗ
ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ
ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΚΕΡΔΩΝ
ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ.

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ANNA

ΜΠΡΟΣΤΑ στην «ίσμια» — το άπειρο αγρόκτημα, που έφτανε ως τα σύνορα της ζούγκλας — ήταν ξεσηλωμένοι στις πολυθρόνες τους, ο λόρδος Γκρίντλαντ, η κόρη του Άννα, ο ανήλικος του και κληρονόμος του τίτλου Πάρις κι ο σερ Τόμας Μιλνέ, γιος ενός στενού του φίλου. Πιο κει, καθόταν ένας νέος με αθλητικό παρόσημο: ο Τζών Μπράνλεϊ, ιδιαιτέρως γραμματέας του.

Ο λόρδος, μαριώδης φιλάθλος, είχε πάει στην Ταγγανίκα για να κυνηγήσει θηρία κι είχε προσκαλέσει μαζί του τους δυο νέους. Τους είχε δε συνοδεύει κι η κόρη του, που είχε κληρονομήσει το οριστικό χαρακτήρα του και το πάθος του για το κυνήγι.

Όπως ήταν φυσικό, στο περιβάλλον εκείνο, μακριά από κάθε κοσμική ζωή και σε καθημερινή συνάφεια με τη χαριτωμένη Άννα, οι δυο καλεσμένοι δεν έμειναν αδιάφοροι στα θέλημά της. Μά εκείνη δε φαινόταν να προσέχει τα αισθήματά του, ούτε έδειχνε καμμία προτίμηση στον ένα απ' τους δυο. Τον γύριζε ολοένα, σαν να τον κοιτούσε, Άρτεμις, με το ντουφέκι στο χέρι.

Την τελευταία βδομάδα, γά-θησαν οι αντιθέσεις απ' όλη την περιοχή, παρατήρησε τώρα ο Πάρις. Είχαν οι καυρές της μετανάστευσης, ξέχνησε ο θεός του. Γι' αυτό ακριβώς γίνανε τόσο σπία-νια και τα λιοντάρια. Τις ακολουθούσαν στις συνεχείς μετακινήσεις τους... Αλλά δεν είναι σαν τις λεοπαρδαλές, που μένουν διαρκώς στην ίδια περιοχή.

Ναι, γι' αυτό ακριβώς, ένας κτηνίατρος μου παραπονιόταν πως τον άρπαξαν δυο σκυλιά του, συμπλήρωσε ο Τόμας.

— Η πεύνα τους δίνει το θάρος να πλησιάζουν τις ανθρώπινες κατοικίες. Τπάραχουν μάλιστα περιπτώσεις, που οι θηλιές, που έχουν μικρά, τολμάνε να επιτεθούν ακόμα και στους ανθρώπους. Είναι η μόνη εποχή, που οι λεοπαρδαλές γίνονται επιζήμιες.

— Η Άννα τινάχτηκε δόξα. — Ούρρ, βοοήθηκα να κάθω-μαι! φώναξε. Άντι να φιλοσοφώ-με, δεν κάνουμε μια βόλτα ως εκείνο τον αντικρινό λόφο;

— Μά κάνει πολλή ζέση, παρατήρησε ο ξάδερφός της.

— Έχει δίωο ο Πάρις, συμφώ-νησε ο πατέρας της. Πρέπει ν' ανατασθούμε, αφού τα γαυδάκια θά στήσουμε κατόρι για τ' άγολ-μα κοντά στην πηγή.

— Η κοπέλλα άνασχοσε τούς δώ-μους της κι' απάντησε:

— Ο καθένας μπορεί να κοι-μισπολήσει τ' απόγεμά του όπως θέλει.

Μισή ώρα αργότερα, ενώ ο Πάρις κοιμόταν κάτω απ' την κοινοκάνα του κι' ο λόρδος έβαζε σάκι με τον Τόμας, ο Μπράνλεϊ τοιγούτοι κοντά στο κτίμα. Σα-φικά, είχε γυρίσει προς το πύ-ριον κι' ο Σίμπα, ο άδοξος των μαύρων ένοχών.

— Γιατί άφησε μόνη την κυ-ρία; τον ρώτησε.

— Έκείνη μ' έστειλες, γιατί ξέχασες πάρος λευγάδα.

Μια βλαστήνια ξέφυγε απ' τα χείλη του Τζών. Τον άναστήσανε ή σκέπη πως η Άννα βοισκόταν

Ο Τζών κλονίστηκε από το βάρος της χωρίς να πληγωθή σοβαρά από τα νύχια της.

ολομόναχη σε μια άγνωστη πε-ριοχή. Και, μολοντι δεν είχε μαζί του άλλο όπλο απ' το πιστόλι του, έτρεξε άμέσως να τη βυθί.

Όταν έφτασε στο λόφο, κί-ταξε παντού με τα μάτια του, αλλά δεν την είδε πουθενά. Σα-φικά, διέκρινε κάτι να σαλεύει ά-νάμεσα στον θάμνον. Προέβ-ε καλύτερα και, παρ' όλη την από-στασι, ξεχώρισε ένα εύλογιστο ζώο, που γλιστρούσε προφυλακτι-κά. Ήταν μια λεοπαρδαλί, που κυνηγούσε.

Που βοισκόταν, άραγε, η Άν-να;...

Ο Τζών ανέβηκε σ' ένα ψηλό-τερο βράχο, για να διη μακροτε-ρα. Και διέκρινε τότε με φρίκη, ότι η λεία που παραμόνευε το θη-ρίο, ήταν η κόρη του λόρδου!

Έτρεξε όσο γρηγορότερα μπο-ρούσε προς τα εκεί, φωνάζοντας:

— Άννα! Άννα! Φύλαχτήτε!

Η λεοπαρδαλί τον άκουσε, τον είδε και γάuche ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους.

Ο νέος εξακολούθησε να τρέ-χει και να φωνάζει. Σαφικά, κα-θώς δρασκέλιζε τους θάμνους, κά-τι βαρύ έπεσε πάνω στον άριστο-ρό του όμο!

Επύπνισε, η λεοπαρδαλί δεν ε-γε ύπολογίσει καλά το πήδημά της. Κι' ο Τζών κλονίστηκε απ'

το βάρος της, χωρίς όμως να πλε-γωθή σοβαρά απ' τα νύχια της.

Εκκίνησε καθώς ήταν, τραβή-χτηκε άμέσως, σηκωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε. Άλλά δεν ά-κούστηκε πιστολιά. Το όπλο είχε πάθει έμπλοκή! Και τώρα ο νέος ήταν άοπλος μπροστά στο μαγια-σμένο θηρίο, αναγκασμένος να το αντιμετωπίσει μόνο με τη σωμα-τική του δύναμη!

Αφού άπέτυχε το πρώτο πήδη-μά της, η λεοπαρδαλί έτοιμάστι-ζε να ξαναεπιτεθεί. Ο Τζών την άπόφυγε, με μια γρήγορη κίνηση, και τη χτύπησε άνάμεσα στα μά-τια με τη λαβή του πιστολιού του. Το ζώο κλονίστηκε. Άλλά, πέ-φτοντας, τραβήξε μαζί του και το Τζών.

Ο νέος φρόντισε να βρεθεί από πάνω. Με μια τεράστια προσπά-θεια, μπόρεσε ν' άναγνητήση με το δεξί του γόνατο τα μπροστινά πόδια του θηρίου, την ίδια στιγ-μή που εκείνο του άπαζε τα νύ-χια. Άν κατορθώνε να κλείσει τις σιαγόνες του, θα τούσπασε τα κόκκαλα!

Με ταχύτητα άστρατις, ο νέος έπιασε με τ' άλλο χέρι τον το στό-μα του ζώου, για να το έμποδι-ση να κλείσει. Συγχρόνως έσπρω-γε βαθιά μέσα στο λαιμό του το δεξί του χέρι, που κρατούσε το άρρηστο όπλο.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΛΗΜΑ

Η λεοπαρδαλί δε μπορούσε ν' άναγνητήση. Ένώ τα τρομερά δύ-να-μια της καταξέχαιζαν τις σάρκες του νέου, άγωνιζότανε συγχρόνως για ν' άπαλλάξη απ' το ξένο έ-κείνο σώμα που την έπνιγε...

Μά ο Τζών είχε πιά καταλάβει, ότι, έστω κι' άν έπυρκοίτο να γί-νη-σει έτσι το χέρι του, ο μόνος τρό-πος για να σωθεί και να σκοτώ-ση το θηρίο, ήταν να τού προκα-λέσει άσφυξία.

Όσο λοιπόν προσπαθούσε αυτό να τραβήξει για ν' άναγνητήση έ-λεύθερα, τόσο εκείνος έγινε βα-θυτέρα το χέρι του, άδιαφορών-τας για τους πόνους, που του προ-καλούσαν τα δόντια του. Μ' όλους τους μύς τεντωμένους σε μια ι-πέριστη, άπληστη προσπάθεια, λαχανιάζοντας απ' τον τεράστιο άγώνα, προσπαθούσε ν' άποφύ-γει το δυνατόν τα νύχια της λεο-παρδαλίας.

Σιγά-σιγά, τα μάτια της κοκ-κίνισαν και πετάχτηκαν απ' τις κόγχες. Μά, όσο πιο πολύ της έ-λειπε ο άέρας, τόσο γίνονταν βίαι-ότερες οι σπασμωδικές κινήσεις της, που έξοζαν το Τζών!

Η θανάσιμη αυτή πάλη κράτη-σε σχεδόν ένα τέταρτο. Τότερα το ζώο άρχισε να παραλύει. Κι' όταν πιά έμεινε άκίνητο, ο Τζών, σαν τρελλός, άρχισε να τού σπά-ζει τα κόκκαλα με δυνατές κλω-τσιές.

Τότερα πιά οι δυνάμεις του τον έγκατέλειπαν και σωριάστηκε άναίσθητος δίπλα στο πτώμα του θηρίου.

Όταν συνήλθε, βοισκόταν ξα-πλωμένος σ' ένα άσπρο καβέλι κι' έσκαβε πάνω του η Άννα.

— Που είμαι; ρώτησε.

— Στο νοσοκομείο του Μόσι. Κατάρθωσα να σας φέρο εδώ με τ' αυτοκίνητο, σε τέσσερες ώρες...

Ο γιατρός μου είπε, ήταν τού χή-τηρα να μείνω κοντά σας, πως εύτυχώς δεν πειράχτηκαν τα νύ-ρα του χεριού κι' έτσι θά μπο-ρήτε πάλι να το χρησιμοποιήτε.

— Μά... διακόψατε το κυνήγι σας για χατήρι μου;

— Τι σημασία έχει το κυνήγι και κάθε άλλη άπασχόληση, μπρο-στά στην ύγεια του ανθρώπου, που διακυβδύνει τη ζωή του για μένα;... Έμαθα πως και γιατί βοοήθατε εκεί! Είναι η σειρά μου τώρα ν' άγωνιστώ γι' αυτό, ενώ ο πατέρας μου κι' οι καλε-σιμένοι του διασκεδάζουν.

Ο νέος δε μπορούσε να πιστέ-ψη τ' αυτιά του. Θέλησε να πη-κάτι, μα οι λέξεις δε βγαίνανε απ' τα χείλη του. Μονάχα η ματιά του έξεφραζε τη χαρά του και την ά-πείρανη λατρεία του.

Η Άννα έσκαψε πιο κοντά του και τού ψιθύρισε τρυφερά:

— Οι γυναίκες δεν είναι τόσο άγρόστες, ούτε τόσο επιπόλαιες, ούτε τόσο κοντές, όπως τις λένε! Βλέπουν και κρίνουν περισσότερα απ' όσα φαίνονται...

M. ΣΕΟΥΛΑ

Δρ ΣΟΚΡΑΤΗΣ Ε.ΠΑΝΟΥΣΙΟΥ

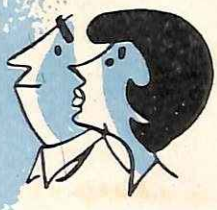
ΓΙΑΝΝΙΝΗΡ ΧΕΙΡ. ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

τέως έπιμελητής κλινικήριού 'Α-λεξάνδρα, ειδικευθείς έν Γαλλία εις την ψ-χοπροφύλακτικήν (ρο-σικήν) μέθοδον του τοκετού δίχως πόνο. Δέχεται ως και πρότερον 'Αμοιχίης 15, 5-8 μ.μ. — Τηλ. 613.346.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Ναί τό μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 18 — 24 'Οκτωβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	* Άρης και Έρμης έπηρεάζουν δυσ-μενώς τον έπαγγελματικό τομέα και παρουσιάζονται γι' αυτό έμποδία και δυσχέρειες, που δεν είχανε άρχικά κι' πολυλογίαι. * Για τούς υπαλλήλους, κίν-δυνος προστριβών με προϊσταμένους.	* Κάνετε ένα έλεγχο συνειδήσεως και μη διατάξετε να παραδεχθήτε ότι συμπεριφερόσαστε κατά τρόπον άδικο άπέναντι άσχημμένου προσώπου. Θά προθυμοποιηθί να σας συγχωρήσει, άν φανήτε ειλικρινής άπέναντι του.	* Άποφύγετε κατά τις ημέρες αυτές κάθε περιττή μετοκίνηση γιατί σας έ-πειλεί ένα μικροατύχημα, με δυσάρεστα όμως έπακόλουθα. * Χρ-σθ κέσμημα με διακίνη είναι ένας αναστασιμός, που σας φέρνει πάντα τύχη.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	* Ο Άρης σας βοηθεί να βρήτε το δρόμο, που θά οδηγήσει στην έπιτυχία τα σχέδια, που καταστρώνετε. Τά άστρα πάντως δεν είνουοον τις άλλαγές και γι' αυτό καλόν είναι να τις άποφύγετε. * Χρειάζεται διπλωματία.	* Άφήστε για λίγο σε άγαστημένο πρόσωπο την πρωτοβουλία για τη ρύ-θμιση των προβλημάτων άσχηματικής φύσεως. Αυτό θά τ' ε' χαριστήση και θά έπιτύχη πολύ καλύτερα αποτελέσμα-τα από σας.	* Προσέξτε πολύ και φροντίστε ν' άποφύγετε τις άπότομες άλλαγές θερμο-κρασίας. Ο λαμψός ιδιαιτέρως παρυσ-ιάζει την περίοδο αυτή μεγάλη ευσι-σθησία. Ένα κρυολόγημα θά είχε δυσάρεστο αντίκτυπο στην όλη υγεία.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Πρόσωπο του Ζυγού θά παίξει τις ημέρες αυτές σπουδαίο ρόλο, ιδίως ά-πο έπαγγελματικής πλευράς. * Φρονί-στε κάθε σας ενέργεια να είναι καλά ύπολογισμένη, γιατί διαφορετικά ο Ού-ρανός θά σας παίξει άσχημο παιχνίδι.	* Τά άστρα σας εξασφαλίζουν μια ήρεμη και ευχάριστη από άσχηματι-κής πλευράς περίοδο. Θά βρήτε μια εύ-καιρία να διαλύσετε τα νέφη, που ελ-ποχάν έμφανισθή στον όρίζοντα. * Πρέπει να καταπολεμήσετε τον έγωισμό σας.	* Προσέξτε το φαγητό σας και θά-λετε μια κάσι στις άρρες των γευμάτων, άλλως το στομάχι σας έπιφυλάσσει δυ-σάρεστες έκπληξεις. * Καταπ λειψίστε ένα κακό στην άρχή του και μη τ' ά-φήσετε να πάρη χρόνια μορφή.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Έσοδο, στο όποιο ύπολογίζατε, θά καθυστερήσει και αυτό θά σας στενοχω-ρήσει πολύ. * Τά άστρα ε' νοούν δους εργασίονται πνευματικά και δους άσχο-λούνται με έρευνες. * Μην αφήσετε μια δυσχέρεια να σας άποθαρρύνει.	* Περίοδος καθόλου ενοητική, για τις άσχηματικές φάσεις ύποθέσεις σας. Αυτό όμως δεν πρέπει να σας άνησυχή-ση. Όλα θά τακτοποιηθούν, όπως τ' ό-πιθωμ ίτε άν δείξετε καλή θέληση και καταπολεμήσετε την άδιαλλαξία.	* Η καρδιά άπαιτεί όλη σας την προσοχή. Πρέπει κατά το δεύτερο δεκα-πενθήμερο του 'Οκτωβρίου ν' άποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις, την κόπωση, την υπέρτασι και να μη πέφτετε να κοι-μηθήτε με παραφορτωμένο στομάχι.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Θά βρήτε πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν. Θά μπόρεσετε έτσι να δη-τήτε από άδιέξοδο και να εκπληρώσετε μια ύπομνευμένη που σας έκανε ν' άνη-συχήτε. * Δεν πρέπει να υπεριστάτε τις ικανότητές σας.	* Ο άξιαγάπητος χαρακτήρας σας εξασφαλίζει κατά την περίοδο αυτή μια νέα ένδιαφέρευσά κατάκτηση. * Οι έρωταρμένοι θά βρουν έναν τρόπο να κερδίσουν την έμπιστοσύνη άσχημμένου προσώπου. Ευχάριστο Σαββάτοκύριακο.	* Οι μόνες έγνοιες, που θά προκα-λέσει η ύγεια θά προέρχονται από το πεπτικό σύστημα. Φροντίστε να γυμνα-σίζετε μέσα σε μια ήρεμη άμ-σφαίρα και δώδε τις κάθε σπειράση σκ.ψι. * Χρώμα σας το μπλέ.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Δεν πρέπει να λέτε πάντα αυτό που σκέπτεστε. Πάμτ προ πρώτος να άποκαλύπτετε σε πρώτους τη γνώμη σας για πρόσταγμένους και συνοδούς, θά έκμεταλλευθούν ό,τι τούς πήτε, για να σας θλάσουν.	* Μια σκηνή θά γίνει άφορμή να ψυ-χραστούν οι άσχηματικές σας σχέσεις. Φροντίστε με κάθε τρόπο να την άποφύ-γετε. * Μη αφήσετε μια άπογοήτευση να σας παρασύρει στην άπο-άρρυνση και τη μελαγχολία.	* Άν σας ύπέδειξαν κάποια δίσαιτα πρέπει να την άκολουθήσετε πιστά και άδιακροήτως. Άλλως σας περιμένουν πολύ δυσάρεστες έκπληξεις. * Δεν πρί-πει να παύσετε φέρμακα χωρίς να συμ-βουλευθήτε το γιατρό σας.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 'Οκτωβρίου	* Τά άστρα σας προκίζουν με μια έπιδεξιότητα, που έκπλησσει ακόμα και σας. * Θά ύποχρωθήτε να δήτε και να συζητήσετε με πρόσωπα, που δε σας είναι καθόλου εύχρηστα. Θά σας φαν-νούν όμως χρήσιμα.	* Τά άστρα α' ξάνουν τον έγωισμό σας και άπειλούν να διαταράξουν τη γαλήνη των άσχηματικών σχέ-σεων. Πά-μπε να σκέπτεσθε μόνο τον έαυτό σας και άποφύγετε ένεργειες, που θά δυσα-ρεστούσαν άσχημμένο πρόσωπο.	* Τά άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς το νευρικό σύστημα και σας κάνουν πιο ευερέθιστο από συνήθως. Μειώστε τις θροονικές έξόδους και αμείψτε τις ά-ρες ύπνου και άναπαύσεως. * Το μαρ-γαριτάρι σας φέρνει τύχη.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 'Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Η τύχη είναι με το μέρος σας. Η περίοδος είναι από τις πιο κατάλ-ληλες, για να βάλετε σ' έφαρμονία τα σχέδια σας. Το Σάββατο 20 είναι η πιο ευνοηκή μέρα. Μη αφήσετε άνεκμε-τάλλευτη έκακία, που παρουσιάζεται.	* Τά άστρα έπηρεάζουν ενοηκά τον άσχηματικό τομέα. Δεν πρέπει όμως οι έπιτυχίες να σας κάνουν να έπαναστα-θήτε στις δάχνες σας. Θά χρειαστή να άγωνιστήτε σκληρά για να κρατήστε κοντά σας άσχημμένο πρόσωπο.	* Προσέξτε τα νεφρά σας και άπο-φύγετε ό,τι θά μπορούσε να τα έρεθί-ση. * Άν συνεχίσετε τα καλώςάκα-μμένα άπαιτείται αμείψη των προφύλα-ξών κατά την είσοδο στη βόλτα σας και κατά την έξοδο. * Τυχρό το 7.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Έχετε πολύ καλές ιδέες, θά δυσ-κολευτήτε όμως να πείσετε τούς άλλους να τις υλοετήσουν και να συμφωνήσουν μαζί σας. * Μελετήστε προσεκτικά τα συμβόλαια, που σας ύποβάλλουν, πριν βάλετε την ύπογραφή σας.	* Φροντίστε να δημιουργήσετε γύρω σας μια έπιμυσταφαιρα σιγουρίας και γα-λήνης. Μόνο αυτή θά σας εξασφαλίση πραγματική ε'τυχία. Το κυνήγι της πε-ριπέτειας σας έπιφυλάσσει άποκλειστικά δυσάρεστες έκπληξεις.	* Μια παράτασι της υπερεκπόσεως και ιδιαιτέρως της έραδυνής έργασίας σε θόρος των ώρών ύπνου, θά είχε δυσάρεστο αντίκτυπο στο νευρικό σύστη-μα. * Άφρονος και ήρεμος ύ-νος είναι για σας το καλύτερο φάρμακο.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Παρά τις δυσχέρειες, που παρου-σιάζονται, διατηρήστε τον ίδιο ρυθμό δραστηριότητας, με τη δεσμευότητα ότι τελικά οι έπιδιώξεις σας θά φτάσουν στην έπιτυχία. * Θά συμβούν γεγονό-τα, που θά έπηρεάσουν το μέλλον.	* Άρης και Έρμης σας έπιφυλά-σουν κατά τις ημέρες αυτές πολλές έκ-πληξεις, μελλον εύχρηστες παρά δυ-σάρεστες. * Οι άνδρες άς έχουν ύπ-νυν ό,τι η ύπομνη άσχημμένου προσώ-που έχει κι' αυτή τα όρια της.	* Προσέξτε τα χέρια σας, ιδίως άν έργάζεστε κοντά σε μηχανές. Χρειάζε-ται μεγάλη προσοχή για ν' άποφύγε-τε το άτύχημα. * Οι άνδρες άς έχουν ύπ-νυν ό,τι η ύπομνη άσχημμένου προσώ-που έχει κι' αυτή τα όρια της.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Ιδέες και σχέδια, που θ' άρσουν στο πεδίο των όντων, θά έρεθούν πρόθυμα να σας βοηθήσουν στην έκτέλε-σί τους. * Μη κάνετε πολύτιμο χρόνο σε άσημαντες άσχολίες. Περισσότερο παρά ποτέ, ο χρόνος είναι χρήμα.	* Η από κοινού άντιμετώπιση παρυσ-ιασμένων δυσχερειών θά σας φέρη πιο κοντά σε άσχημμένο πρόσωπο. * Κατα-πολεμήστε την άπιστοδοξία, στην όποία σας ώθούν τά άστρα. Θά άνατελούν σύντομα καλύτερες μέρες για σας.	* Κίνδυνο μολύνσεως, γι' αυτό πρί-πει να προσέξετε πολύ, άκόμα και τα πιο άσημαντα τρώσιμα. * Άποφύγετε έπίσης τις ημέρες αυτές τις έπισκέψεις σε άρρώστους. Η παραμονή κοντά τους θάξει σε κίνδυνο την υγεία σας.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Θά έπιτύχετε άποτελέσματα, που θά σας ένθαρρύνουν και θά σας κάνουν ν' άνετισετε το μέλλον με τόλημη και αίσιοδοξία. * Έχετε έμπιστοσύνη στον έαυτό σας και μη διατάξετε ν' αναλά-βετε εύθυνες.	* Η προσπάθειά σας να προκαλέσει-τε τη ζήλια άσχημμένου προσώπου, ε' σας να έχη το αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που έπιδιώχετε. Πρέπει ν' άκολου-θήτε όλην τακτική άν θέλετε να τ' άκρίψετε κοντά σας.	* Βαρεία φαγητά και τηγανητά θά προκαλούσαν ένοχλήσεις στο σπύκτι, έρεθίζοντας το εύαίσθητο από σπλάγνο σας. Για λίγες μέρες πρώτε έλαφρά και καθαρίστε τα νεφρά σας με λίγο με-ταλλικό νερό. * Τυχρό το 8.

— 'Από κεϊ πού δέν ήθελε ν'έρ-
θη σ'τὸ βουνό, ὁ ἀντρας μου, ἔμει-
νε τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ
ξενοδοχεῖο σας, ὥστε ἀποφάσισε
ἀπὸ τῶρα νὰ ξανάρθουμε καὶ τοῦ
χρόνου!